Rush
nemenemicule
Traduction de Nathan Kaplan
FICTION
CONNECTION

DESPENTES

Vernon Subutex 2

COHJF¿éíl8H

COLECŢIE COORDONATĂ
DE
Magdalena Mărculescu

Virginie Despentes

Dragă nemernicule

Traducere din limba franceză și note de

Svetlana Cârstean

EDITURA TREI
hii /ean-Claucfe Fasquelle
OSCAR

Cronicile dezastrului

M-am intersectat cu Rebecca Latte în Paris. Şi mi-au venit în minte toate personajele extraordinare pe care le-a interpretat ea, femeie când periculoasă, când plină de venin, când vulnerabilă, emoţionantă sau eroică – de câte ori nu m-am îndrăgostit de ea, câte fotografii cu ea în câte apartamente, deasupra câtor paturi n-am agăţat eu şi cât m-au făcut să visez la ea. Metaforă tragică a unei epoci în care totul se duce dracului – femeia asta sublimă care a iniţiat atâţia adolescenţi în ceea ce a fost cândva fascinaţia seducţiei feminine aflate la apogeul ei – azi devenită această broască râioasă. Nu doar bătrână. Ci şi

masivă, neglijentă, cu pielea dezgustătoare, plus personajul ei, o femeie murdară, zgomotoasă. Dezastru. Mi s-a spus c-ar fi ajuns muză pentru tinerele feministe. Internaţionala nespălatelor loveşte din nou. Zero surpriză. Mă rostogolesc pe canapeaua mea în PLS[1] şi-ascult iar, în buclă, *Hypnotize* al lui Biggie.

REBECCA

Dragă nemernicule,

Am citit ce-ai postat pe contul tău de insta. Eşti fix ca un porumbel care s-a căcat pe umărul meu în trecere. E jegos şi foarte dezgustător. Vai vai vai sunt un amărât de fătălău care nu interesează pe nimeni şi cbjţăi ca un cbihuahua pentru că visez să mă remarce şi pe mine careva. Glorie reţelelor de socializare! Hai c-ai avut şi tu cele cinşpe minute de glorie. Dovada: uite că-ţi scriu. Sunt sigură că ai copii. Unul ca tine sigur se reproduce, imaginează-ţi cum ar fi să

se oprească neamul tău. Am văzut că voi, ăştia ca tine, cu cât sunteţi mai cretini şi mai groaznic de inutili, cu atât vă simţiţi mai obligaţi să perpetuaţi specia. Deci sper că o să-ţi moară copiii striviţi sub un camion şi c-o să te uiţi la ei sa-i vezi cum agonizează fără să poţi face nimic şi c-o să le ţâşnească ochii din orbite şi că ţipetele lor de durere o să te bântuie în fiecare noapte. Ăsta-i binele pe care ţi-l doresc. Şi mai lasă-l pe Biggie în pace, fraiere.

OSCAR

Foarte violent. Mi-am căutat-o. Singura mea scuză e că nu m-am gândit ca o să ajungeţi să mă citiţi. Sau poate că în adâncul inimii speram, dar nu puteam crede cu adevărat că e posibil. îmi pare rău. Am şters şi postarea, şi comentariile.

Şi totuşi e foarte violent. întâi m-a şocat. După care, sincer să fiu, m-a amuzat rău de tot.

Aş vrea să mă explic. Eram la o distanţă de câteva mese faţă de-a

dumneavoastră pe terasa de pe strada Bretagne – n-am îndrăznit să vin să vă vorbesc, dar v-am privit insistent. Cred că m-am simţit umilit, fiindcă mi-am dat seama că faţa mea nu vă amintea nimic, dar şi din cauza timidităţii mele. Dacă n-ar fi. fost asta, n-aş fi scris niciodată lucruri abjecte despre dumneavoastră.

însă ce voiam eu să vă spun în ziua aia -— habar n-am dacă asta o să vă amintească ceva – e că sunt fratele mai mic al lui Corinne, eraţi prietene prin anii '80. Jayack e un pseudonim. Noi eram familia Jocard. Locuiam deasupra scuarului Maurice Barrés. Din câte-mi amintesc, eraţi din cartierul Cali^, imobilul în care stăteaţi se numea Danube. La vremea aia, veneaţi des pe la noi pe-acasă. Eu eram fratele mai mic, vă spionam de la distanţă, vorbeaţi rar cu mine. Dar parcă va şi văd în faţa circuitului meu de curse auto, singura preocupare pe care o aveaţi era să-mi arătaţi cum pot face să deraieze

totul.

Aveaţi o bicicletă verde, o cuxsieră, bicicletă de băieţi. Furaţi viniluri cu sacul de ta Hall du Livre şi într-o zi mi-aţi dăruit *Station To Station* al lui David Bowie, fiindcă-l aveaţi în dublu exemplar. Datorită dumneavoastră am ascultat Bowie la nouă ani. Am şi azi discul ăla.

între timp am ajuns romancier – şi, chiar dacă n-am atins nivelul de celebritate pe care îl aveţi, nu mi-a mers prea rău şi am adresa asta de mail de mult timp. Am căpătat-o fiindcă voiam să scriu pentru dumneavoastră un monolog de teatru. Dar n-am avut niciodată destul curaj ca să vă contactez.

Numai bine.

REBECCA

Măi, băiatule, ţine scuzele astea pentru tine şi monologul ăsta şi tot restul: nu mă interesează nimic la tine. Şi, dacă asta te liniştește vreun pic, să ştii că şi mai furioasă sunt pe imbecilul ăla jalnic care mi-a trimis

linkul către declarația ta, ca si cum ar fi trebuit să fiu tinută la curent cu orice insultă la adresa mea. Mi se rupe de viața ta mediocră. Mi se rupe de toată opera ta. Mi se rupe de tot în ceea ce te privește, mai puțin de soră-ta.

Evident ca-mi amintesc de Corinne. Nu mă mai gândisem la ea de ani buni, dar, de cum i-am citit prenumele, mi-a revenit în minte ca și cum aș fi deschis un sertar. Jucam cărți în camera ei, pe o sanie care servea drept măsuță joasă. Deschideam obloanele și fumam din țigările pe care le furam de la maică-mea. Familia ta a avut cuptor cu microunde înaintea tuturor, topeam în el brânză și-o întindeam pe pâine prăjită. Mi-aduc aminte că m-am dus s-o văd pe Corinne chiar și în munții Vosgî – lucra ca monitoare Într- un fel de cabană cu cai. Cu ea am intrat într-un bar pentru prima dată, am jucat flipper, aveam un aer așa de degajat de parcă asta am fi făcut toată viața.

Corinne avea o motocicletă – dacă ne gândim câţi ani aveam, probabil că era un scuter îmbunătăţit. Ea fuma Dunhill roşu şi bea apă cu lămâie. Uneori vorbea despre Germania de Est şi despre politica lui Thatcher, chestii care, pe vremea aia, nu mai interesau pe nimeni altcineva din jurul meu.

Am detestat Nancy, mă gândesc rar la locul ăla şi n-am nicio nostalgie legată de copilărie – rn-a surprins să-mi reamintesc ceva din adolescenţa mea şi acel ceva să fie plăcut.

Spune-i surorii tale că i-am căutat numele pe internet şi n-am găsit nimic. îmi imaginez că s-a măritat şi că şi l-a schimbat. Pup-o din partea mea. Cât despre tine, crapi.

OSCAR

Corinne nu şi-a deschis niciodată un cont pe reţelele de socializare. Nu că ar fi tehnofobă, daT e sociopată. îmi amintesc când veneai la noi acasă. După aia ai devenit star de

cinema şi nu puteam pricepe cum aceeaşi persoană a putut să stea pe un scaun la noi în bucătărie şi să şi aibă sfertul ei de oră la Oscaruri. Pe vremuri, celebritatea nu era chestia asta accesibilă oricui, o puteau avea doar foarte puţini oameni. Mi s-a părut o nebunie să i se poată întâmpla cuiva din cartierul nostru. Nu ştiu dacă mi-aş fi permis vreodată să caut un editor pentru primul meu roman, dacă nu te-aş fi cunoscut. Tu erai dovada că toţi din familia mea se înşelau: aveam şi eu dreptul la un vis. Mă simt pur şi simplu un cretin ca am scris aşa mizerabil despre tine. Ai dreptate, nu a fost decât o metodă jalnică de a-ţi atrage atenţia.

Tu şi soră-mea nu mergeaţî la aceeaşi şcoală, nu ştiu cum aţi ajuns să fiţi prietene. Când eraţi în primară, activitatea voastră preferată era să construiţi un HLM[1] pentru păpuşi, în cutii mari din carton. Era o adevărată afacere şi până şi maică-mea, care n-avea niciun simţ al fanteziei, vă lăsa

să vă desfăşuraţi fără să se plângă de dezastrul pe care-l făceaţi în camera lui Corinne. într-o miercuri ai adus o cutie de la un frigider în care aţi stivuit cutii de pantofi, ca să amenajaţi apartamentele. Erau prea joase pentru păpuşile Bărbie, aşa că aţi luat din păpuşile de colecţie ale maică-mii, expuse pe o etajeră din sufragerie. Când şi-a descoperit micuţele ei bretone, sevillane şi câteva alsaciene decorând EILM-urile voastre, m-am aşteptat la o criza de nervi de toată frumuseţea. Amintirea asta mi-e bine întipărită în memorie, fiindcă maică-mea nu a reuşit să se prefacă deloc că se enervează. Un fel de bucurie a luat faţa principiilor ei. Spunea „exageraţi", dar înainte să vă ordone să puneţi păpuşile la loc în cilindrii lor de plastic şi să faceţi curat în cameră, s-a ghemuit în faţa instalaţiei, clătinând din cap şi a zis: „aşa ceva nu se poate. Dumnezeule". Vă bombănea de formă şi asta era evident. Noi, copiii, reuşeam rar s-o

facem pe mama să râdă. Şi tu izbutişeşi să învingi proasta ei dispoziţie. Aşa că, după aia, de fiecare dată când te vedea pe micul ecran al televizorului, spunea aceeaşi chestie „ziua când Coco şi cu ea mi-au dat jos de pe etajeră toate păpuşile mele în costume populare, ca să mobileze cu ele turnul lor de carton... avea un tupeu pe ea fetiţa asta! Şi ce frumoasă era deja, de pe atunci".

Nu aveam nici măcar vârsta ca să joc Milles Bor nes- şi ştiam deja că erai frumoasă, dar mi-am dat definitiv seama de asta la sfârşitul unei veri, cu câteva zile înainte de reînceperea şcolii, când ai venit la noi acasă şi ai zis: „Ne facem o cafea?" Începând din ziua aia, gata cu păpuşile. Te făcuseşi mare. Şi erai de nerecunoscut.

REBECCA

Puişor, sper că nu-ţi imaginezi că eşti primul care-mi zice că-s bombă,

nici care să observe că sunt celebră...

Dar, trebuie să recunosc, tu eşti primul care a avut îndrăzneala să mă insulte ca un gunoi şi după aia să mai şi adauge, cu acelaşi entuziasm, „venim din acelaşi cartier, avem amintiri comune”.

în stadiul ăsta al competiției, tâmpenia ta impune respect. Asta nu schimbă în esență nimic: mi se rupe de tot ce zici tu. Toată afecțiunea mea pentru soră-ta, care era o prietenă genială.

OSCAR

Nu ştiu dacă te-ai prins că sorămii îi plăceau fetele. Pe vremea aia nu vorbea despre asta. Vedeam clar că era masivă, mai solidă decât prietenele ei, mă deranja că nu făcea nimic să se schimbe, dar nu trăgeam nicio concluzie în mod special. Peste ani, într-un august, părinții mei au plecat în Spania şi-am mers la ei, ca să am grijă de pisică. Era căldură mare şi Corinne, care trăia deja la

Paris, a venit şi ea, fiindcă voia să profite de mica grădină a părinţilor noştri. îşi întindea un prosop la umbra piersicului şi acolo îşi petrecea după-amiaza citind sau ascultând CD-uri pe CD-playerul ei. Uneori luam maşina, ca să mergem la piscina. Nu împărtăşiserăm niciodată reciproc genul ăsta de intimitate de vacanţă. Ne lăsam în pace unul pe altul, fiecare îşi organiza ziua în felul lui şi într-o zi ea a dat, într-o cutie din garaj, peste caseta VHS cu trilogia *Maci Max,* aşa că ne-am instalat în sufragerie, am tras obloanele şi-am băut bere rece în timp ce ne uitam la Mei Gibson. între două filme, când eram un pic beţi, i-am vorbit despre fata cu care ieşeam şi pe care n- am avut curajul s-o părăsesc când mi se luase de ea. Corinne rn-a ascultat fără să se ia de mine cum avea ea obiceiul să facă. îi spuneam că mă forţez să-i dau telefon acelei fete, fiindcă altfel ştiu c-o să-mi facă ditamai scandalul, dar de fapt sunt mulţumit că lucrează,

fiindcă mă sufoc lângă ea, mă plictisesc, e cam sinistru. Eram incapabil să înțeleg de ce îmi era așa de frică să-i spun că gata s-a terminat. Nu stăteam împreună. Mă temeam de fapt că, dacă o părăseam, mă condamnam la celibat pe viață și mă gândeam că mai bine ai o prietenă care te enervează decât să fii singur pentru totdeauna. Dar n-am îndrăznit să zic toate astea cu voce tare, așa c-am întrebat-o pe soră-mea cum se descurca ea cu băieții. Mi-a zis că n-a avut niciodată un iubit. Ceea ce nu mă surprindea. Nu era prea frumoasă și nici nu era ușor de trăit cu ea. Mi-era frică de ea, îmi imaginam că-i teroriza și pe ceilalți bărbați.

Mi-a răspuns, fără s-o dea la-ntors – ies doar cu fete. Și așa și-a făcut ea coming out-ul. Trăia la Paris de trei ani. Mi- am spus „sora mea e homosexuală" și asta nu corespundea niciunei realități. Ca să vorbesc despre soră-mea, aveam o gamă întreagă de termeni peiorativi – dar

„linguristă” numi trecuse niciodată prin minte. Nu-mi pusesem niciodată problema dacă aceste femei există pe bune, nu cunoşteam niciuna. Corinne m-a prevenit că, dacă vorbesc despre asta cu oricine altcineva, îmi rupe capul – i-am zis n-am dat pe goarnă niciodată şi ea a zis e-adevărat că ştii să-ţi ţii închisă gura aia mare, eu te-am învăţat asta. Asta a făcut-o să râdă. Pe mine însă nu, când eram mic ploua cu palme imediat ce mă apropiam de ea şi aş fi preferat ca acum să-mi vorbească despre remuşcările ei sincere, nu să menţioneze chestia asta pe un ton aşa de satisfăcut.

Am pus al treilea *Aiaci* A*dax* şi nu mă simţeam în largul meu. Mi se părea nebunesc ca o asemenea nenorocire să cadă tocmai pe capul nostru. Una era să fii o femeie mare şi urâtă, lipsită de orice farmec – şi alta era să fii o lesbi. Mi-a părut rău pentru ea – mi-am imaginat viaţa ei la Paris, oamenii care aruncau cu pietre

în ea pe stradă, fetele care-i râdeau în nas şi o considerau dezgustătoare, angajatorii dând-o afară scârbiţi. A luat trenul înapoi la Paris câteva zile mai târziu, n- am mai deschis din nou discuţia despre asta.

Am crezut că o să fie un secret ruşinos, pe care să-l păstrăm toată viaţa noastră. Dar peste un an şi jumătate, neam reunit toată familia de Crăciun, în Vosgi, am mâncat şi-am băut prea mult şi noi doi am plecat să facem o plimbare prin pădure. Parcă o văd, cu mănuşile portocalii cu un deget, împrumutate de la mătuşa mea, cu nasul roşu de la frig, zâmbitoare printre brazi, mulţumită de tâmpenia ei, vorbind cu un dispreţ infinit despre „ăştia hetero care sunt nişte ţărănoi bătuţi în cap". Azi cuvântul ăsta a devenit banal, dar pe atunci îl auzeam pentru prima dată folosit de cineva. Vremea coming out-ului ei, discret şi pe ascuns, era de mult apusă. între timp ea devenise o lesbiană butch-, un „subiect politic".

Luasem cu mine, ascunsă în jacheta mea de puf, o sticlă de șampanie și acum ma uitam cum o dă pe gât, frenezia ei mă sidera. Ar fi trebuit să cadă-n genunchi acolo printre brazi și să implore zeii să revină la normal, să aibă copii c-un bărbat cinstit, să facă un credit pentru mașină și să aibă o căsătorie pe care familia s-o respecte. Am băut și eu din sticlă și asta mi-a dat curaj s-o întreb „treaba asta cu fetele nu-i doar o fază-n viața ta?" Și-a îndesat mâinile-n buzunare „Sper că nu. Ca hetero trec drept o imbecilă, dar pe piața lesbienelor sunt echivalentul lui Sharon Stone". Răspunsul ei m-a zguduit. încă de când eram mici, eram amândoi varză în materie de seducție. Dar în ziua aia, a fost ca și cum mi-a dat drumul la mâna, ca să mă abandoneze în întuneric, în timp ce pleca să se zbenguie pe plaje însorite. Ea găsise o chestie, eu, nimic.

Ne-am rătăcit pe drumul de întoarcere, bucuria ei de a fi lesbiană

era inepuizabilă. Am remarcat ceva în discursul său: nici eu nu prea aveam chef să semăn cu membrii familiei noastre. Pe vremea aia visam să devin jurnalist şi n-aş fi mărturisit asta niciodată la masă. Parcă şi vedeam cum aveau să reacţioneze toţi, râsetele nebuneşti şi ochii daţi peste cap „ăsta nu şi-a văzut niciodată lungul nasului", „crezi că fix pe tine te aşteaptă?" şi toată predica aia cu clasa de mijloc condamnată la salariu, la munca pe care o faci ca să câştigi nişte bani şi nu din vocaţie. Să ştii să rămâi la locul tău era mai important decât orice altceva. Pe măsură ce mergeam, mi-am dat seama că, pentru soră-mea, să nu urmeze drumurile bătute pe care o apucau femeile din familie sau din cartier ţinea tocmai de nevoia asta a ei de a se emancipa.

Mai târziu, am reconstituit toată evoluţia ei. în adolescenţă avusese câteva prietene cu care trăise nişte

poveşti de amor secrete, dar care ieşeau apoi cu băieţi ori de câte ori aveau ocazia. A suferit ca un rahat, în colţul ei, din cauza lor şi a trecut în tăcere prin suferinţe oribile, iar eu ştiu cum sunt fetele, n-au nici urmă de milă pentru învinşi. Or, lesbienele, la vremea aia, erau mai rele decât învinşii – n- aveau loc pe lume ca să existe. Pe ringul feminităţii convenţionale, nu apucau nici măcar să-şi pună mănuşile.

Imediat după ce a luat bacul, Corinne a plecat la Paris, s-a înscris la universitate, trăia din mici slujbe, dar şi-a găsit apoi un loc de muncă cu normă întreagă la recepţia unei săli de sport Gymnase Club şi a abandonat cursurile. S-a îndrăgostit de o fată de la muncă, asta a fost prima ei poveste de dragoste serioasă, făceau o mulţime de chestii împreună, mergeau la expoziţii, filme şi concerte, îşi petreceau weekendurile în Normandia. Şi într-o zi fata a anunţat-o că se mărită.

Corinne i-a fost martoră la ceremonie. A sarutat-o pentru ultima dată în rochia ei albă de mireasă. Dacă ne-am imagina că sora mea ar avea o inimă, atunci cred că-n ziua aia inima ei a fost zdrobită. După asta lotul s-a schimbat – sala de sport s-a închis, timp de câteva luni a fost şomeră şi şi-a pierdut vremea prin baruri. Aşa a întâlnit-o pe cea care avea să schimbe totul, cea care avea să-i spună – părinţii mei sunt la curent, le convine sau nu, asta e, eu sunt lesbiană, să-i ia naiba pe ei şi pe toţi ăia cărora nu le place treaba asta. S-au mutat împreună. Frecventau amândouă baruri de fete şi Corinne s-a politizat. Şi-a schimbat alura, s-a debarasat de orice semn exterior al feminităţii ei, fără păr lung, fără bijuterii, fără pantofi fini, fără machiaj. Fix acele lucruri pe care se întâmplase să le împrumute stângaci din repertoriul comun şi care nu rimau cu fizionomia ei. Ca nişte mici transplanturi pe care ie-a

respins.

Naşterea fiicei mele a schimbat relaţia dintre noi. Pe cât de tare urlă în stânga şi-n dreapta că ea n-o să reproducă niciodată celula familiei, acest lagăr de concentrare plin de nevroze de rahat, şi că superioritatea lesbienei asupra femeii heterosexuale e dată tocmai de faptul că ea nu se simte obligată să fie mamă pentru a exista ---------- pe---------- atât de tare şi-a asumat roiul de mătuşă, cu o seriozitate vecină cu zelul.

Te poţi baza pe ea în orice situaţie. Pe fiica mea o cheamă Clémentine şi nu se poate spune despre ea că e prea uşor de suportat. Dacă vine vorba de caracter dificil, e chiar campioană. Dar nu protestează niciodată când o anunţăm că pleacă pentru cincisprezece zile la soră-mea. Iar Léonore, mama fiicei mele, care n-are încredere în nimeni, i-o încredinţează fără ezitare.

Sora mea locuieşte lângă

Toulouse într-o casa dărăpănată, dar spațioasă, în care cea mică are camera ei la mansardă și- mi amintesc că, atunci când am lăsat-o prima dată acolo pentru câteva zile, eram sigur pe măsură ce ne îndepărtam cu mașina că, la capătul aleii, o sa ne întoarcem din drum s-o luăm înapoi. Dar Léonore nu mi-a cerut să renunțăm la weekendul pe care îl plănuiseram. A avut încredere deplină în Corinne. Și are și de ce. O să-i spun surorii mele că o pupi, o să-i facă plăcere.

REBECCA

Auzi, tu n-ai un prieten cu care să vorbești? Nici n-am apucat să te întreb cum îi merge surorii tale, că mi-ai trimis toată biografia ei. Din fericire mă interesează, mi-a luat o după-amiază întreagă să citesc mai lui tău.

Nu, nu m-am prins că-i plac fetele lui Corinne, dar acum, când îmi spui asta, mă întreb cum a fost posibil să

nu-mi dau seama. Parcă o şi văd la TvfJC- în şort cu paleta ei de ping-pong gata să uimească pe toată lumea şi e clar că era un fel de caricatură de lesbiană. Dar nu ne gândeam atunci la asta. Erau câţiva poponari în grupul nostru. însă pentru mine, în anii '80, fetele erau doar heterosexuale şi atât.

Acum, dacă mă gândesc, ar fi putut să mă placă. Avea ea ceva numai al ei, nu i-aş fi râs în nas. Dar n-am avut niciodată impresia că e vreo situaţie ambiguă. Retrospectiv, realizez că era de fapt. Mă trata ca pe o prinţesă, pe vremea aia era ceea ce numeam o prietenă foarte bună. E posibil ca eu să fi fost uneori lipsită de delicateţe. Cere-i scuze din partea mea, dacă e cazul, îi vorbeam o groază despre tipii care-mi plăceau.

Mamele noastre au lucrat împreună la Geiger. A mea n-a suportat mult timp viaţa în uzină, dar aşa ne-am cunoscut noi două, Corinne şi cu mine. E ciudat cum te-am zapat

pe tine totuşi, Oscar nu e un prenume prea des întâlnit. Pe tine te-am uitat, dar îmi amintesc bine casa voastră, cu bucătăria mică pe stânga, cum intrai, şi cu sufrageria în faţă, camera lui Corinne era la capătul culoarului, pe dreapta. Fix deasupra scuarului Maurice Barrés. Aveau umor ăştia, pe vremuri, când botezau cartierele. Noi trăiam în cartierul California. în afara miştourilor, nu ştiu nimic despre cartierul ăsta. Nu am nicio nostalgie faţa de copilăria mea, dar California nu era tocmai un cartier nasol pentru un copil care creşte. Sufeream de prea puţin spaţiu acasă, ce-i drept. Aveam doi fraţi mai mari, era zgomot tot timpul, aveau amândoi o energie animalică şi asta transforma apartamentul nostru într-o cuşcă. îmi plăcea mult să vin pe la voi. Corinne avea o cameră numai a ei. Părinţii voştri nu erau niciodată acasă. Era linişte. îmi plăcea mult cartierul ăia. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să-mi spun că era urât acolo unde

locuiam.

Dar acum, când mă întorc la familia mea, privesc casele copilăriei cu ochii altora. Nu de sărăcie e vorba. Ci de altceva. Sunt abandonate. E despre faptul că am crescut în locuri de care nu-i pasă nimănui.

Când am mers la liceu în Nancy, unii dintre prietenii mei locuiau în apartamente mai spațioase în centrul orașului ori în case cochete din cartiere rezidențiale recent construite. Dar și acolo ml se părea la fel de enervant ca acasă. Iar părinții lor nu erau cu nimic mai buni. Se vedea de la o poștă că mamele lor beau și tații lor erau niște mari idioți cu pretenții. Nu m-am gândit niciodată că ar trebui să-mi fie rușine. împlinisem clnșpe ani în intervalul ăsta scurt – mi se rupea că știam că la mine acasă nu se cumpăra Nu te lia, ci o marcă sub nivelul Nutella, mult mai proastă. N-aveam decât un gând în cap, să plec din orașul ăla de provincie și să merg la concerte la

Paris sau la Londra. Voiam sa trăiesc cu muzicieni în preajma. Aşa că, fără îndoială, n-aveam cum să mă las destabilizată de o eşarfă Hermès purtată de o caraghioasă cu picioare scurte, pe terasă la Commerce. Fix viaţa asta cu toate ale ei voiam s-o las în urmă.

OSCAR

Sau poate ţi se rupea de cum trăiau copiii bogaţi, fiindcă erai frumoasa. La cinşpe ani, frumuseţea bate bogăţia. Şi asta- i şi mai adevărat pentru băieţi decât pentru fete. O puştoaică se poate simţi depăşită de efectul pe care-l produce sau poate fi doborâtă de propria strălucire sau poate că nu ştie cum să profite de asta. Dar un băiat tânăr şi frumos simte că lumea-i a lui. Când eram adolescent, poate din masochism, cei mai buni prieteni ai mei erau mereu nişte splendori. Superioritatea pe care le-o dădea frumuseţea, din toate punctele de vedere, era o aberaţie.

Dar eu eram bun la şcoală. Ăsta era un truc de băiat urât, dar şi de băiat sărac. Să fii un merituos. Părinţii mei nu tolerau notele rele. Nici pentru soră-mea, nici pentru mine. Măcar atât să facem şi noi, dacă tot am avut şansa să mergem la şcoală şi să ne putem imagina că vom avea un loc de muncă bun. Sunt din ultima generaţie pe care au făcut-o să creadă că, dacă munceşti din greu, poţi să urci pe scara socială. Dar criza din 2008 ne-a stins avântul cu un duş rece.

Mama ne repeta întruna că nu ducem lipsă de nimic şi ne compara cu cei care chiar aveau de ce se plânge, am învăţat să-mi trec în revistă privilegiile înainte să-nvăţ să citesc şi să scriu. Nu m-aş fi gândit niciodată să cer un Walkman Sony sau nişte blugi Levi's. Părinţii mei ar fi crezut că mi-am pierdut minţile. Am descoperit rapul în liceu. Fiul fostei mele învăţătoare purta o geacă bomber neagră de piele şi era genul

golan. Repetase un an şi fratele lui mai mare fusese la pârnaie. M-a impresionat foarte tare. Era un tip solid, blond, arogant şi violent, care mă plăcea. Cumpărase compilaţia *Rcipattititde* şi-mi punea s-ascult Public Enemy şi Eric B. şi Rakim. Am făcut o pasiune pentru muzica asta şi şase luni mai târziu îi dădeam eu să asculte noutăţi. începând din acel moment am înţeles că eu voiam bani.

Când mi-am publicat primul roman, care s-a vândut bine, am căutat imediat adresa ta de mail pentru că visam să scriu pentru tine. Mă intersectasem cu Philippe Dijan la un târg de carte, fusese foarte amabil şi îmi spusese că, financiar vorbind, pentru un autor e foarte profitabil să scrie teatru. Şi- atunci m-am gândit la tine – majoritatea băieţilor din generaţia mea te plăceau la nebunie, iar eu, în mod special, fiindcă te cunoscusem când eram mic. Mă tratau drept mitoman şi n-aveam nicio fotografie să dovedesc că e

adevărat ceea ce spun. Visam ca tu să interpretezi un text scris de mine, fiindcă mai mult decât orice iubesc vocea ta şi ritmul tău când vorbeşti. Dar am realizat foarte Tepede şi că, printre noii mei prieteni scriitori, nu erau prea mulţi care să fi lucrat în uzină sau la Auchan în Lunile de vară ca să-şi plătească şcoala de şoferi. La un moment dat am scris un scenariu cu un regizor de vârsta mea, ăsta muncise o singură dată în viaţa lui La recepţia unui botei şi vorbea despre asta ca şi cum ar fi fost la război. O chestie excepţională care făcuse din el un om mult mai conştient decât ceilalţi, mai capabil să mă înţeleagă din interior. Aveam chef să scriu pentru tine şi din cauza asta. Aveam nevoie să mă apropii de oameni care-mi seamănă.

L-am contactat pe agentul tău, ca să-i vorbesc de proiectul meu. Mi-a spus că vorbim din nou când am textul gata. Asta era acum vreo zece ani. Debutam, credeam c-am pus

mâna pe luna de pe cer, fiindcă am apărut la TV. De atunci, tot văd tinerii cum dau lovitura pe YouTube şi ei au aceeaşi aroganţă pe care o aveam eu atunci. Te îmbeți rapid cu mica ta notorietate- Asta nu înseamnă că devii plin de tine ori că te crezi mai bun decât eşti – dar ai impresia că toată lumea te recunoaşte peste tot, că eşti subiectul tuturor conversaţiilor şi ţintă a invidiei. Succesul social, oricât de mic ar fi el, ajunge să ocupe tot spaţiul tău mental. E ca un pui de elefant, pe care ar trebui să-l hrăneşti constant şi să-l îngrijeşti, să-l scoţi afară şi să-l distrezi. IJn monstru simpatic. Te trezeşti dimineaţa, ieşi din casă şi, exact aşa cum spune foarte bine Orelsan, „Eşti tare". Toată lumea vrea ceva de la tine, toţi vor s-ajungă să aibă numărul tău de telefon, toți vor sa-şi piardă vremea cu tine, vor să-ţi plătească o pizza, vor să-ţi facă o poză, vor să vii la un concert. Asta te face penibil. N-am văzut prea mulți

pe care asta să-i facă fericiți. În schimb am văzut o groază pe care îi face superpenibili. Când i-am vorbit agentului tău despre proiectul meu, m-aşteptam să sară-n sus de bucurie că un tânăr scriitor de valoarea mea se interesează de una dintre actriţele lui. Mă gândeam c-o să aranjeze pe loc o cină cu tine şi că o să-mi dea cheile de la casa lui de la ţară, ca să pot scrie acolo.

El m-a pus însă la punct. Am scris câteva rânduri. O fată care iese din închisoare, după o pedeapsă lungă. Am citit mai multe mărturii ale unor femei care petrecuseră câteva sejururi la răcoare. Una dintre ele zicea, şi asta m-a marcat, că în închisorile de femei nu vine nimeni la vorbitor. Şi-aşa mi-am dat seama că n-am întâlnit niciodată în viaţa mea un tip care să zică – nevastă-mea e la pârnaie, o vizitez în fiecare lună.

Dar n-am mai scris textul ăla. Aparţin acelei categorii de autori – şi suntem mulţi din ăştia – care procrastinează. Iar internetül nu-mi face sarcina mai uşoară. Deschid un document Word, îmi zic că gata o să lucrez şi cinci minute mai târziu mă uit răpus la un porno.

În momentul ăsta îmi petrec zilele jucând jocuri idioate pe telefon. Şi când zic ziua, păi e ziua toată. Pe la nouă dimineaţa îmi rulez primul joint, deschid radioul sau caut un podcast şi încep să mă joc. Până pe la ora prânzului. între timp am fumat binişor, aşa că de multe ori adorm şi mă trezesc pe la cinci după-amiaza, ora primei beri. Şi berea asta fie îmi dă chef să ies şi să văd lume, ca să continui să beau – şi mai mult decât să beau, dacă apare ocazia –, fie m-apuc iar de jointuri şi o sfârşesc la nişte seriale. Şi continui să stau pe jocuri chiar şi-n timp ce se derulează

serialele. Cu asta îmi ocup ziua vreo șase-șapte ore – telefonul meu dă pe goarnă tot, îmi dă raportul în fiecare săptămână. Și când zic jocuri idioate, chiar că-i vorba de jocuri idioate. Jocuri gratuite, de telefon. Nu de-alea cu lumi nemaivăzute, cu misiuni și grafică sublimă. Nu. Jocuri de cretini. Dacă mi-ar fura cineva telefonul, mi-ar fi și rușine să merg să-l recuperez, atât de penibile sunt nivelurile la care am ajuns. Gen, am terminat Candy Crush. Evident că plătesc pentru bonusuri. Chiar că fac parte dintre oamenii ăia ușor de păcălit. Se pare că La nivelul creierului treaba asta are același efect precum cocaina. Și sunt gata s-o cred. Nimic nu mă calmează mai bine decât trei ore petrecute în fața ecranului.

Se pare că cele mai sofisticate inteligențe lucrează cu îndârjire ca să înțeleagă cum să te facă să stai cât mai mult timp posibil în fața ecranului. E o știință a adicției. Niște oameni care și-ar putea petrece

timpul încercând să descopere cum să ne facă viaţa mai bună sau internetül mai puţin distructiv, care s-ar putea întreba cum să fie utilizat webul ca să ne facă munca mai uşoară şi pe noi mai puţin nefericiţi îşi pun tot talentul la bătaie pentru ca tu să rămâi cât mai mult timp posibil într-o partidă de zombi.

Procrastinez. Şi asta-i altceva decât o pană de Inspiraţie. Am în minte dialogurile exacte, scenele precise, ştiu ce vreau să scriu. Dar fac altceva. Nu fac altceva interesant în loc să scriu. Nici ceva amuzant. E dificil să exolic. E nasol să fii scriitor, fiindcă prietenii tăi îşi imaginează cum tastezi tu zilnic nişte prostii vreo două-trei ore pe zi, fluierând, şi uite-aşa s-a dus ziua ta. E imposibil să le explici că, tocmai din cauza simplităţii mecanismului, e dificil să scrii şi că fix asta îţi ocupă tot timpul, să te încăpăţânezi să încerci.

Aşa că n-am scris monologul cu femeia care iese din închisoare şi

redescoperă Parisul cincisprezece ani mai târziu. Procrastinez. Acum e chiar un moment special, sunt complet blocat. Tocmai am scos un roman și toata lumea vorbește despre mine, dar nu datorită cărții mele. Am ajuns într-o chestie gen #metoo. Nu-i doresc asta nici celui mai mare dușman. Ml se pare că toată lumea-i la curent cu treaba asta. Așa că ți-o zic. Dacă se întâmplă cumva ca de acum încolo să nu-mi mai scrii niciodată. Nu pot spune că te-aș înțelege. Dar n-a! fi prima.

[1] **PLS (to *position latérale de sécurité*} este abrevierea pentru poziția în care se așaza răniții și bolnavii care sunt inconștienți, dar care respiră normal.**

-Caii este denumirea familiară pentru cartierul Californie din țarvHlela-Malgrange. -HLM — *habitations à loyer modéré.* Locuințe cu chirii mici, ieftine.

— *Milles Bornes* este un joc de societate, cu cărți speciale, cu tematică legată de cursele automobilistice ia începuturile lor.

— *Butch* este un termen folosit în cultura LGBT pentru a descrie pe cineva care se exprimă într-un mod tipic masculin, ê MJC este abrevierea pentru Maison des Jeunes et de la

Culture – Casa de Cultură a Tineretului.
ZOE KATANA

Cronica mâinii mefe în gura ta

Ţin un blog feminist de ani întregi. Sunt obişnuită cu atacurile voastre de hateri şi cu ameninţările voastre cu moartea şi cu violul, cu comentariile voastre despre mărimea curului meu şi despre starea jalnică a inteligenţei mele. Sunt obişnuită cu furia voastră masculină.

Dar nu dădusem încă nume. Demn de admiraţie felul în care aţi ridicat scuturile de când am pronunţat numele lui Oscar Jayack. Mi-am spus povestea mea cu el. Punctul meu de vedere e un terorism. Mă înşel în privinţa sentimentelor mele. Ar trebui să mi se smulgă limba şi să fie lăsat el să vorbească. Eu spun: când eşti hărţuită luni în şir, ajungi ca- ntr-o zi să nu te mai recunoşti. îţi ia ani întregi ca să accepţi că nu te vei mai

întoarce la cea care erai înainte, ea a dispărut pentru totdeauna. Asta înseamnă că îți e frică zi de zi și că elevii altcineva. înseamnă rușinea că cineva ți-a căutat punctul slab, l-a descoperit și te-a distrus. Rușinea că a fost atât de ușor. Și că nimănui nu-i pasă de asta. Am spus – n- aveam mijloace să mă apăr. I-am sfătuit și pe alții: dacă vi se întâmplă, ieșiți din asta imediat. Cât mai repede posibil. Și spun: rușinea trebuie să treacă de partea cealaltă. Voi sunteți cei care fac din asta o întreagă poveste. Nu eu. Șt furia voastră validează decizia mea.

Când zic „e insuportabil", mi se spune „totul mergea perfect până să deschizi tu cutia Pandorei". Totul mergea bine cât timp corpul meu putea fi băgat cu forța în ecuația asta a dorinței, corpul meu, dar nu și ceea ce am eu de spus. E nevoie de mine pentru scenă, sunt tânăra, cea dintâi, pe care eroul o dorește. Dar nimeni nu vrea să mă audă spunând ce simt.

Nu există decât bărbaţi care îmi spun să tac. Şi femei. Care-mi explică mie că tot ce am trăit a existat dintotdeauna şi că ele s-au descurcat în situaţiile astea. Timp de secole, femeile de dinaintea noastră au ştiut să gestioneze lucrurile cu demnitate. Iar eu le zic că şi-au înghiţit ruşinea şi că au pus zâmbete peste insomniile Lor. Afirm că de fiecare data când un bărbat îşi impune dorinţa lui în faţa unei femei el se supune instinctiv legii patriarhatului şi că prima regulă a acestei legi este aceea de a se asigura că noi suntem excluse de pe teritoriul plăcerii. Iar constrângerea noastră încă de când suntem mici face şi ea parte din această construcţie. Datoria soldăţeilor fideli patriarhatului e să ne pună piedici. Se tem că, dacă ne lasă să ne bucurăm liniştite de viaţă, va fi ameninţată ordinea lumii pe care ei au construit-o aşa. Această frică ancestrală, obscură e continentul negru. Sexualitatea feminină aşa a

fost numită, continentul negru, fiindcă era crucial sa nu fie scoase la lumină practicile la care e supusă. Incest, viol, constrângere, hărţuire. Trebuia, cu orice preţ, să nu se vorbească despre condiţiile de obstrucţionare a dorinţei feminine. Ceea ce dezvăluim noi azi n-are nicio legătură cu nişte accidente pe traseu. Corpurile noastre sunt implicate cu forţa pe câmpul de luptă, pentru că ele trebuie mutilate. Faptul că noi urma să spunem *nu* face parte din spectacol. Ne putem identifica acum cu taurul din arenă: asemenea lui, suntem şi noi îngrijite, răsfăţate doar cu scopul de a fi omorâte într-un circ care nu ne lasă de fapt nicio şansă de scăpare.

Patriarhatul e întotdeauna spectacolul vitalităţii şi al forţei dominate de un aranjament care îl protejează pe ucigaş şi care permite mulţimilor să-l aclame numai pentru frumuseţea ritualului. Când o

femeie e violată şi e violată zdravăn, e celebrată tocmai esenţa patriarhatului: a pune în genunchi forţa prin tehnici imbecile şi morbide. Adică a verifica dacă violenţa fără putere poate birui ceea ce te sperie.

Astăzi însă aparţin acelei armate de fete maltratate, care încetează să mai tacă. N-aveţf decât să mă găsiţi, amenințați, insultați. Asta nu va schimba nimic. Noi ridicăm capacul de plumb al tăcerii. Ruşinea trebuie să treacă în cealaltă tabără. Când un licean postează o fotografie cu o fata care i-o suge trebuie să ştie că într-o bună zi numele lui va fi făcut public şi că el va fi umilit. Trebuie să le învăţăm pe fete să fie mândre de felaţiile lor. E aberant că există fete care se gândesc la sinucidere, fiindcă cineva are nişte poze în care se vede cum se simt ele bine cu un tip care le place. Ar trebui să se gândească să se spânzure cel care-şi foloseşte

privilegiul lui machist ca sa le înjosească. Băieţii de liceu ar trebui sa facă gărzi de onoare pentru fetele care sug bine. în loc de asta ni se reproşează de fiecare dată că noi am vrut să ne-o tragem cu ei. Iar daca sunt refuzaţi e şi mai nasol.

Aşa că adevărata problemă acum e acuzaţia mea alături de sute de mii de alte acuzaţii, când de fapt ar trebui să fie doar tăcere şi ştergerea faptelor. Vocea mea e-un fulg de nea din avalanşa care vă înghite cu totul. Eu iau cuvântul, spun am mers la muncă în fiecare zi cu stomacul strâns. Simţindu-mă dezgustătoare, fiindcă eram atât de dezgustată şi cu toate astea continuam să merg. Ruşinată de furia mea pe care nu ştiam s-o articulez. Nu toţi bărbaţii erau nişte nenorociţi în firma aia. Dar toţi bărbaţii erau complici, fiindcă era o lege nescrisă – spaţiul public e un loc de vânătoare. Nu toţi vânau. Dar toţi îl lăsau pe vânător să scape. Iar eu în sinea mea eram convinsa că-s o

toantă.

Fusesem angajată în editura aia fiindcă aveam diplome, făcusem câteva stagii bune fiindcă eram muncitoare, dedicată, punctuală, fiindcă învăț repede. Am mai fost angajată fiindcă eram tânără, delicată, cu părul lung strălucitor, cu ochii mari luminoși, fiindcă mă îmbrăcam bine și-aveam unghiile vopsite. Angajau deci inclusiv tinerețea mea.

în fața lui, n-am știut niciodată cum să mă port. M-am bâlbâit, am dat înapoi, mi-am întors privirea, am ieșit din cameră, m-am așezat cu fața spre portiera taxiului, mi-am strâns genunchii, m-am înroșit, am râs fals, am plecat devreme, i-am dat mâna la o parte, xn-am scurs pe lângă ziduri, am purtat pantofi fără toc, am alergat în jurul biroului când era el beat și asta i se părea amuzant, am strâns din dinți când m-a pipăit, am plecat fugind dintr-un loc, într-o

seară. Am alergat ca un iepure jalnic. Au fost oameni care m- au văzut cum plecam, plângând, pierdută. Dar nimeni nu vedea unde-i problema. Nu vedeau decât pitorescul situației. Autorul macho și micuța atașată de presă.

Oscar mă suna în creierii nopții – și-mi era frică să adorm la loc. Bătea la ușa camerei mele de hotel și-mi era frică să adorm la loc. Vomitam înainte să merg la Lucru, dar spuneam bună ziua zâmbind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că, dacă aș fi țipat, aș fi fost isterica aia care nu-și controlează nervii, dacă aș fi făcut gură, ar fi însemnat că nu sunt profesionistă, incapabilă de a face un efort, și era exact ca-n coșmarurile alea în care vrei să urli, dar nu iese din tine niciun sunet. Urlam în tăcere și-n jurul nostru galeria era amuzată de situația asta – toată lumea aștepta ca eu să cedez. El îmi făcea curte. Eu mă făceam dorită. Fiecare avea rolul lui.

Când el spune azi că nu-şi putea imagina că asta avea să mă distrugă în aşa hal, vrea să spună de fapt că eram singura care nu-l considera genial. Autorul macho beat, fiu de şomer al oţelăriilor din Est, copi 1 ıı l-minune care se comporta exact aşa cum te-ai fi aşteptat de la un nenorocit de proletar de teapa Lui. El era marele autor care vindea multe cărţi. Când totul a degenerat şi a început să se plângă prea mult, s-a spus vom schimba ataşata de presă, doar n-o să ne lipsim de marele autor. Şi, din câte ştiu, Oscar Jayack nu s-a mai interesat niciodată după aceea de soarta mea. M-am întors ca să i-o spun. Nu am mai fost angajată din nou.

în lume suntem sute de mii care avem de spus acelaşi lucru şi sunt sute de mii de patroni care iau treaba asta în glumă. Care ne spun „N-aud nimic din ce spui". Aceeaşi placă de fiecare dată. Invocă feministe moarte şi înmormântate, ca să spună că era

mai bine înainte. Fiindcă până şi feminismul tot Lor ie aparţine. Nu, buna Simone nu s-ar fi plâns niciodată de o mână pusă pe cur, nu Simone, pe atunci erau vremuri bune – era vremea violatelor care tăceau, a urâtelor care se ştergeau de ziduri, a lesbienelor care se ascundeau şi a angajatelor necunoscute, lăsate borţoase în grabă şi trimise să crape în altă parte. Vremurile bune de altădată în caTe dominaţia era bine înţeleasă de cele dominate.

Emanciparea masculină nu a avut loc. Imaginaţia voastră e supusă. Vi se spune „dominare" şi nu vi se scoală decât pentru dominare. Vi se spune să vă puneţi în slujba războiului şi voi răspundeţi ca armele sunt mai importante decât aerul pe care-l respirăm sau decât apa pe care o putem bea, armele sunt sarea umanităţii. Când sunt atacaţi patronii, vă ia panica. Vă înghesuiţi să apăraţi patronii. Exact asta faceţi – vă înghesuiţi să spuneţi din nou că e

dreptul patronului să facă ceea ce-i place. Ceea ce ne spuneţi, şi noi auzim asta foarte bine, e mai ales nu vă eliberaţi din lanţuri, riscaţi sa le rupeţi şi pe ale noastre în mişcarea asta.

REBECCA

Oare nu eşti un pic cretin dacă luăm în calcul pe cine te- ai trezit tu să enervezi? Dacă sociopaţii buni ştiu din instinct să-şi repereze victimele potrivite, tu, ca un pervers narcisist ce te afli, nu eşti decât ultimul lipsit de creier de la colţul străzii. Dintre toate gagicuţele care lucrează în editură, te-ai trezit s-o alegi fix pe aia care a făcut furori pe internet cu luările ei de poziţie feministe.

Nu te plânge de ea, zi mersi că nu s-a dus la poliţie. Ai zice că pentru puştoaicele de azi comisariatul e a doua lor locuinţă, se duc acolo pentru cea mai mică chestie. Zoé Katana se exprimă, nu se înţelege prea bine ce i-ai făcut, dar e clar că nu i-a picat bine deloc. Buna politică, am văzut c-

ai spus peste tot că eşti de stânga, ar fi trebuit să ţi se pară grozav faptul că cele care nu au luat niciodată cuvântul până acum încep să spună ce gândesc despre această situaţie.

Nu există publicitate proastă. Ştiu că-i de modă veche să zici asta şi ştiu din proprie experienţă că e foarte neplăcut s-o încasezi drept în faţă. Dar e adevărat. Noi, personajele publice, suntem ca stâlpii de pe trotuar. Oamenii vin s-agaţe ceva de tine, să se pişe pe fine, să se rezeme de tine, să-şi tragă sufletul sau să vomite. Fac pe tine orice vor. Important e ca stâlpul tău să fie pe o stradă circulată. Şi e o chestie de mecanică, de la un anumit nivel de îndârjire basculezi în tabăra cealaltă, a indivizilor simpatici. Problema cu internetul e că ăia care te consideră bun au mai puţină nevoie să urle asta pe toate drumurile, faţă de cei care-şi doresc să fii executat.

Totuşi, pentru ca lucrurile să fie clare, dacă-mi scrii scrisorile astea

lungi cu speranța că o să-ți iau apărarea public, să știi că mai bine crap decât sa fac asta. Nicio șansă să-mi înfurii prețiosul meu public feminist ca sa apăr un cretin de teapa ta. Ești scriitor, n-a! decât să scrii despre asta. Am văzut că te-ai plâns pe ici, pe colo în interviuri, dar n-am văzut să-ți fi publicat propria versiune a faptelor sau ceva de genul ăsta.

Trebuie să recunoaștem că Zoé asta e mai degrabă amuzantă, înțeleg de ce are succes. Această generație se angoasează repede. Și n-are nicio jenă în a da semnificație acestui lucru.

Și-i dau dreptate. Generația mea a strălucit prin capacitatea de a îndura. Ni s-a spus „fără feminism, treaba asta o biegește" și am răspuns „nicio problemă, tăticule, n-o să deranjez pe nimeni cu micile mele necazuri". Dar am văzut în jurul meu femeile frângându-se una câte una. Dacă asta s-ar fi făcut păstrând demnitatea tăcerii, nu am fi avansat.

Eu am considerat că jocul e-n favoarea mea şi l-am jucat cu entuziasm. N-am avut nevoie sa mă forţez să iubesc bărbaţii şi ei mi-au răspuns cu aceeaşi monedă. Dar astăzi am aproape cincizeci de ani. Şi problema mea nu e că ei nu mă mai iubesc ia fel ca altădată. Ci că eu îi găsesc mai puţin atrăgători. Nu sunteţi rezistenţi. E nevoie să se ocupe mereu cineva de voi, să vă liniştească, să vă înţeleagă, să vă asiste, să vă îngrijească. Prea multă nevoie de îngrijire. Au dreptate astea mici, masculinitatea voastră e foarte fragilă.

În fine, în afară de asta, m-ai obosit cu toată povestea cu monologul pentru teatru şi cu toate dificultăţile tale de scriitor care nu scrie. Când aveam cu zece ani mai puţin, îndrăzneau mulţi să mă contacteze pentru tot felul de ciiestii. Şi bărbaţii de felul tău nu aveau nicio problemă legată de blocaj. Evită să-mi mai faci inventarul dificultăţilor pe

care le întâmpini şi care justifică faptul că nu mi se mai propune aproape deloc să lucrez. Pentru liniştea ta, am putea spune că în felul ăsta sunt liniştită, am timp să mă odihnesc. Aş putea chiar să învăţ o limbă moartă, aşa mult timp am pentru mine. Sunt actriță. Trăiesc din atenţia pe care mi-o oferă ceilalţi. Vreau să privesc treaba asta filosofic, să-mi spun că asta e regula jocului. Dar nu mai veni să plângi pe umărul meu că nu scrii un scenariu pentru mine fiindcă ai probleme de concentrare. Cincizeci de ani, poate că asta înseamnă că eşti prea bătrână pentru a fi actriţa care primeşte rolul principal, dar şi că eşti prea tânără ca să dispari. îmi doresc mult să nu mă lamentez şi o sa remarci că nu fac asta niciodată public. Ok, ăsta e jocul. Cât a fost a fost, n-am de ce sa mă plâng, măcar am profitat de panoramă. Dar nu mă lua drept o imbecilă. N-ai scris pentru mine fiindcă ştii că orice director de teatru

– privat sau public, asta nu schimbă nimic— te va sfătui să lucrezi cu o actriță până în 34 de ani și care habar n-are cum arată un videocasetofon de pe vremuri. Nu contează pentru nimeni să știe dacă numele meu mai poate umple sau nu o sală de spectacol. Nu contează pentru nimeni dacă publicul s-a săturat sau nu să mă vadă. Nu publicul e cel care decide că nu se mai scrie nimic pentru femeile de vârsta mea. Aici acționează o altă lege.

Mă faci să râd cu doleanțele tale copleșitoare – „nu mai poți spune nimic, ești anulat pentru o nimica toată, ce blestem pentru civilizația și cultura asta a noastră". Chiar vrei să știi ce înseamnă să fii anulat? Vorbește cu o actriță de vârsta mea. Eu chiar am avut noroc, declinul meu e lin. Pentru majoritatea dintre noi, purgatoriul ăsta începe pe la treizeci de ani. Și nu cunosc vreun actor solidar. Nu se bucură ca ne e atât de gTeu. Când te intersectezi cu ei în

restaurant, nu jubilează că te văd pe tuşă, în timp ce ei muncesc de nu-şi mai văd capul. Dar nici nu le-ar trece prin minte să spună – în filmul ăsta mi-o trag cu o puştoaică de douăzeci de ani, eu am cincizeci, nu mai bine aţi angaja o iubită de vârsta mea, asta ar evita situaţia de acum în care sunt toate şomere. Ei ştiu ca producătorii i-ar privi ca pe nişte ratati ialnici. L-am întrebat deia ne aeentul meu – de ce nu mi se dau niciodată roluri similare cu cele scrise pentru bărbaţi? Poţi constata şi singur, sunt mai credibilă în roluri virile decât vreo două treimi din actorii din cinemaul francez... l-am făcut să râdă. Doar că eu nu glumeam. Mi-au plăcut atât de mult golanii – i-am avut prin preajmă toată viaţa mea, ştiu cu ce se mănâncă. Ivlie poţi să-mi strici coafura, la vârSta pe care o am nu mă sperie asta, în timp ce toţi fătălăii ăştia de actori... dar nimeni nu-mi mai cere nimic. Nici mie, nici celorlalte. Când

eram în centrul atenției tuturor, știam că asta are legătură cu frumusețea mea. Știam că, atunci când voi avea cincizeci de ani, gata cu scenele nud, gata cu scenele în care ea telefonează goală din pat sau face baie sau stă La taclale într-un hamam. Eram nerăbdătoare să citesc scenarii fără să fie nevoie să discut cu regizorul „dar de ce ea se dezbracă înainte sa ude plantele verzi?" Habar n-aveam că nu-i pasă nimănui că mi-am petrecut toată viața pe platourile de filmare și pe platourile de teatru, că tot ce făceam gândeam înainte, că am construit o relație cu publicul. într-un fel, îmi imaginam că lucrurile vor evolua odată cu mine. IST-a fost cazul. Asta e unul dintre motivele pentru care, când o citesc pe Zoé Katana, o parte din mine se întreabă ce a apucat-o și cealaltă parte știe că are dreptate. Lucrurile nu evoluează, dacă nu le obligi tu s-o facă.

Voi, ăștia din generația ta, aveți tendința să etalați mesajele private

pe rețelele voastre de socializare și, cum nu bag mâna în foc pentru inteligența ta, îți scriu negru pe alb: dacă ai să publici vreodată undeva ce-ți scriu eu, îți scot ochii. Fă un tur prin presa de scandal și ai să vezi că am relații bune cu cea mai mare parte dintre foștii mei și că-mi place masculinitatea toxică. Deci, când spun „am să-ți scot ochii", asta nu e o figură de stil, e o amenințare – o să găsesc oricând în garda mea apropiată un boxer, un motociclist membru în Hells sau un mercenar care sa dea de adresa ta și să-ți scoată ochii în ziua în care o să te aștepți cel mai puțin.

OSCAR

Nu-ți scriu sperând că mă vei susține public. Să postezi un sel fie cu noi doi mâncând o gofră la bâlci nu va fi suficient ca să-mi repar reputația. Asta te-ar compromite și pe tine cu siguranță. Fără să-mi spele mie onoarea. Sunt ținta urii a jumătate din populația acestei țări. E

nedrept şi n-aş dori nimănui să treacă prin experienţa asta. Cândva, demult, mi-a plăcut o ataşată de presă. Şi-acum cauţi numele meu pe Google şi ai zice că violez copii în pauză la grădiniţă.

îţi scriu fiindcă mă simt singur de mor şi fiindcă am pierdut tot şi nu ştiu de ce să m-agaţ. îţi scriu fiindcă n-am băut nici măcar o picătura de alcool, n-am tras nici măcar o dungă de coca, n-am înghiţit nici o pastilă de ecstasy, n-am băgat nici un joint şi nici o pastilă de dormit de cincisprezece zile şi mă simt fragil ca un puşti. îţi scriu fiindcă mă simt mai bine să vorbesc despre trecut decât să mă scufund în rahatul cotidian.

în ziua în care te-am văzut de departe pe o terasă, pe strada Bretagne, tocmai ieşeam de la o întâlnire a Narcoticilor anonimi. Mi-e jena să recunosc asta, rna forţez s-0 spun. Am dispreţuit dintotdeauna oamenii care nu se droghează. Bărbaţii adevăraţi beau

whisky, fumează iarbă, trag la măsea siropuri cu codeină, trag pe nas dungi de coca late cât o grindă. Mănâncă gras, trag de fiare și se șterg la cur cu corectitudinea politică. Bărbații adevărați nu se simt distruși când o zdreanță se plânge, la zece ani după, că i-ai pus o palmă pe cur. Am eșuat pe toată linia când vine vorba de a fi un bărbat adevărat. Sunt o slăbătură, am poftă de mâncare cât o vrăbiuță, sunt superipohondru și am insomnii fiindcă sunt executat pe Twitter. Singura activitate omenească la care am fost să zicem bun e drogatul. Asta a făcut întotdeauna diferența între mine și-o javră de intelectual de căcat. Mi-am prețuit mai mult decât mi-aș fi închipuit identitatea mea de politoxicoman. într-un fel, ăsta era singurul lucru care era al meu.

Instinctiv, știu că trebuie să rezist. Nici eu nu-mi explic asta. Când derulez din nou tot ce s-a întâmplat și-o fac mereu în buclă, ajung de fiecare dată la aceeași scenă finală.

Momentul în care mă întorc acasă şi-mi dau seama că singura şansă să mă salvez e s-o termin eu drogurile.

Am fost avertizat de toată povestea asta cu MeToo, chiar cu câteva săptămâni înainte sa se declanşeze. M-am intersectat cu o editoare, Katelle, care însoţea un romancier la Casa Radio. Ne-am întâlnit la intrare, în momentul în care ne goleam buzunarele de toate obiectele din metal. Văzându-
1 împreună, m-am întrebat dacă şi-o trage cu el. Tipul e destul de chipeş pentru un autor. Un individ din Bretagne, cu ochi albaştri şi o vagă alură de matelot. M-am întrebat de ce l-ar însoţi ea la France Culture, dacă nu-i nimic între ei?

Aşteptam liftul şi ea mi-a propus s-o aştept în barul Ondes, de peste drum. Cât despre mine, venisem să citesc câteva pagini din Calaferte pentru o emisiune. întotdeauna când e vorba de un autor proletar se gândesc la mine. Adică rar. Cum n-

aveam nimic special de făcut în seara aia, i-am zis bineînțeles, te aștept, simțind că se întâmplă ceva. Katelle și cu mine nu ne știm îndeaproape, ne-am întâlnit de mai multe ori la târguri de carte prin provincie și facem mereu parte din echipa rafinată a profesioniștilor în materie de beții. Ăsta e unul dintre punctele forte ale alcoolului – oamenii care beau trebuie să fie cu adevărat niște idioți de mare clasă ca nu cumva să se dovedească a fi simpatici după ce se îmbată. Prin urmare ne înțelegem bine, dar nu până într-acolo încât să ne sunăm ca să ieșim împreună la cafea. Așa că invitația ei mă intriga. Mi se părea puțin probabil ca ea să-mi facă avansuri sexuale, nu era din liga mea. Toate poveștile ei amoroase cunoscute implicau indivizi de prim rang, miniștri, jurnaliști importanți de televiziune... trebuia să iau cel puțin un Goncourt ca să-mi imaginez că aș putea sari pe ea. Astea fiind, zise, aș fi fost foarte încântat ca totul să

devină sexual între noi. Am remarcat la un festival al romanului poliţist la Lyon că sub ţoale largi şi sofisticat alese ascunde nişte sâni extraordinari. Cu atât mai extraordinar e că ea ascunde asta, la urma urmei e un fenomen rar ca o asemenea bunăciune să facă totul ca să-şi ascundă dotările. O aşteptam însă în bar fără să-mi fac iluzii, spunându-mi că probabil voia să scriu o prefaţă pentru vreun tip care publică o carte despre experienţa lui într-o uzină.

Cunosc bine barul Ondes. Acolo aştepţi când ai ajuns prea devreme. Acolo eşuezi când emisiunea n-a fost strălucită şi trebuie să-ţi recapeţi forţele înainte să te arunci într-un taxi. Katelle a venit, era tăcută, privea pe geam cum trec maşinile şi biciclştii şi într-un final mi-a spus – ca şi cum ai lăsa jos o geantă un pic cam grea pe care VTei să i-o înapoiezi proprietarului.

Am ezitat să-ţi vorbesc despre

treaba asta, însă ţin mult la tine şi zvonurile se tot răspândesc ----------dar----------poate că----------ştii deja, nu?

A văzut ce faţă am făcut, fiindcă habar n-aveam despre ce era vorba. Şi-a continuat: „îţi aminteşti de Zoé, prima ta atașată de presă?”, iar eu am răspuns fără ezitare, fiindcă nu vedeam nimic delicat în subiectul ăsta „Evident. O adoram. A făcut o treabă extraordinară pentru cartea mea”. Şi-am văzut cum Katelle s-a întristat. „Nu mai lucrează la editură. în schimb, are un blog al ei, foarte urmărit. E o feministă influentă pe reţelele de socializare.” Foarte bine, mi-am zis în gând, ce treabă am eu cu asta? Ar fi trebuit să savurez clipa, urma să fie ultima în care auzeam cuvântul „feministă” fără să mă cutremur.

„încă n-a publicat nimic. Dar pregăteşte ceva. Ştii, e valul ăsta MeToo... e adevărat că în lumea

editorială suntem în urmă cu treaba asta." O ascultam, convins în continuare că tot ce urma să-mi povestească privea pe altcineva. Pe cineva care a făcut vreo porcărie. Exista, ce-i drept, cazuri stânjenitoare în mediul nostru literar. Şi-am remarcat cum Katelle aştepta să zic ceva. Probabil că am bolborosit o platitudine de genul „e important ca vorba să circule" şi atunci şi-a dat seama că nu mă prindeam deloc unde voia să ajungă. „Oscar, o să scrie despre povestea voastră." Am izbucnit în râs. Daca aT fi trebuit să se plângă vreunul dintre noi, atunci, scuze, acela eram eu. N-aveam niciun chef să mă umilesc revenind asupra poveştii ăsteta triste, dar fusesem îndrăgostit nebuneşte de ea. Şi nefericii ca o piatră, fiindcă fusesem respins fără drept de apei. Chestia asta e povestea vieţii mele: văd suflete-pereche peste tot şi ele mă privesc ca pe o insectă scârboasă căzută din întâmplare în ceaşca lor cu

ceai. A trebuit să-mi explice Katelle. Ceea ce Zoé urma să numească agresiune sexuală era tocmai faptul că-î făcusem o curte prea asiduă. în perioada lansării cărţii. Adică timp de vreo trei luni, maximum. N-am încercat niciodată s-o oblig la absolut nimic. Sunt mai degrabă un băiat liniştit şi în primul rând sunt obişnuit să fiu respins. Nu mi-o frec pe sub masă, nu mă plimb ţanţoş, gol pe sub halatul de baie, în trun hotel de provincie, şi n-am niciun chef să lipesc de perete vreo fată, dacă ea nu cere explicit asta. Culmea pasiunii mele a fost poate atunci când i-am căutat buzele o dată, când a venit momentul să ne spunem la revedere. O găseam pe Zoé încântătoare, adoram să-mi petrec timpul cu ea. M-am îndrăgostit oare de o fată care nu avea chef de mine? Clar. Am hărţuit-o, umilit-o, strivit-o? Cu siguranţă nu. Dar în acea seară, am aflat că Zoé se plângea de câteva luni că i-am distrus complet „cariera".

Katelle a schițat un gest circular cu degetul pe deasupra celor două pahare ale noastre, în atenția chelnerului. Era foarte enervată. Nu reacționam cum se aștepta ea. Negam faptele. Ea a spus: „problema, Oscar, e că mulți oameni își amintesc ce s-a întâmplat. Ea plângea mult – li se confesa jurnalistelor, altor atașate de presă, altor oameni din domeniu... si. cum asta nu mai outea continua astfel, a fost nevoita sa părăsească editura. Pe tine nu avea cum să te concedieze propriul editor, cartea ta era un succes. Ea era o bună atașată de presă și totuși n-a găsit alt loc unde să se angajeze. A vorbit cu multă lume despre ceea ce s-a întâmplat. Când va publica textul ei despre tine, versiunea sa asupra faptelor va fi confirmată". Am spus „nu-mi amintesc foarte bine circumstanțele plecării sale. Dar n-am văzut-o niciodată plângând". Katelle și-a asprit deodată tonul. „Tu beai fără

oprire, ca să-ţi sărbătoreşti victoria. Şi nu făceai decât asta. Normal că nu-ţi aminteşti nimic. Dar ea vorbea, într-o seară, ai încolţit-o în biroul ei, ameninţând cu sinuciderea, dacă nu se întâmpla totul aşa cum voiai tu. A ieşit de acolo fugind. A fugit, Oscar, în timp ce tu urlai tot felul de prostii. Toată lumea din editură a fost martoră." N- am făcut asta niciodată. în orice caz, nu-mi amintesc nimic. Problema e că povestea asta revine, aducând cu ea ruşinea că multe lucruri nu urcă până în conştient. Nu mi-e ruşine fiindcă am forţat-o să facă nu ştiu ce. Mi-e ruşine fiindcă i-am spus ca eram îndrăgostit nebuneşte de ea şi n-a vrut să asculte nimic. Şi fiindcă scenariul ăsta mi-e familiar: nu sunt ceea ce se cIreamă un „crai". N-o mai puteam opri pe Katelle care a comandat un al treilea pahar. „Ai multe schelete în dulap, pe mine de exemplu nu mă deranjează că m-ai expus de atâtea ori public vorbind despre sânii mei

extraordinari. Doar că genul ăsta de chestii nu mai sunt acceptate acum.” Nu mal aveam chef s-o ascult pe idioata asta. în fond, pe ea o distra tot ce mi se întâmpla mie. Treaba cu MeToo e răzbunarea târfelor ălora. Acel moment în care nu mai putem evita să ascultăm ce au ele de spus şi ele nu spun decât tâmpenii. l-am făcut semn chelnerului să aducă nota. O simţeam vexată, fiindcă am făcut-o să-şi scurteze tirada pe care tocmai o ţinea. l-am mulţumit şi-am urcat într-un taxi. Şoferul era un domn bătrân şi maşina lui mirosea a sebum. Asculta samba. Priveam pe fereastră Sena şi aşteptam să apară Turnul Elffel, fiindcă mereu mi-a plăcut să-l văd de aproape, mai ales noaptea. încercam să mă conving singur că toată povestea asta era o făcătură. Cui îi păsa de cariera micuţei Zoé? Părinţii ei îi plătiseră o şcoală privată la Lille şi probabil că ei erau singurii care ar fi putut fi decepţionaţi. Pur şi simplu nu era

făcută pentru meseria asta. Punet. Şi cred că ea chiar a inventat toată povestea pentru ei, ca să-şi găsească o scuză. Adevărul e că, şi toată lumea va fi de acord cu asta, nu voia decât să profite de valul cu MeToo ca să mai facă un pic de publicitate pentru blogul ei. Nu i-am spus nimic la întoarcere lui Toelle. iubita mea. Mi-am rulat un joint gros, din două foi, care m-a făcut să-mi fie greaţă după ce-am băut trei whiskyuri. începusem să mă relaxez şi să mă gândesc la altceva, când mi-a trecut prin cap să tastez numele lui Zoé pe Instagram, ca să văd care-i treaba. ÎOI k abonaţi. Am simţit deodată cum o senzaţie oribilă ia amploare în pieptul meu. O senzaţie pe care o ştiam bine. Frica. Frică pură.

în ziua următoare, reuşisem să alung aproape de tot presentimentul acela sinistru, dar m-am intersectat cu Françoise la unul dintre raioanele Franprixului de la mine din cartier, ea ezita să cumpere o pungă de salată

vidată. Când m-a văzut venind, mi-a spus: „mereu cumpăr salată și dupa aia nu o mănânc. Și-n același timp îmi place să știu că am ceva verde în frigider. Dar la prețul ăsta...'*, l-am sugerat să rupă pisica și să cumpere o salată normală, mai puțin scumpă, dar nici nu voia să audă: „celelalte sunt dezgustătoare. Pe asta cu muguri de pin și parmezan mi se întâmplă totuși s-o mănânc...”

Françoise are o voce de fumătoare și indignarea plină de obrăznicie a sindicalismului de moda veche. Feministă cu state vechi, e făcută dintr-un lemn mult mai solid decât feministele prostuțe de azi – nu e ea genul care să se ofenseze din cauza unei glume destrăbălate. Dimpotrivă, în prezența ei, orice ocazie e bună, ca să distreze galeria. Semnează condica mereu la barul de peste drum de mine, care închide târziu și unde mă opresc și eu ca să mai beau un ultim pahar. Tatăl ei era învățător, ea știe pe de rost pagini întregi din Victor

Hugo pe care le declama cu mare plăcere de îndată ce are câteva grame de alcool în sânge. Are vârsta mamei mele și îmi zice „autorul” sau „frumușelul” – îmi face curte cu insistență și fără iluzii, căci, chiar dacă e adesea beată, își păstrează luciditatea în ceea ce privește șansele ei de a concretiza ceva cu mine. Ea e pentru mine întruparea feminismului demn, cel de dinaintea mascaradei de azi.

Era un pic frig la raionul cu salate și m-am bucurat s-o văd:

— Ai timp să bei un pairar cu mine? Mi s-a întâmplat ceva aiurea și aș vrea sa știu ce gândești despre asta.

— Afirmativ. E-n regulă dacă urcăm la mine? Am nevoie de ajutor, ca să schimb salteaua și cu sciatica mea n-o pot face singură.

Am acceptat și-am mers spre casele de marcat împreună. Mă simțeam deja revigorat. O și vedeam cum, cu berea în mână, mă bate pe

spate considerând-o idioată c-tin singur neuron pe una care e în stare să mă ia drept un prădător.

Pe drum şi până în ascensorul îngust i-am povestit în cel mai mic detaliu tot ce aflasem în ajun, ceea ce mi-a permis şi să-mi pun gândurile în ordine. La ea acasă, mobile enorme şi întunecate aglomerau o sufragerie minusculă, iar la ferestre erau perdele vechi, cu draperii îngălbenite de la nicotină. Lângă televizor, o pisică din aia chinezească purtătoare de noroc, alături de o statuetă de bronz a lui Karl Marx. Pe perete, în camera ei, afişul unei expoziţii a lui Basquiat era complet în discordanţă cu mobilierul vechi, iar de-a lungul pereţilor erau aşezate stive de cărţi. Nu ştiam că citeşte aşa de mult. M-a lăsat să mă descurc cu schimbatul saltelei, era o treabă laborioasă şi eu nu sunt priceput ia manipularea obiectelor. Se uita la mine în timp ce lucram, dezamăgită să mă vadă chinuindu-mă atât de mult pentru o

treabă aşa de simplă. Şi-a scos apoi tableta şi ochelarii ---------- şi mi-a cerut să cobor în stradă salteaua cea veche, în timp ce ea se informa un pic în legătură cu Zoé. Am transpirat în lift, trăgând de salteaua aia, ca să o cobor în faţa intrării, şi mi s-a părut complet lipsit de delicateţe din partea ei să lase acolo un asemenea obiect voluminos, ca şi cum trotuarul cir fi fost o groapă de gunoi.

Când am urcat din nou, îşi consulta iPadul cu dexteritate, concentrată şi serioasă – şi mi-a făcut semn să iau loc. Am întrebat-o dacă are bere în frigider, a zis că nu, avea cafea. Nu aveam deloc chef să cobor din nou, ca să fac cumpărături. Am aşteptat. începeam să regret c-am venit. Mi-am dat seama că ne văzuserăm rar în timpul zilei. într-un final, a enunţat diagnosticul pus situaţiei, mângâindu-şi bărbia cu degetul arătător şi cu cel maie,

transfigurată total de acest aer competent pe care nu i-l cunoşteam:

— Îţi fac rezumatul: eşti îndrăgostit, eşti un tip şic, conduita ta e ireproşabilă, eşti cu adevărat un bărbat formidabil şi o nebună inventează tot felul de poveşti ca să-ţi facă rău. Problema numărul unu: ăsta e genul de vrăjeală al tuturor harţuîtorilor violatori prădători din lumea ta. Dacă ar fi după voi, toţi aţi fi inocenţi. Ceea ce face ca, pe de o parte, să avem victime cu miile şi, pe de altă parte, nişte ti pi senzaţionali care nu înţeleg ce li se întâmplă. Problema numărul doi şi cea mai importantă: singura chestie aiurea la Zoé Katana e că ţine un blog, până şi eu ştiu că asta e ceva foarte demodat. Dar, în afară de asta, nici urmă de demenţă la această tânără femeie. E tânără şi tinerii sunt proşti. E adevărat. Dar ea, dacă ne gândim la nivelul general, e o săgeată. Nu face faţa asta, Oscar, doar n-o să te ridici acum şi- o să pleci fiindcă nu-ţi

cânt în strună... Ne intersectăm de atâţia ani la bar. Eşti întruparea tipului teribil de simpatic. Pe mine treaba asta ma face să râd. Pe vremea mea, să râzi de tine însăţi era o datorie sfânta a femeilor. Azi s-a terminat cu asta. Aşa că ai face mai bine să preiei tu conducerea şi să-i scrii, ca să-ţi ceri servil scuze şi s-o întrebi dacă poţi face ceva să te reabilitezi în ochii ei.

— Să mă scuz? Pentru ce?

— Tu ar trebui să te gândeşti de ce... de exemplu, pentru că te-ai folosit de impunitatea pe care ţi-o conferea poziţia ta de autor la modă, ca să torturezi o angajată. Şi, dacă te gândeşti bine la asta, orice femeie ar trebui să se poată trezi dimineaţa ca să meargă la job fără sa fie angoasată la gândul că acolo un Oscar Jayack îşi pierde minţile când îi vede ţâţele.

— Nu ţi-am spus niciodată că...

— Nu, dar mi-ai spus că beai mult şi că memoria ta e un pic neclară

în ceea ce privește perioada aia.

Françoise, te consideram o luptătoare, cineva cu adevărat politic, nu o pudibondă din alea de care epoca noastră produce cu miile.

— îmi pare rău, papușelule, am fost toată viața mea dintre alea cu salariul minim pe economie, dintre cele cărora li se repetă mereu că-s norocoase că au un loc de muncă. Știu cu precizie ce înseamnă să fii un pion anonim care poate fi concediat la prima problemă care apare. Dacă spui tu povestea, toată lumea empatizează cu tine. Ești un cadru superior al divertismentului. Iar dacă vine voTba de cadrele superioare, am avut așa de mult de-a face cu voi, că vă știu foarte bine metodele.

— Mi se pare că halucinez când văd că iei lucrurile în felul ăsta.

— Haiucinează cât vrei tu, dar povestea ta îmi sună foarte cunoscut în ureche, am ascultat-o de mii de ori, e aceeași poveste pe care o spune orice bețiv: că femeia aia

înțelegătoare și-a pierdut într-o zi mințile și a început să povestească despre cum el o bătea. Doar că, atunci când te întâlnești cu femeia în discuție, cu fața plină de vânătăi, te întrebi de ce și-ar fi făcut ea asta singura. Te-am ascultat cu atenție și ți-o spun foarte clar: ce povestești tu nu stă deloc în picioare.

— Adevărul e că n-ai de ales, biata mea Françoise, te aliniezi și tu haitei, fiindcă altfel ele te vor teroriza. Te-am văzut mereu temerară și dându-te vitează, dar așa, fără nimic la bord, ești la fel ca celelalte. O oaie speriată.

M-am ridicat scârbit, ea mi-a mulțumit pentru saltea, și- am putut vedea mila din ochii ei când m-a însoțit până la ușa și aș fi vrut să-i trag una. îmi era ciudă pe mine că mă înșelasem în ceea ce o privește și că mă aruncasem în gura lupului. Ar fi trebuit să știu de dinainte, doar nu-s un copil – cu amicii de la bar trebuie să te vezi la ore adecvate și într-o

stare adecvată. în pragul uşii, uitându-se drept în ochii mei, mi-a spus:

— Opreşte-te din băut. Opreşte-te cu toate.

— Uşurel, bătrânico, acum, daca eşti şi tu trează de două zile, nu e cazul să fuţi creierii la tot cartierul.

— O să ai necazuri. Dacă reuşeşti să te extragi din haosul tău de toxicoman, îţi dai eventual o şansă să traversezi toată povestea limitând neplăcerile. Dar, dacă o să continui aşa cum ai început, mergi la sigur: o să eşuezi ca un mare imbecil, care-şi plânge-n chinuri soarta, devenind din ce în ce mai jalnic.

Am urcat în lift fără să-i spun la revedere. Pe dinăuntrul meu, o consideram o bătrână nebună dezgustătoare. îmi venea s-o omor pentru tupeul cu care îmi făcuse morală. M- am întoTS acasă, am deschis o sticlă de şampanie pe care o aveam la rece, am dat la maximum în difuzoare *The Bis Picture* al lui Big

L şi două ore mai târziu eram la bar cu nişte amici şi-aşa am sudat două nopţi albe una după alta. Asta m- a făcut să uit pentru moment de griji.

Câteva zile mai târziu am primit primul mesaj de la un scriitor de mâna a doua care mă asigura de susţinerea lui. Am înţeles imediat ca gata, se pornise totul. N-am putut citi declaraţiile lui Katana. Nu le-am citit de altfel niciodată, dar am auzit atâta vorbindu-se despre ele că am impresia că le ştiu pe de rost. Au urmat alte mesaje. Fiecare era ca o lovitură de pumnal. Nimic nu e mai mizerabil decât compasiunea oamenilor care te admirau. La început m-am gândit că e OK, mi se rupe. Am crezut că pot să încasez şocul. Nu mi-am deschis computerul, m-am apucat de citit o carte. N-am scrolat pe telefon. Am făcut o plimbare. Eram încrezător – îmi spuneam că se va petrece sigur ceva care mă va scoate din topicurile în trend.

în *Marian ne* a apărut un text care

ironiza fragilitatea micuței. Și-a devenit viral – demența asta a internetului care face posibil să repostezi orice prostie pe contul tău și asta cică se cheamă că „shaiuiești”. Am simțit că realitatea așa- n urnit virtuală se infiltrează la mine-n casă ca apa care trece pe sub uși și, pentru că se acumulează, te obligă să te bălăcești în ea.

Mă simțeam singur.

Cunosc o mulțime de oameni. Nu am niciun prieten. Prietenul meu dintotdeauna e alcoolul. Sau jointul. Sau Lexomilul. Prietenul meu e un produs, cum se spune la NA[2], îl prefer pe unul altuia în funcție de anotimp – dar în general orice produs e prietenul meu.

Să fii scriitor înseamnă zero putere. De aia vezi o mulţime care îşi petrec mai mult timp să-şi facă o reţea sau să facă o munca de cronicar la televiziune sau la radio decât să scrie. Trebuie să fii un tâmpit ca mine ca să te consacri exclusiv scrisului.

Să mă ştergi de pe hartă e la fel de simplu cum ai omorî un gândac pe peretele de la bucătărie. Astăzi sunt încarnarea faimosului bărbat alb. Toţi aceşti universitari, toate fetele astea de avocaţi şi de producători nu şi-au mai făcut manichiura ca să-mi pună pielea pe băţ pe net. Ele au găsit via Zoé un truc bun, ca să uite să-şi menţioneze privilegiul. Asta mă amărăşte. Şi mă umple de ruşine când realizez că eram mândru c-am ajuns unde am ajuns. Venim din aceleaşi cartiere – ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu eram sortiţi să ne facem remarcaţi în literatură.

Şi m-a sunat Françoise. Mi-a remontat moralul, vocea ei răguşită m-a consolat „în momentul asta crezi că n-o să-ţi mai revii niciodată, dar totul trece. Şi răul şi binele. O să treacă şi asta. Gândeşte-te la următoarea ta carte" şi-n timp ce închideam telefonul, mă simţeam deja mai bine ca înainte să mă sune ea. Şi-atunci în i-am amintit de sfatul

pe care mi-l dăduse în pragul uşii. la ea acasă: „nu mai bea”. O lăsasem mai moale cu cocaina şi eram făcut praf de angoasă. Am avut un fel de intuiţie ciudată că îmi vrea binele, aşa c-am sunat-o din nou. Trei ore mai târziu mă ducea la prima mea întâlnire NA. Şi acela a devenit primul loc în care nimănui nu-i păsa de ce mi se întâmpla în acel moment. Din clipa în care am spus „vreau să mă opresc din a consuma”, m-au tratat ca pe unul de-al lor. Mă simt un paria de mai multe săptămâni şi intervalele astea sunt preţioase pentru mine.

Am terminat-o cu alcoolul. Apoi cu iarba. Apoi cu cocaina. Evit să merg în locuri în care se consumă praf alb. Nu prea ies. Dar o gândire aproape magică mă face să cred că, dacă rezist, poate va trece totul. Şi Françoise are dreptate.

Nu-mi pot permite să spun cine ştie ce porcărie într-o zi de beţie grea. Nu acum.

REBECCA

în timp ce citeam mailul de la tine azi-dimineaţă, mi-am zis că Françoise asta a ta ar face mai bine să se ocupe de treburile ei şi să-şi păstreze sfaturile pentru ea. Numai că după ce m-am mai gândit un pic, mi-am dat seama că ce zice nu e chiar o tâmpenie. Legătura dintre lipsa de delicateţe a bărbaţilor şi consumul de alcool e subevaluată. Ai putea pretinde oricând că ai făcut un efort şi să subînţelegi prin asta că hărţuieşti fetele, fiindcă eşti mereu spart. Strategic e alambicat, dar posibil. Jos pălăria, Françoise.

Oricum, am considerat întotdeauna că cei care nu suportă drogurile ar face bine să se abţină. Ştiu o mulţime din ăştia, pur şi simplu nu li se potriveşte, trebuie să se oprească. Pentru mine e diferit. Lé suport atât de bine c-ar fi păcat să n-o fac.

Primul tip care mi-a dat o doză era un puşti, la fel ca mine. Aveam amândoi şaptesprezece ani. Nu l-am

mai văzut niciodată după aia. Ştiam ce fac, eram mereu avertizaţi că riscăm dependenţa dacă ne-apucăm de cocaină. Am ştiut imediat că asta o să-mi schimbe viaţa, că e fix ce-mi trebuie. Am consumat timp de douăzeci de ani. Probabil că eşti la curent, eram recunoscută pentru asta. Nu pot număra câţi prieteni, soţi, amanţi, agenţi şi regizori şi-au pus în cap să mă facă să mă las. În anii '80, tipii care-şi prăjeau zilnic neuronii cu cocaină şi vodcă îşi permiteau să te judece foarte aspru, dacă aflau că eşti pe heroină. Exista această ierarhie în lumea drogurilor. Alcoolul şi cocaina erau bune; din heroină, în schimb, trebuia să te opreşti imediat. Era absurd. Astăzi, cel puţin, oamenii sunt igienişti, nu suportă nici carnea roşie, nici ţigările. Măcar aşa e clar, sunt plictisitori.

Aşa c-am fost şi eu târâtă la una dintre faimoasele întâlniri de la Narcoticii anonimi. Nu am vreo

amintire nasoală de acolo, dar, aşa cum o indică şi numele, nu era o treabă pentru mine. Sunt orice numai anonimă nu. Se întâmpla acum douăzeci de ani. Toţi eram acolo pentru heroină. Eram cu toţii nişte nenorociţi. La sfârşitul şedinţei, opt drogaţi din zece care erau acolo mi-au propus să-mi vândă marfă. M-am amuzat mult, dar nu m-am mai întors la NA niciodată. Oricum nu văd de ce aş termina-o cu drogurile, dacă îmi oferă atâta plăcere.

Am auzit că s-ar fi schimbat între timp atmosfera, că e totul mai pe studiu. Chiar cunosc oameni care s-au lăsat de crack la NA. Asta m-a impresionat. Heroina faţă de crack era ca literatura faţa de Twitter – cu totul şi cu totul altă poveste- Spun asta fiindcă aşa sună. E>e fapt, adevăraţii drogaţi iau crack, fiindcă vor să nu semene cu nimic. Ce căutăm noi la heroină sau crack e să nu uităm că nu suntem niciodată nimic mai mult decât nişte rahaţi. Şi, devenind

tot mai rahați, le spunem tuturor celorlalți – voi vă credeți mai buni? Va faceți iluzii. Distrugându-ne, luând-o razna, nu facem decât să le spunem celorlalți că-i disprețuim. Pe ei și eforturile lor jalnice de a se ține un pic în picioare. Mai bine crapi decât să faci yoga.

M-am lăsat. într-o zi în care mi s-a luat. M-am îndrăgostit de un băiat căruia nu-i plăceau drogurile și, în loc să-l mint, în loc sa fac ca de obicei și să pun heroina mai presus de orice, m-am lăsat. Nu era prima oară, dar de data asta nu m- am mai reapucat. Mă uitam la mine în fotografii. Ani întregi un corp longilin, o atitudine dezinvoltă, regală, indiferentă. Și treptat fața mea s-a uscat, privhea mea a devenit goală, tenul meu, livid. Nu mai mergea așa. Și-n plus mi se luase de tot circul care se producea când ajungeam în altă țară și voiam să fiu sigură că mă așteaptă un dealer la hotel. Am trecut prin alte lucruri și-am ajuns la altceva. M-am lăsat de un

drog pe care-l iubisem la nebunie și-l înlocuisem cu altele care nu-mi prea plăceau. A devenit o chestie obsesională. N- aș fi capabilă să-ți spun de ce o fac. Dar n-am de gând să mă opresc. Am știut întotdeauna că-s făcută pentru droguri.

Am citit pe internet că asta făcea parte din personajul tău: să bei să fuți să bagi în tine să rulezi... ceva în genul lui Bukowski, în genul lui Hemingway. Ai dreptate, ăsta e singurul lucru oarecum viril la tine... Când ești scriitor, e greu să te împaci cu o masculinitate atât de puțin dinamică. Treaba asta pe care o faceți voi e foarte apropiată de broderie. O să decepționezi multă lume dacă data viitoare când te întorci în business o să anunți că ești abstinent. Oamenilor le place să vadă cum te distrugi, e un spectacol interesant. Exista o legendă care spune că artiștii își pierd talentul când se lasă de droguri. Eu nu cred asta. Am o mulțime de prieteni care nu s-au oprit din droguri și au ajuns

complet nuli. Şi asta numai fiindcă atunci când îmbătrâneşti devii enervant. Dacă drogul ar schimba asta în vreun fel s-ar şti. Cei mai mulţi dintre artişti au vreo trei lucruri de spus. După ce au făcut-o, ar fi bine să se ocupe de altceva.

Nu ştiu nimic mai tulburător decât să-ţi vezi prietenii îmbătrânind. Nici nu apuci să-ţi dai seama şi, deodată, într-o zi, o reflexie, un gest, o siluetă pe care o recunoşti de la depărtare, un fel de a merge. Eşti prietenă cu oameni bătrâni. Când e vorba de tine, poţi învăţa întotdeauna să te fereşti de oglinzi. Dar decrepitudinea celor apropiaţi e dovada irefutabilă că ai pierdut ceea ce alcătuia lumea ta. Prietenii tăi te uluiau prin farmecul, prin inteligenţa lor, prin umor, prin curiozitate. Nu mă interesează ţoalele prea tare, iubesc banii ca să-i cheltuiesc repede, nu-mi place să invit oameni la mine şi nu mobilez casele, nu păstrez cărţile. Eu sunt oamenii care mă înconjoară. Ceea ce

e remarcabil în viaţa mea e că am fost înconjurată de oameni pe care i-am admirat fără rezerve. Asta a fost reuşita mea. Mai mult decât filmográfia mea, în final. Ceea ce m-a validat pe mine şi a avut valoarea jetului privat, a hotelului propriu, dovada vieţii mele extraordinare au fost prietenii mei în jurul meu. Dar peste tot pe unde mergeam erau sticle goale şi seringi din paie şi sticle de plastic găurite. Nu eram nişte elevi cuminţi. Asta până când totul se prăbuşeşte. Nu există nicio dreptate în treaba asta cu vârsta. Unii se prăbuşesc la cincizeci de ani. Trăsături de caracter pe care le adoram devin caricaturale, insolenţa s-a transformat în resentiment, umorul miroase a pipi de incontinent, şarmul e avariat. E cam ca adolescenţa, înti-un final, dar în varianta soTdidă. Puţini sunt cei care-şi păstrează aceeaşi voce, aceeaşi suplețe a gândirii. îi îngrijeşti ca pe nişte pietre preţioase pe prietenii cu

care eşti în continuare bine. E o elită nouă care se creionează. Cei pe care asta îi face mai înţelepţi, mai interesanţi sau mai tandri. Pe aceştia îi păstrezi lângă tine ca şi cum ar fi supravieţuitorii unui naufragiu înfiorător.

Nu cunosc niciun bătrân toxicoman elegant. Nici urmă de Keith Richards în anturajul meu. Toţi cei pe care-i iubesc în continuare au plecat. în afară de mine.

Prin urmare nu e o idee proastă la vârsta ta să te laşi de droguri. Voi, scriitorii, sunteţi recunoscuţi ca fiind precoce când e vorba s-o faceţi pe bătrânii. Literatura asta – nu ştiu ce se petrece cu ea, daT voi sunteţi toţi de nefutut. Bărbaţii îşi pierd părul înainte de treizeci de ani, aveţi păr pe degete, vă îmbrăcaţi prost cu bună-ştiinţă, aţi zice că aţi declarat război libîdoului feminin.

Drogul e un sport extrem. Trebuie să-ţi doreşti să arunci în aer toate identităţile tale. Leeate de een. de

clasă, de religie, de rasă. Şi când colo, tu îţi doreşti fix opusul, adică să-ţi păstrezi puţinul de respectabilitate pe care ai reuşit s-o aduni.

îmi păreai plin de importanţa misiunii tale de scriitor. Dacă sunt cărţile tale atât de importante pentru tine, atunci încetează sa te plângi. Nu-mi amintesc ca vreun Camus vreun Genet vreun Zola sau vreun Pasolini să fi avut o viaţă lipsita de griji. Ce a fost suficient de bun pentru Victor Hugo ar trebui să fie şi pentru tine destul de bun, m-aş mira să aflu că atunci când a publicat *Notre-Datrie de Paris* s-au reunit toţi salonarzii epocii ca să-l felicite. A încasat-o la greu, dar n-a pierdut vremea un an plângându-se. Dacă ar fi vrut să stea liniştit, ar fi scris scrisori din caleaşca mea către marchiza nu ştiu care despre cât de agreabil a fost balul ei. Nu vrei să te scuipe lumea în faţă, dar pozezi în genul ăla de autor care face tot felul de mizerii. Ia-o aşa cum vine la pachet

și du-te și-ți cumpără o pereche de coaie.

OSCAR

în dimineața asta pe telefonul meu, printre știrile de pe Yahoo, era moaca mea alături de un titlu scris cu litere de-o șchioapă „MeToo în literatură, sfârșitul omertei" și nu voiam să citesc articolul, dar l-am parcurs, iar apoi am citit și comentariile de dedesubt. Evident că mi-am luat-o în stil mare. Cum am impresia că nu mai sunt în coșmarul asta, începe din nou. Dormeam și eu un pic mai bine în ultima vreme. De când s-a întâmplat iar, cum sunt pe punctul să aţipesc, mă trezește brusc o angoasă. E dificil să ți-o iei de la o ţară întreagă. Dar înțeleg ce spui legat de capacitatea mea redusă de a încasa loviturile. De fapt, sunt întotdeauna de acord cu cel care spune că sunt un rahat. Nu vorbesc decât cu tine despre asta. în fața celor din jurul meu pretind că mi se

rupe. Nu mai vorbesc despre asta nici când iau cuvântul la întâlnirile NA. Mi-e prea ruşine de slăbiciunea mea. Sau mai precis mi-e ruşine când realizez că eram foarte mândru că am ajuns unde am ajuns. Pentru mine, să te bucuri de reuşita ta e tot ce e mai demn de dispreţ. Drept cine mă iau. Ce-mi imaginez despre mine.

Am impresia că am mers zece ani cu Maserati, că nici măcar nu mai eram conştient de plăcerea de a conduce aşa ceva şi că am avut un accident. Şi acum mă întorc în oraş cu caroseria complet distrusă, cu radiatorul fumegând şi cu pneurile sparte şi am aerul unui cerşetor. Simt că oamenii care mă iubesc sunt ienati din cauza mea. E un subiect aproape tabu între noi. îmi pare aşa de rău că i-am dezamăgit. E ca şi cum realitatea mea s-ar dezvălui. Nu era corect când eram felicitat.

Lista ta de mari autori care au trecut prin greutăţi m-a făcut să râd. Nu ştiam că ai citit mult. Aş putea

discuta despre cazurile lui Genet sau Camus, dar ceilalţi... nu mă identific cu scriitorii pe care-i aminteşti. Vorbeşte-mi de Calaferte, vorbeşte-mi de Bukowski şi chiar de VLolette Leduc sau de Marguerite Duras, dar nu veni să-mi povesteşti despre autori cărora de la naştere li s-a spus tu vei fi cineva important. Noi doi venim din aceleaşi cartiere, nu-mi zice că nu ştii cât de vulnerabil mă simt.

REBECCA

Frica de a-ţi pierde respectabilitatea e o treabă foarte burgheză. în sensul peiorativ ai termenului- A spune că eşti un artist şi că vrei să fii iubit nu are sens. Sunt actriţă. Dacă nu mă iubeşte nimeni dispar. Asta nu m-a împiedicat de nenumărate ori să pun iubirea mai presus de sinceritatea mea. Nu sunt un suc pe care-L poţi vinde tuturor copiilor. Nu sunt într-o cursă electorală la preşedinţie pe care

trebuie s-o câştig seducând majoritatea cetăţenilor. Eu vând curajul meu de a fi sinceră. Curajul de a fi exact eu, indiferent dacă asta îţi place sau nu. De aia am şi fost aleasă în defavoarea altora pentru marile roluri, nu pentru cum arăt sau pentru dicţia mea. Ci fiindcă am tupeul să nu semăn cu toată lumea. îmi asum riscul de a displăcea, face parte din jobul meu. Nu-i poţi marca pe alţii, dacă te-ndoieşti de ceea ce eşti tu. Nu situaţia te face neputincios. E mai degrabă angoasa că n-o să te mai salute vecinii de palier ca pe cineva important. Poţi invoca originile tale, poţi vorbi de meseria părinţilor tăi ca să te victimizezi şi să-ţi justifici slăbiciunea. Dar ştim şi unul şi altul că nu-i decât o scuză. Copiii bogaţi sunt aşa ca tine. Toată lumea vrea să facă publicitate azi. Adică sa producă mesaje coerente estetic şi care se adresează clientului care le comandă. Care nu au nicio legătură cu adevărul. Care nu vor decât să seducă şi să nu

deranjeze pe nimeni niciodată. Vreți ca arta voastră să fie luată în serios, dar nu suportați să nu le fiți pe plac celorlalți, nici să fiți în pericol. Nici măcar nu e pentru că n-aveți sânge-n instalație, ci pentru că vreți să purtați coroana de spini a lui Hristos, dar fără să vă zgâriați fruntea și fără să căraţi crucea. Nimeni nu mai votează în favoarea provocării. Acum toata lumea vrea să fie bine văzută. Toată lumea vrea să fie elevul bun. Faimosul debil din fundul clasei, așezat lângă calorifer, care spune tâmpenii din plăcerea de a face scandal, nu mai e o figură populară. Prostul clasei al lui Prevert poate merge să-și schimbe hainele – n-o să recunoașteți decât limbajul de corporație. Serios, responsabil, mereu de partea demnității și a celor mai mari cifre. Singura provocare acceptată e cea care vine dinspre putere. Dar nu-i așa de amuzant atunci când vine de sus. Să faci mizerii e distractiv când ești un mic

şobolan scârbos.

Eu vin din anii '80 – ne formăm întotdeauna în deceniul în care avem douăzeci de ani – şi pot să-ţi spun că pe vremea aia era o relaxare totală. Imediat ce produceai o teorie prostească, te grăbeai să te urci pe un scaun ca s-o declami cu voce tare şi întotdeauna era cineva îri public care să găsească asta interesant. Era logica inversă celei din reţelele de socializare: cu cât erai mai minoritar, cu atât teoria ta părea mai importantă. Nimeni nu era la pescuit de like-uri. Dimpotrivă: ţineam neapărat să fim urâţi de proşti. Şi chestia asta avea farmecul ei, desigur. Profită de ceea ce ţi se întâmplă. E mai interesant decât să primeşti premiul supermarketului din colţ.

OSCAR

Erai brutală încă de pe atunci. Mă loveai cu pumnul în spate când veneam să va deranjez. Era oribil,

fiindcă te adoram. Copilăria noastră era diferită de cea a copiilor de azi. Ni se părea normal să fim decepționați. Părinții noștri erau rar prezenți. Ne făcuseră de tineri și acum aveau o viață a lor de dus. Sora mea era adesea însărcinată să aibă grijă de mine, dar când mergea la handbal – nu știu dacă îți amintești că excela la sportul ăsta – rămâneam singur acasă, încă din clasa întâi, și asta era ceva normal pentru toată lumea.

Am o fiică de doisprezece ani. Dacă aș lăsa-o singură o dupa-amiază întreagă de miercuri, nevastă-mea ar chema poliția și ar cere un ordin de restricție pentru gravă iresponsabilitate. Fiica mea ia un autobuz care o lasă în fața casei mele, când vorbește despre drumul ăsta cu prietenele ei ai zice că o forțez să transporte cocaină în stomac din Afganistan. La vârsta ei mergeam opt kilometri pe bicicletă, ca să mă joc cu prietenii mei la Tomblaine și n-aveam telefon la mine

ca să-mi liniştesc părinţii, cărora nici nu le trecea prin cap să fie neliniştiţi. Şi asta n-are nicio treabă cu faptul că eram băiat – soră-mea la vârsta fetei mele era prinsă în tren chiulind. Se ducea să hălăduiască printr-o gară dezafectată unde puştii inhalau aurolac în pungi de plastic. Părinţii mei habar n-aveau de aurolac. Şi n-au apelat la psihiatru fiindcă cea mică a chiulit.

Sunt şapte ani diferenţă între mine şi Corinne, fabulez un pic când vorbesc despre ce i se întâmpla la doisprezece ani, mai degrabă povestesc legenda ei. Ea era mereu înaintea mea în orice, aşa că auzeam întotdeauna povestindu-se despre ceea ce făcuse ea înaintea mea. A plecat de acasă când aveam eu unsprezece ani. De câte ori o revedeam îmi spunea că se teme că sunt un pic retardat. Era neliniştită la gândul că probabil mi-o luam la şcoală şi mă întreba despre asta pe un ton care sugera – ,,rni se pare

logic sa se întâmple asta la cât de tâmpit eşti". Când eram foarte mic, mă punea să mă uit la *Exorcistul* şi *Scarface* şi nu ştiu dacă asta mi-a făcut rău. Mi se făcea frică, atâta tot. După aia ea se ascundea în patul meu, ca să m-apuce de picioare când veneam să mă culc şi eu urlam în casa goală şi ea râdea. Nu am amintiri prea plăcute cu ea. Ei încă nu i-am spus că am veşti despre tine.

Dar mă uit la fii că-mea şi la prietenele ei – nu sunt sigur că ele au o copilărie mai fericita decât a noastră. Măcar pe atunci adulţii ştiau ce să ne spună. Cum nu stăteau de fundul nostru 24 de ore din 24, erau plini de certitudini – învaţă bine la şcoală şi ai să ai o meserie bună, de exemplu. Erau de neclintit în convingerile lor şi îi credeam. Ce altceva ai putea să-i spui unui puşti de doisprezece ani azi? Ce-aş putea să-i spun fiicei mele? Fă selfie-uri bune, ca sa ai followers... Nu răspunde la mailuri după zece seara...

învață să-ți faci bine valiza, nu știi cât timp vei avea la dispoziție în ziua aceea în care va trebui să evacuezi orașul și să-ți lași casa în urmă pentru totdeauna? Ce știu eu despre viața pe care ea o va avea? Cu cât este mai mare pericolul real la care acești copii sunt expuși, cu atât e mai meticuloasă protecția pe care o exercităm asupra lor, asta e paradoxal. Această discrepanță are ceva grotesc.

Nu știu ce să-i spun fiicei mele despre lumea în care va trăi. Ne intersectăm cu refugiații adăpostiți sub poduri și-i spun că aveau și ei cândva o viață, acolo la ei, și probabil niște bani fără de care ar fi fost siliți să rămână acasă. îi spun că poate într-o zi și noi va trebui să plecăm la fel, într-o țară necunoscută. Nu știu ce poate face ea cu genul ăsta de informație. Nu sunt nici foarte la curent cu situația ei școlară. Trebuie s-o ajut sa-și facă temele. Și asta e ceva nou. Nu deschide niciun caiet

fără supravegherea unui adult. Mă enervez repede. Eu nu ştiu să explic, iar ea nu e dotată oentru scoală. As vrea să nu fiu a sa. Dar furia e mai raoidă decât mine. Eu ţip, ea plânge, am senzaţia că văd scena din exterior şi mi se pare totul jalnic.

M-am oprit din băut în anul în care s-a născut ea. Mă gândesc la asta acum. Eram foarte îndrăgostit de mama ei, care bea şi ea destul de mult la vremea aia. Cum ea a trebuit să termine cu asta când a rămas însărcinată, am declarat şi eu în mod admirabil: sunt cu tine în cbestia asta. M-a ţinut zece luni. Suficient de mult timp ca să înţeleg că abstinenţa nu era ce mi-am imaginat eu. Priveam asta ca pe un regim sau ca atunci când te apuci de sport sau ca atunci când te opreşti din fumat. O decizie virtuoasă, solicitantă. Dar care nu avea repercusiuni asupra identităţii mele generale. Un fel de obicei de care să te ţii. Am realizat foarte repede că pierzi tot când nu mai bei.

Intri în doliu după cea mai bună versiune a ta. Nu eram genul trist sau vorbăreț când beam. Eram tipul relaxat, glumeț, mulţumit de prostia mea ș! de cea a altora. Mi se întâmplase de multe ori să nu beau nimic două zile la rând când rămâneam acasă. în schimb, nu încercasem niciodată să cinez cu prietenii fără să ma ating de băutură. Habar n-aveam cât de pesimist, angoasat, susceptibil eram. De fapt, sinistru. Sunt un tip sinistru. Când te oprești din băut, pierzi persoana care erai și care îți plăcea atât de mult să fii, dar și pe oamenii cu care beai, locurile unde se întâmpla asta, noaptea și senzația aia unică când se poate întâmpla orice. Când nu bei, la opt seara știi exact cum se va derula totul: peste trei ore vei fi în pat și sunt șanse foarte mici să se întâmpLe ceva care să schimbe configurația.

Aveam impresia că sunt un copil singur pe o barcă amărâtă, navigând în întuneric pe ape înghețate și la

mare depărtare, în timp ce pe mai vedeam cum oamenii petrec, lipiți unii de alții, râzând, în tâ În în du-se, fericiți că sunt în viață. Când s-a născut Clémentine, eram la limita depresiei. Am mai rezistat încă o lună întreagă, fiindcă naşterea ei a fost un ciclon – o înlănțuire de nopți albe şi de cumpărături şi de biberoane, a fost ca o noapte lungă la început. Nu ni se spune adevărul despre copii. Nu ni se spune niciodată ce înseamnă asta cu adevărat. Am înțeles după aia că nu ni se spune, fiindcă asta se uită.

Eram sigur că seara în care o să ies din nou să beau până nu mai pot o să fie una fantastică, dar am fost decepționat. Alcoolul m-a obosit şi cocaina m-a făcut să-mi scrâşnesc dinții, euforia pe care mi-o procura de obicei părea golită de sens şi, deşi eram drogat, mă simțeam foarte nervos. Dar n- am renunțat- Mi-am făcut o datorie de onoare din a ieşi ori de câte ori aveam ocazia şi treptat plăcerea de a-mi face de cap a

revenit- În orice caz, mi-am reluat obiceiul.

Şi doisprezece ani după asta, iată-mă din nou abstinent. Diferența e că, între timp, povestea mea de dragoste cu drogurile a pierdut din aroganță. Am auzit spunându-se: „mașina de drogat s-a stricat". Asta mi s-a întâmplat mie. Iau drogurile şi îşi fac efectul, dar în profunzime ele mă întristează şi mă scuipa din nou în zori în abisuri deplorabile. Pentru mine petrecerea s-a terminat. Sau cel puțin petrecerea asta.

REBECCA

Când citeam aici despre cum chiulea sora ta, am simțit mirosul de soluție de scos pete. Am revăzut pungile de plastic din care trăgeam adeziv Pastali. Se vindea la supermarket, mergeam acolo cu bicicleta. între două comptexuri de locuințe HLM erau terenuri virane peste tot. Umblam prin trenuri abandonate, prin ferme goale. Beam

pe malul Meurtliei. Eram complet nesupravegheaţi. Ne puneam lipitori. Făceam zgomot în timp ce mergeam, fiindcă ne era frică de vipere. Oscilam între betoane şi ierburile înalte.

Ce ciudat, de când ne tot scriem, mi-am dat seama că n- am decât amintiri urâte de acolo. N-am prea avut timp sa mă reîntorc în trecut. Aveam mereu prea multe de făcut în viaţa mea. în primul rând filmările, care sunt foarte solicitante. Asta înseamnă de fiecare dată mai multe luni din viaţa ta care te acaparează cu totul. Există oameni pe care asta îi uzează, care ajung să se sature să-şi lase casa şi să-şi pună viaţa lor de zi cu zi între paranteze ca să se supună legilor unui film. Mie întotdeauna mi-a plăcut asta. într-un fel nici nu-mi pasă dacă filmul va fi reuşit sau nu. Când eşti actriţă, contează călătoria. Fiecare filmare e o lume în sine.

Dar nu numai filmul îmi ocupa tot timpul. Eram întruna îndrăgostită. E uluitor că azi îmi petrec atâta timp

fără să fiu. Cel mai dificil nu e că seduc mai puțin, ci că doresc mai puțin, mă ambalez mai puțin.

Unele iubiri seamănă cu drogul pur. Nu abandonezi nici când ajung să te distrugă. Eşti convinsă că, dacă vei fi loială, curajoasă şi capabilă de perseverenţă, lucrurile vor fi din nou la fel ca la început. Când erau extraordinare. Inteligenţa ta ştie că s-a terminat, dar măruntaiele tale îți dictează, ele spun că trebuie să rămâi în povestea asta de dragoste. În cazul meu, era întotdeauna vorba despre tipi care erau ca mine. Care voiau să umple un vid ca o prăpastie şi în care credeau cu tărie.

Dacă un tip îmi poate spune după trei săptămâni „îmi pare rău nu ne mai putem vedea am prea mult de lucru” ---------- nu exista nicio şansă ca totul să devină toxic între noi într-o bună zi. Toxic înseamnă două disperări care se întâlnesc. Vorbesc fiindcă ştiu. Există tot atâtea feluri de a rămâne

cu un tip care te distruge câte poveşti de dragoste există. în cazul meu, problema e nevoia de intensitate. Tipii care mi-au tras-o cel mai bine sunt ăia care mi-au făcut cei mai mult rău. Mă atrage pericolul. Dacă nu mă simt ameninţată, mă plictisesc şi plec cu altul. Şi în toată această dinamică, vine un moment când maşina de şlefuit diamantul prin brutalitate se strică. Nu mai rămâne decât ce e urât. Şi eşti incapabilă să pleci fiindcă nu vrei să accepţi că te-ai înşelat. Din nou. Iar daca te extragi din acea poveste începi să vezi lucrurile aşa cum sunt de-adevăratelea. O succesiune de scene jalnice cu un dobitoc care ameninţă că te aruncă pe fereastră ori de câte ori îi vorbeşti altcuiva.

E o chestie de educaţie. Când eram mică, mi s-a spus de atâtea ori că nu-i nimic mai frumos decât să mori din dragoste! Nu exista un destin mai tragic pentru o femeie. în afară de cel al mamei care suferă

mult. Când vine vorba de maternitate, întotdeauna venerăm nefericirea. Niciodată înflorirea. Iar când e despre amanți, moartea tragică. Dacă iubești sexui cu un bărbat, trebuie să fii gata să mori.

Acceptăm foarte ușor ideea ca femeile să fie omorâte de către bărbați, pentru simplul motiv că sunt femei. Exceptând cazul în care ele sunt fetițe sau doamne în vârsta. Asta înseamnă că acceptăm foarte ușor ideea ca o femeie să fie victima unui bărbat atât timp cât ea e la vârsta la care are o sexualitate activă. Chiar dacă e căsătorită, chiar dacă e mamă, chiar dacă e o soră bună – începând din momentul în care e puberă și până pe la șaizeci și cinci de ani —> e o victimă acceptabilă. Și asta pentru că ea poate fi activă sexual, cred. Societatea îl înțelege pe asasin. îl condamnă evident. Dar, mai înainte de orice, Îl înțelege. A fost ceva mai puternic decât el. Fie că e vorba de

femeia lui sau de o necunoscută.

Imaginează-ţi că în locul femeilor ucise de bărbaţi ar fi angajaţi ucişi de patronii lor. Opinia publică ar fi mult mai intransigentă. Dacă la fiecare două zile ar fi o ştire că un oatron si-a ucis un aneaiat. Am soune s-a aiuns orea deuarte.

Ar trebui să putem merge să facem pontajul fără să riscăm să fim sugrumaţi, căsăpiţi sau doborâţi de gloanţe. Dacă la fiecare două zile un angajat ar omorî un patron, ar fi un scandal naţional. Gândiţî-vă cum ar arăta titlurile de-o şchioapă: patronul a depus trei plângeri şi a obţinut un ordin de restricţie, dar angajatul l-a aşteptat în faţa casei lui şi l-a doborât de foarte aproape. Atunci când inversezi situaţiile îţi dai seama cât de tolerat e femicidul. Bărbaţii pot să te ucidă. Ştim asta. Pluteşte deasupra capetelor noastre. E ca şi cum ţi s-ar recomanda să joci ruleta rusească. N-am vrut niciodată să mor, dar rni-au plăcut drogurile dure, bărbaţii

violenţi şi viteza. Mi s-au ţinut mai multe predici despre drogurile dure decât despre bărbaţi.

Am fost atât de mult pusă în gardă împotriva mea. Sunt fericită că n-am făcut decât ce m-a tăiat capul. Eram atrasă de bărbaţii violenţi, de bărbaţii periculoşi. Vârsta aia trece atât de repede. Când întâlnesc fete de douăzeci de ani, îmi vine sa le spun: profită. în douăzeci de ani nimic nu va mai avea gustul ăsta de absolut. Eram frumoasă de dinainte ca asta să devină o disciplină olimpica. Pe vremea aia nu ne puneam prea multe întrebări – plăceam mult, bărbaţii îşi pieTdeau capul, femeile, la fel, eram mulţumite. Văd puştoaicele care vin la rând şi au o foaie de parcurs care frizează nebunia – ele se văd alcătuite din piese separate ca şi cum ar fi fete Lego – fese nas picioare şolduri interiorul coapselor calitatea părului calitatea dinţilor buze mari sâni clavicule sprâncene. Aş vrea să le

asigur – nu eşti un desen animat, puterea ta de seducţie nu e algebră, nu te nelinişti şi nu-ţi pierde timpul: profită. Adună amintiri sublime. Şi bani, desigur. La bani nu m-am gândit destul. Este singurul meu regret. în rest, m-am pus singură în pericol, am fost distrusă. Asta e povestea mea. N-am ştiut niciodată să iubesc fără să fiu în pericol.

Şi astăzi mi se dezvăluie această problemă foarte nouă pentru mine – că pasiunea nu e o vitrină din care să mă servesc după bunul plac. Nimic nu mă atrage nimic nu străluceşte nimic nu mă mai tulbură. Aş prefera de o mie de ori mai mult să sufăr şi să mor din cauza unei iubiri neîmpărtăşite, aş prefera să fiu repudiată să fiu înşelată să fiu umilită să fiu maltratată aş prefera orice rană în amorul meu propriu decât acest plictis.

OSCAR

Acum câţiva ani m-am îndrăgostit

nebunește de o cântăreață spaniolă, după ce am văzut-o pe scena. N-aș fi îndrăznit niciodată s-o abordez, dacă ea nu ar fi fost mai mare decât mine cu zece ani. M-a trimis la plimbare. Nu era atât de neajutorată încât să mă găsească seducător.

Vorbesc acum despre ea, fiindcă mă gândesc din nou la ce mi-ai scris cu ceva timp în urmă despre actrițele care nu joacă în filme. Nu ma gândisem niciodată la asta. Nu aștept mare lucru de la cinema. Femeile trecute de patruzeci îmi plac. Cred că-mi plac fiindcă nu-mi amintesc de nimic. Mama mea nu m-a idolatrizat niciodată. Nici când eram copil, nici ca adolescent, nici ca bărbat tânăr. Am comparat de multe ori situația mea cu cea a prietenilor mei și am observat că unele mame sunt îndrăgostite de fiii lor. Ca și cum obiectivarea adolescentului și a tânărului bărbat ar avea vreun farmec. Se spune chiar că băiețelul vrea să se culce cu mama lui. Cred că

adulţii sunt cei care simt dorinţă întotdeauna faţă de copii. Dar nu e niciodată loc şi pentru fii să se plângă. Şi cred că, atunci când ai cincisprezece ani, când realizezi că mama ta nu te are decât pe tine şi că toţi ceilalţi bărbaţi au maltratat-o, ţi se face frică. Şi nu te poţi plânge. Dar n-o să-i iei mamei tale singura plăcere care o bucură. Aceea de a te sufoca pe tine cu marea ei iubire, obligatoriu castă, fiindcă e o iubire maternă, obligatoriu binevoitoare, fiindcă e maternă. Ei sunt închişi în case în care mamele lor îi doresc. Ele n-au avut ceea ce şi-au dorit şi nu vor avea niciodată. Unicul lucru interzis e sexul în sine. în rest, nimic nu poate pune frână înflăcărării lor. Şi eu cred că mai târziu, peste douăzeci de ani, băieţeii lui mămica sunt terorizaţi când dau peste femei care au vârsta pe care o avea mama lor când ei deveneau băTbaţi. Amintirea acestei mame de care nu puteau scăpa îi angoasează. Taţilor nu li se permite

niciodată să delireze așa cum o fac mamele. Nu-ți poți imagina de câte ori am auzit mame vorbind liniștite la masă de mărimea pe care o are cocoșelul fiului lor. Eu am o fiică. îl schimbam scutecele. Corpul ei de bebeluș era admirabil. Dar nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, la o cină în oraș, să încep să vorbesc de păsărică ei micuță minunată. S-ar fi uitat toți la mine strâmb. Până și un necioplit ca mine, care n-auzise niciodată de feminism înainte ca acesta să devină obligatoriu, am știut d în totdeauna că nu-mi aparținea corpul fiicei mele. Că n-am dreptul sa-i comentez corpul în public. Nu există nicio limită pusă voracității angoasante a ceea ce numim dragostea maternă. Și lăsăm puștii să se descurce cu asta, nu le venim nicicum în ajutor. Sunt obligați să spună că sunt fericiți cu obsesia asta maternă, ar fi orea violent să admită da. oielea ei de bătrână mă dezgustă felul în care mă privește mă face nefericit tristețea ei de femeie

rătăcită mă copleşeşte – nu mai suport s-o văd deloc. Aşa că, atunci când vine momentul, spun asta altor femei.

Eu n-o interesam prea mult pe mama mea. Oamenii văd dragostea maternă ca pe un dat. Mă privesc în fotografiile mele din copilărie şi o înţeleg pe mama. N-am fost niciodată prea simpatic. Când eram mic, aveam faţa aia de amărât – urechi clăpăuge, de pămpălău, păr unsuros, lipit de cap, ochi mici de dihor. Nicio urmă de graţie. Nu spuneam genul ăla de cuvinte copilăreşti care-i umplu de încântare pe oamenii mari şi mă smiorcăiam de bunăvoie. Când eram adolescent, mama mea se plângea că mirosul din camera mea se răspândea în toată casa şi deschidea larg ferestrele când se- ntorcea de la muncă şi acum, privind înapoi, nu pot să spun: ce femeie enervantă – avea dreptate, uram să mă spăl şi puţeam. La cincisprezece ani mi-o luam la mână de patru, cinci ori pe zi – lăsam

aruncată peste tot în camera mea hârtie igienică făcută cocoloș. Era scârbos. Știu c-ar trebui să mă plâng că am interesat-o atât de puțin pe propria mamă. Ne așteptăm ca toate să aibă asta în sânge, oricare ar fi moaca progeniturii lor. Dar chiar și atunci când era acolo, cu mine, maica-mea era de fapt altundeva în mintea ei. O plictiseam – și asta fără să fie ostilă. Dacă aș fi ieșit în stradă urlând că era un afront față de drepturile mele fundamentale, aș fi fost ascultat. Mamele trebuie să-și iubească întotdeauna copiii, nu știu de unde a răsărit ideea asta. E deja destul de greu să te ocupi corect de copii, nu înțeleg de ce ar trebui să-i mai și iubești în plus.

Între noi nu era dragoste. Și nu simțeam că ne lipsește dragostea. Nu am fost maltratat. Nu eram neglijat. Semna caietele mele de corespondență, plecam în tabere, chema doctorul când aveam febră, gătea cannelloni de ziua mea, fiindcă

era mâncarea mea preferată. La fel se purta şi cu sora mea. Nu aveam niciun sentiment de nedreptate. Singura noastră dorinţă era să plecăm de acasă când aveam să fim majori, ştiam că adevărata noastră viaţă nu va începe decât în altă parte. Sub acoperişul familiei, noi nu eram decât o serie de constrângeri. Ca la muncă într-un fel. O serie de obligaţii. Şi totuşi găsesc asta mai puţin aberant decât tot
circul care a ajuns să fie azi familia măcar părinţii mei nu
se bazau pe noi ca să se simtă bine, nici ca să-şi umple nu ştiu ce vid identitar. Astăzi copiii au fost transformaţi în accesorii esențiale pentru buna imagine a genitorilor.
REBECCA

Nu sunt foarte sigura. Tu eşti oare complet idiot sau pe jumătate genial? Uneori limita dintre astea doua e foarte fină. Teoria ta – nu intru în ea, fiindcă o simt plină de puncte slabe, dar îmi place că e provocatoare.

Acum, că tot ne-am obișnuit să ne trimitem scrisori kilometrice, pot să-ți spun – mi s-a părut deja amuzant că, în plină criză majoră MeToo, n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să mă jignești în ceea ce privește fizicul meu. Pentru un tip așa de delicat, ai o latură de drăcușor împielițat care are farmecul ei.

Remarc în mod special că e mereu ceva de comentat când e vorba despre felul în care mamele se ocupă de copiii lor. Ori sunt prea prezente, ori nu sunt prezente destul, ori se ocupă prea mult de copii, ori se gândesc numai la ele, ori îi supraprotejează, ori îi abandonează. Totul e o mistificare. Mamele fac și ele ce pot. La fel ca și tații, de altfel.

Acasă, mama îi adora pe ceilalți doi frați ai mei. în ochii ei erau mai importanți decât mine. N-a pretins niciodată contrariul. I se părea normal. Dar sunt formală – chestia asta nu avea nimic amoros, nici libidinos și n-am auzit-o niciodată

vorbind despre cocoşelul vreunuia dintre fraţii mei. Doar că i se părea mai valorizant să ai băieţi. Şi nu vedea niciun motiv pentru care să răstoarne sau să conteste această stare de fapt. Mama n-a fost niciodată prea preocupată de problemele feministe, ca s-o spun frumos. Ea a fost o pin-up de primă clasă. Şi era înconjurată de tipi cărora le era greu. Le era greu când lucrau, le era greu când făceau închisoare, le era greu când erau în şomaj – în orice logică se aflau, lor le era greu şi ea ştia asta. Şi considera că era de datoria ei să le aline durerea. I se părea normal să mă înveţe şi pe mine să-i urmez exemplul, cu palma, daca era cazul. Voia să mă obişnuiască şi pe mine cu ideea că mă aflu aici ca să mă ocup de bărbaţi, ca un fel de gazda pe viaţă. Şi fraţii mei aveau tendinţa să ia asta ca pe ceva de la sine înţeles. Voiau să-i imite pe durii cartierului care îşi supravegheau surorile şi făceau să domnească

teroarea. Iar eu n-aveam decât o singură idee în cap: să mă văd cu băieţi. Am înţeles repede că cea mai bună metodă ca fraţii mei să mă lase-n treaba mea era să mă văd cu băieţii de care le era lor frică. Fie că erau Hells Angels, mercenari sau boxeri, la cinşpe ani ştiam că un tip bun e ăla căruia fraţii mei n-o să îndrăznească să-i facă zile fripte.

M-al copleşit cu povestea ta cu cântăreaţa. Nu vreau să te rănesc, dar esti destul de înaintat în vârstă ca să fi înţeles că nu te-ajută fizicul – e oribil când realizezi că nişte ti pi nu prea teribili consideră că e dreptul lor să-şi încerce norocul. E unul dintre aspectele cele mai umilitoare ale poveştii cu vârsta. Un avion de vânătoare care nu-ţi face jocul când îi aduci la cunoştinţa că-l placi e o surpriză, o rană, dar nu-ţi afectează demnitatea. E ca şi cum te-ai înfăşură în demnitatea ta rănită -— din care poţi să ieşi totuşi cu graţie. Ca moment, e oribil şi cred ca e

întotdeauna o surpriză pentru o femeie care a fost frumoasă. Dar în mod straniu ştii că asta face parte din joc. Aşa că, în timp ce individul mediocru căruia îi curg balele stângaci se agaţă de tine, încercându-şi norocul, descoperi îngrozită că nu el a evaluat greşit situaţia, ci că tu eşti aceea care n-a realizat încă amploarea înfrângerii ei. Şi asta e oribil. Nu vreau să spun că ţie îţi curg balele – nu caut să fiu agresivă aici. Doar empatizez cu cântăreaţa pe care ai agăţat-o. Orice ar fi, chiar şi dacă e o căţea dubioasă, empatizez cu ea. Atât timp cât eşti tânără şi apar tipi care se bagă în seamă, deşi n-au nicio şansă, e suficient să arunci o privire de jur împrejur şi să citeşti în privirile amuzate ale celor de lângă tine „Asta drept cine se ia?" Şi chiar e un subiect bun de glume, unii merită chiar admiraţie, fiindcă nu se îndoiesc de nimic în ceea ce-i priveşte- Dar vine o zi când o moluscă din asta se lipeşte de tine şi te uiţi de jur împrejur şi tot ce citeşti în privirile

celor de lângă tine e „Ar face un cuplu reuşit” şi tu strângi din pumni pe sub masă, afişând un zâmbet peste tot ceea ce simţi cu adevărat. O dezamăgire care te îngheaţă.

— NA esle abrevierea pentru *Narcoticii anonimi.*

ZOE KATANA

îngerul răzbunării

Nu primesc decât jigniri şi ameninţări în mesajele private. Precizez asta, fiindcă am văzut că încep să vă neliniştesc. Mesajele voastre de susţinere sunt preţioase. Unele dintre voi îmi spuneţi că aţi devenit feministe citind postările mele şi asta e al naibii de ciudat pentru mine. Şi îmi face plăcere. Asta înseamnă că nu e degeaba ce fac eu aici. Unele dintre voi îmi cer sfaturi. Ca şi cum aş avea acces la muntele feminismului şi aş primi mesaje-oracol de la vârf, direct de la mamele fondatoare. Una dintre voi ma

întreabă, și chiar o simt angoasată rău, cum poate împăca pasiunea pentru rapul francez cu feminismul ei?

Dar ce știu eu despre asta? întrebarea nu e anodină. Răspunsul nu poate fi simplu. Dar pot zice – s-o ascultăm pe Lydia Lunch, această stea cardinală. Ea spune „a vorbi despre «feminism» e ca atunci când spui «cartof». Despre ce fel de cartof vorbești, ca sa faci ce cu el? Trebuie să precizezi: ești feministă cu cine?"

A fi feministă cru Audre LoTde nu e același lucru cu a fi feministă cu MacKinnon. Trebuie să spui „cu cine". Eu sunt feministă cu Valerie Solanas. *Scttin Manifesto* al ei m-a schimbat total. Am lăsat rușinea în spate ca pe un palton de care nu mai aveam nevoie. Feminitatea aia docilă, împăciuitoare, care mereu negociază, mereu vinovată, a fost scoasă din mine în mod miraculos. Mulțumesc, Valerie. V-o recomand pe Solanas. Pe ea poți s-o pui la un loc cu Orelsan și

Fouine şi să te simţi întotdeauna confortabil în feminismul tău. Ea e atât de problematică, încât nu ai să rişti nicicând să simţi că te-ai convertit. Solanas e exigentă, dar fără să constrângă. Eşti cu totul în asta, ea e şi treningul, şi adidaşii feminismului. Eşti pe tot terenul, nu te enervează nimeni.

Primesc şi mesaje de la o lesbiană radicală. E cu douăzeci de ani mai mare ca mine. Mă îmblânzeşte. Sfârşim prin a ne înţelege. Ea îmi spune ieşi de pe reţelele de socializare. Protejează-te. Publică acum cărţi, eşti mai puţin angoasată totuşi în librărie decât pe net. Ea mi-a spus: mi-am făcut un cont de Twitter, ca să văd ce scrii tu acolo şi l-am închis după o oră, îmi venea să-i ucid pe toţi, numai asta aveam în cap. Ea îmi spune protejează-te, ieşi de pe net.

Dar eu sunt activistă aici, pe Internet. E periculos. Mi se rupe. Aici pot contamina, aici pot răspunde, aici

reprezint, aici întâlnesc alte persoane. N-am niciun chef să sfârşesc ca autoare, la fel ca nemernicul ăla de Oscar Jayack, convins că ceea ce scrie el e plin de importanţă, fiindcă aparţine pieţei tradiţionale de carte. El nu-şi apără nimic altceva decât micul lui nume de pe rafturi.

Prietena mea lesbiană radicală îmi spune că ea e feministă cu Monique Wittig. Ea îmi zice ce dramă că eşti heterosexuală. Puia nu se suge, se secţionează. Eu răspund scuze, dar curul e singurul domeniu în care tipii se pot dovedi utili. Acasă, la muncă, pe stradă, în afară de faptul că ne enervează, e greu să înţelegi ce au în cap. Dar în pat, şi nu putem să le luăm asta, unii chiar dau tot ce pot ei. Şi chiar cunosc câţiva care au un real talent la asta.

Ea îmi spune asta fiindcă nu ştii ce înseamnă sexul cu o femeie. îmi vorbeşte despre William Burroughs. Care şi-a ucis soţia când ea avea

douăzeci şi opt de ani, trăgându-j un glonţ în cap. El a spus că era beat, că a fost un accident. Ea îmi spune că el ura femeile aşa cum Solanas urăşte bărbaţii, dar nu e deloc amuzant, fiindcă el era de partea asasinilor reali, care sunt acoperiţi. El nu citea Solanas, fiindcă ştia că bărbaţii fac să dispară numele femeilor când ei scriu istoria, dar reproducea cumva ideea ei, însă invers – adică visa la o societate în care să nu mai fie nevoie de femei pentru, a te reproduce. Ea râde, ea adaugă – numai că asta e science- fiction, nu ne putem lipsi niciodată de corpurile femeiiot pentru a reproduce specia.

Ea îmi trimite un citat din el, un fragment dintr-un interviu, el declară „cred că ceea ce numim iubire este o fraudă comisă de sexul feminin şi că scopul relaţiilor sexuale între bărbaţi nu are nimic de-a face cu iubirea, că în acest caz e vorba mai degrabă de o *recunoaştere”.* Ea îmi spune totul e aici, în afirmaţia asta. Ideea unui

complot feminin. Subalternii complotează mereu pe la spatele patronilor. Ideea că noi suntem responsabile de ceea ce suntem obligate să îndurăm. Vinovatul e întotdeauna victimă. Plus Ideea că nu e posibilă solidaritatea: nu există „recunoaștere". Noi suntem pentru ei sexul străin, sexul inamic. Invers nu e adevărat.
Dar problema e aici, în. acest punct cum să trăiești în bună
înțelegere cu cineva care refuză să te „recunoască"?

OSCAR

Vreau sa înceteze să mai vorbească de mine. De fiecare dată când Zoé Katana îmi amintește numele, există un cretin în anturajul meu care să-mi aducă la cunoștință asta. E ca o chestie abjectă ce mi se lipește de ceafă. Mă gândesc la monstrul din *Alien.* O creatură vâscoasa grefată organic pe propriul meu corp, care îmi suge măduva. Aș vrea ca ea să mă uite. Și nu înțeleg

de ce se agaţă de mine în halul ăsta. Nu-mi dau seama cum a fost posibil să fiu eu tipul cel mai dezgustător dintre toţi tipii pe care i-a întâlnit. E o exagerare. Un imbecil i-ax fi făcut viaţa grea şi ea se ia de mine.

Şi ca să fiu sincer întru totul şi nu ştiu de ce am chef să fiu sincer cu tine – cel mai rău e că mi-ar plăcea ca ea să mă placă mult. E teribil. Asta mă duce cu gândul la un copil în pauză, în curtea şcolii, pe care bruta şcolii îl bate şi care în adâncul inimii lui ar da orice ca să fie prieten cu ăla.

Când m-am îndrăgostit de ea, nu a fost un truc idiot de scriitor-vedetă, care-şi plimbă puia peste tot, mirându-se că femelele nu se iau la bătaie care să sară prima în ea. Nu mă uitam lasciv la toate tipele care lucrau pentru editorul meu, nici la jurnalistele pe care le întâlneam şi la nicio alta femeie, de fapt. Aveam o iubită, totul mergea bine cu ea, n-aveam nevoie să intru în belele. N-am nimic dintr-un erotoman – ştiu că n-o

să-i plac unei fete fiindcă sunt obsedat de ea. E adevărat că tind să am mereu în cap un amor, o idee fixă, ca şi cum aş avea nevoie de compania unei poveşti de dragoste posibile. De obicei îmi păstrez pentru mine fantasmele. Dar cu ea am avut impresia că eram făcuţi unul pentru altul şi că- şi dădea şi ea seama de asta. Există o anumită relaţie cu beţia primului tău roman când cartea merge bine. Nu e o întâmplare că m-am îndrăgostit fix de fata care făcea legătura între cartea mea şi lume. Zoe era cea care-mi dădea toate veştile bune. Ea mă suna întruna ca să ştie dacă sunt disponibil. Ea mă aştepta în taxi în faţa casei mele şi-mi vorbea ore în şir despre mine însumi, fiindcă asta era munca ei, iar eu am încurcat borcanele. M-am îndrăgostit şi nu am înţeles că toată soLicitudinea ei şi impresia asta că o pasiona tot ce mi se întâmpla făceau parte de fapt din fobul ei. M-am ambalat singur în capul meu. Nu o

găseam frumoasă sau apetisantă: era femeia vieții mele. Aveam încredere absolută în ea. Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că am să cad în dizgrație din cauza ei.

Eram atent. La tot. Sunt conștient de privilegiul pe care îl am de a fi unde sunt și de a face ceea ce fac. De a nu mă umili pe piața muncii. Mă gândesc de multe ori la asta când mă trezesc. îmi spun o să-mi petrec ziua fără să văd moaca nici măcar a unei singure persoane cu care nu vreau să mă întâlnesc. E un lux. Nimeni nu ma poate concedia. Chiar când totul se duce de râpă, numele meu nu poate fi retras de pe cărțile mele și înlocuit cu al unui tip care nu cară după el un MeToo. Și-mi umplu viața făcând ceva care are sens pentru mine. Și suntem atât de puțini în situația asta.

Știam că toată situația asta e fragilă. Noi, cei care nu suntem născuți pentru a fi privilegiați, știm că asta e o bunăvoință a sorții. Că se poate oricând termina. Că asta aduce

cu sine responsabilități aparte. Nu mi se datorează nimic. Am văzut executorii la mine acasă când aveam cincisprezece ani, fiindcă tata avea datorii. Și nu era vorba de strălucirea derbedeului și nici de patetismul cazului social, ci numai de modestia clasei de mijloc incapabile să-și gestioneze banii. Salariile oarecum corecte, câteva luni de șomaj în plus. La cea mai mică greșeală, ia noi, o iei din nou de la zero. Și cu cât înainta mai mult în vârstă, cu atât îl era tot mai greu să se reabiliteze. Salariații nu au o rețea socială. Sunt declasați și gata. Iar salariul mamei mele nu era de ajuns. Am văzut lumea părinților mei prăbușindu-se. Cu încetinitorul. Știu că statutul meu e precar și că oricând totul se poate opri. Nu am voie să fac greșeli.

Așa că eram foarte atent la tot. Eram un brav proletar orbit de norocul care a dat peste el. De primul lui cec baban încasat, echivalentul a patru salarii minime, în salarii minime

calculam când am început. Scriam romane polițiste. Pe vremea ala ie dădeam gata în două luni. Un noroc cât casa. Și imediat ce-am reușit să adun niște bani am fost foarte atent. Impozitele. Sa nu uit nimic, să nu fac vreo greșeală. Să nu accept niciodată vreun aranjament. Să am domiciliul acolo unde trăiesc. Să-mi plătesc chiria la timp. Să refuz să iau masa cu politicienii. Sa refuz medaliile când îmi sunt propuse. Să mă țin întotdeauna departe de mafioții cu gulere albe, cei mai răi când e vorba de respectabilitate. Să mă țin departe și de prieteniile cu dealerii, cu golanii și proxeneții. Să nu mă dau niciodată în stambă pe internet – deși la început, sincer, era foarte tentant să deschid conturi sub nume false, ca să mă defulez. Cel mult am trimis niște mailuri dezagreabile și un pic cam jignitoare, asta în primii ani de muncă, înainte să devin conștient că orice pleca din căsuța mea de mail putea deveni piesă într-un dosar la

tribunal, că nişte glume lipsite de importanţă se pot transforma în bombe cu efect întârziat, odată scoase din context.

Am fost atent la tot ce spuneam pe o terasă de cafenea sau la restaurant, când rămâneam până la ora închiderii, şi, imediat ce au apărut primele filmuleţe înregistrate cu camera de la telefon, am înţeles că numai la mine acasă, cu uşile închise, puteam să-mi dau voie să spun tot ce mă făcea să râd. Am fost atent la oamenii pe care-i frecventam: antisemiţi, ho molohi, violatori, rasişti care nu posedau un lexic burghez ca să fie decenţi – faţă de ăştia toţi am luat distanţă, chiar şi faţă de cei de care chiar eram ataşat.

Conştiinţa mea de om din clasa mijlocie îmi spunea: tu îţi plăteşti toate facturile din romane şi articole, călătoreşti peste tot în lume, fiindcă îţi sunt traduse cărţile şi contribuabilul e cel care îţi plăteşte deplasările, aşa că ai grijă cum te

comporți în avion. Trebuia să fiu fără pată. Și am fost. Eram de-a dreptul paranoic. Fumam iarbă cu tonele. Și asta intensifică suspiciunile.

La treaba cu fetele nu mă gândisem. Nu mă gândisem să- mi disciplinez viața amoroasă. Nu-mi imaginasem că trebuie să am grijă eu partea asta. N-am văzut răul venind. M-am gândit la tot, mai puțin la treaba cu fetele. Strângeam din cur când era vorba de fisc, de extrema dreaptă, de negri, de evrei, de Twitter. Dar fetele! Nu vedeam ce pericol putea fi în asta.

Credeam că ele-s mulțumite. Am trăit într-o lume în care aveam mereu impresia că, dacă erai fata, să interesezi bărbații era tot ce ți se putea întâmpla mai bun. Sincer, și ele alimentau asta. Când apăreați la televizor, ele se făceau frumoase, râdeau la toate glumele bărbaților, ne felicitau mereu că aveam atâta clasă, le plăceau tipii macho. Ele se învârteau mereu în jurul celor mai

puternici, erau tandre cu cei slabi, nu făceau niciodată vreo remarcă dezagreabilă. Fetele erau partea bună a vieţii. Sincer, nu ştiam că pot fi furioase-

Cum mi-aş fi putut imagina că să fiu îndrăgostit m-ar putea costa cândva atât de scump? Când a început povestea cu MeToo, priveam asta de la distanţă. Nu mă gândeam că m-ar putea privi şi pe mine. Şi nu fiindcă-s mai bun decât alţii, dar sunt conştient că nu le plac fetelor şi m-am obişnuit cu asta. Nu colecţionez nimic şi n-am crezut niciodată că mi- ar aduce vreo plăcere să forţez cu orice preţ un raport sexual. Pur şi simplu nu e asta fantasma mea, nu am niciun merit în sensul ăsta. Mie îmi place ideea că o tipă mă adoră, că mă place la nebunie şi că i-o trag ca un zeu, gen sunt drogul ei.

Asta e fantasma mea. Nu e o fantasmă mai virtuoasă decât ale altora, dar măcar e legală. Nu mi-a stat niciodată în puteri să am fetele

pe care le voiam şi nici să am ce voiam de la fetele care mă voiau.

Nu am violat-o, n-am ridicat mâna la ea, n-am încercat s- o am şantajând-o. N-am cerut eu să fie dată afară. Azi ea povesteşte peste tot că editorul a fost obligat să ia decizia asta, fiindcă eu ameninţam să mă sinucid dacă ea nu cedează şi că totul a devenit de nesuportat. Dar e fals. Şi toate insultele astea de pe net în care sunt luat drept violator abject odios porc libidinos o să rămână pe vecie pe web. îmi plătesc facturile publicându-ml cărţile, dar n-am atâţia bani ca să-mi angajez avocaţi care să cureţe toată mizeria asta. Numele meu e asociat pentru totdeauna cu ea.

Ceilalţi bărbaţi ştiu asta, ştiu că n-am făcut nimic şi că sunt doar victima unei înscenări. Se roagă să nu li se întâmple şi lor, dar ştiu că i se poate întâmpla oricui. Şi mai ştiu şi ce spune asta despre mine. Că sunt un amărât care a reuşit profesional, dar

cu care femeile nu vor să se culce. Nu mi-am permis totuşi să mă bag în seamă cu tânăra actriţă de pe covorul roşu. Mi-am văzut lungul nasului. Am ales o ataşată de presă, aflată la începutul carierei. Nu i-am scris niciodată după ce a plecat din editură, pentru că mi s-a cerut să nu o fac şi înţelesesem că n-am nicio şansă, că ea prefera să schimbe compania mai degrabă decât să dea nas în nas cu mine pe hol... am pus punct.

Mi-am pierdut iubita odată cu povestea asta. Nu era uşor totul între noi nici înainte să izbucnească scandalul, dar ea n-a avut chef s-o încaseze la pachet cu mine. O bănuiesc că avea parola de la computerul meu şi că citea toate conversaţiile de pe WhatsApp pe care le aveam în telefonul meu, în timp real. Mi-a luat ceva timp să mă prind. înainte să ajung acasă, ştergeam cu scrupulozitate mesajele care puteau da de bănuit. Dar pe telefonul meu ea

putea citi ce le scriam altora. Era de o gelozie foarte suspicioasă. Fusese înşelată de nu ştiu ce tip în tinereţea ei şi se îndoia de mine. Asia e versiunea mea asupra faptelor. Nu o minţeam în aşa hal, fiindcă am avut rar ocazia s-o înşel. Şi asta n-are nicio legătură cu vreo alegere. Există fete pe care le excită mediatizarea, există cititoare înnebunite, există tipe interesate care cred că asta le-ar ajuta să fie publicate, există fete convinse că o să faci din ele eroina principală a viitoarei tale cărţi, există fete pe care le atrage statutul meu. Dar se întâmplă rar să fie reciproc. *Beeti there, done that.*- Am înşelat- o pe mama fetei mele când lucrurile au început să meargă pentru mine şi foarte repede chestia asta m-a obosit. Fetele nu-şi dau seama cât de insistente pot h. Şi cum pot pleca de la principiul ca, dacă ele au chef, tu trebuie musai să zici da. Am văzut tipe care dădeau buzna la mine şi nu mai rămâneau cu nimic pe ele imediat

ce se închidea ușa în urma lor. Tipe cărora practic nu le cerusem nimic. Am învățat că nu trebuie să duci în camera ta de hotel o femeie cu care nu plănuiești să ți-o tragi, chiar dacă ea insistă, chiar dacă ea se strecoară în lift. Pe scurt, femeile care mă atrag sunt cele care nu mă vor. Dar cred că iubita mea a citit mesajele pe care le trimiteam în dreapta și-n stânga în perioada aia mizerabilă și cred că de aia s-a decis să plece. A fost crud și, în mod straniu, asta nu m-a terminat. Aveam chef să fiu singur.

Acum sunt. Complet singur.

REBECCA

N-o mai face tot timpul pe amărâtul, Îți jur că e obositor, nu mai suport s-a ud cum te plângi.

Probabil ai făcut mai multe tâmpenii decât ce povestești tu. Prietena ta Françoise a remarcat deja asta, nu ești deloc credibil în rolul de inocent. Cu siguranță s-a petrecut ceva ieșit din comun, dacă fata asta

reia problema după zece ani. Nu are aerul că e vreo idioată. Dacă ar fi inventat totul doar ca să-ți facă necazuri, ar fi spus că ai violat-o. Că era înspăimântător, că nu mai doarme noaptea din cauza asta. Dacă ar fi vrut să-ți arunce viața în aer, crede-mă, ar fi procedat altfel. Dacă ai fi acuzat de viol, ai putea fi relaxat din lipsă de probe, dar ai avea un an dificil. Și reputația ta ar fi pătată grav.

Nu consider că e sfânt ce spune victima. Cu siguranță că femeile mint uneori. Fie pentru că n-au scrupule, fie pentru că ele consideră legitim sa facă asta. Dar procentul de tipe care fabulează rămâne infim în rândul victimelor, în timp ce procentul violatorilor în rândul populației masculine ar trebui să vă alerteze în legătură cu degradarea sexualității voastre. Și, cu toate astea, văd că sunteți mai scandalizați la gândul că există posibilitatea unei acuzații ne justificate decât că există violatori

printre prietenii voştri. De-aici încolo, cum să spun... Chiar şi având o doză mare de clemenţă, tot e foarte greu să vă plângem de milă.

Tot feminismul ăsta a venit peste mine târziu. Pentru mult timp, să discuţi cu mine despre feminism era cumva ca
şi cum ai discuta despre capitalism cu Bernard Arnault ----------
înţelegeam că se voia criticarea lui, dar eu personal nu vedeam în feminism decât virtuţi. Când a fost petiţia aceea pentru libertatea de a agăţa, semnată de Catherine Deneuve şi Brigitte Lahaie, le-am zis noilor mele prietene feministe: e timpul să veniţi cu picioarele pe pământ, fetelor. Evident că Brigitte şi Catherine găsesc că totul e bine aşa cum e şi că nu trebuie schimbat nimic. Aţi văzut tot ce s-a întâmplat? Pe mine mă atinge critica patriarhatului fiindcă sunt bătrână. Acum douăzeci de ani, dacă mi-ai fi vorbit despre Monique Wittig, ţi-aş fi

răspuns mai bine trimite legionarii, ca să râdem.

Dar festivalul de film realizat de femei de la Creteil mi-a organizat o retrospectivă și am descoperit tot acest public feminin entuziast, generos, mai cunoscător al parcursului meu cinematografic decât toți criticii și în măsură să elaboreze teorii uluitoare și inedite despre munca mea. Asta a coincis cu prima mea mare decepție ca artistă. Da, am așteptat să am patruzeci și cinci de ani ca să-mi doresc un rol și să văd cum îl primește alta. Și, daca ți se întâmplă așa ceva mai târziu, nu înseamnă că doare mai puțin. Dimpotrivă.

M-am uitat la fetele care călătoriseră ca să ajungă acolo și să mă aplaude timp de zece minute în picioare și mi-am dat seama că eram prinsă în hățișul reflexelor de femeie aflată la vârsta mea. Dacă aici nu sunt bărbați înseamnă că nu e ceva serios, nu sunt bani, nu e ceva

important, nu e un eveniment de top. Etc. Dar vremurile s-au schimbat. Asta am înțeles în timp ce răspundeam favorabil la toate invitațiile pentru alte festivaluri de film din lume și din provincie. Fetele sub treizeci de ani au nevoie de locuri exclusiv feminine. Și automat asta vine la pachet cu mai puțină cochetărie complet nulă. Aici nu ne lipsește nimic. Așa că am evoluat și eu odată cu timpul meu.

Până în acel moment, feminismul nu rai se păruse niciodată fundamental. Nici în cinema și nici în teatru nu era o preocupare centrală. Și-aș mai adăuga că era enervant în anii '80-'90 când feministele se manifestau față de mine. Unele dintre ele erau obsedate de femeia-obiect, iar eu eram mereu pe jumătate goală pe afișele filmelor în care jucam, așa că uneori mă trezeam cu vreo cinci pe la vreo premieră, prefăcându-se că nici nu existam și protestând împotriva obiectificării

mele. Cu alte ocazii răspândeau articole asasine pentru că filmasem o scenă de sex torid şi pentru că asta putea să displacă, aşa că o încasam drept în faţă, în mijlocul mulţimii. Dar n-as Dutea SDune că m-au deraniat urea mult.
având în vedere că timp de treizeci de ani în Franţa nu s-a vorbit prea mult despre ele.

Nu mă simţeam vizată. Şi când a început mişcarea MeToo în lumea filmului, prima mea reacţie a fost să spun peste tot unde mergeam „acest domn Weinstein a fost întotdeauna un gentleman perfect cu mine". Nu sunt idioată totuşi, când m- au invitat la TF1 ca să vorbesc despre asta, am negat. Dar în privat am rămas pe poziţie: am
văzut atâtea actriţe
comportându-se aiurea, la Cannes, când înţelegeau cine era el şi hotărau să obţină numărul camerei lui, aşa că pe moment n-am empatizat. Zoe Katana are dreptate, cel mai bizar e

anturajul. Weinstein a fost, de-a Lungul mai multor decenii, regele lumii. Nu numai c-am văzut fete luptând ca să ajungă în apropierea lui, dar am văzut și distribuitori de film care trimiteau actrițe puștoaice la luptă. Și știau foarte bine ce fac. Și nimeni nu avea nimic de comentat despre asta. Am văzut părinți care nu aveau cariera pe care o doreau și care și-au sacrificat propria fiică adolescentă în chip de ofrandă. Și când tipul cade de pe tron, toți acești oameni nu spun un cuvânt. E valabil pentru el și pentru toți cei care au avut probleme. Nimeni din jurul lui nu s-a gândit să-i spună „de fapt ceea ce faceți, domnule, ține de penal”.

A fost mai întâi prima lui iubită. Ea mi-a povestit varianta ei de Weinstein. Și cu ea s-a comportat ca un gentleman perfect. Până într-o zi când a ridicat-o în aer cu o singură mână, strângând-o de gât ca s-o lipească de rid. A fost salvată de un director al canalului, care tocmai

venise să prizeze nişte cocaină fix acolo unde se aflau ei. Când s-a întors la masa unde cinau cu toţii, ea le-a povestit colegilor ce tocmai i se întâmplase, ei au râs, vorbind de rochia pe care o purta. A râs şi ea. I-am spus că-mi pare foarte rău, m-a întrebat dacă am avut şi eu genul ăsta de surpriză i-am răspuns „nu, în treizeci de ani de meserie n-am avut asemenea probleme". Ea mi-a spus „nici nu mă mir. Tu ieşi cu tipi care pur şi simplu stârnesc frica".

Nu mă gândisem în felul ăsta. Sincer, puneam comportamentul bun al tuturor pe seama conduitei mele ireproşabile. Dar ea are dreptate. Tipii cu care ies sunt întotdeauna gangsteri şi niciunul dintre ei n-are chef să-şi dea foc la valiză. în plus, faimosul meu comportament ireproşabil nu e greu de menţinut având în vedere că m-am născut cu popularitatea şi succesul în sânge. Nu e ca şi cum m-aş simţi într-o poziţie de inferioritate în biroul unui

producător. Ei au fost mereu cei care au trebuit să facă eforturi ca să fiu eu mulțumită, pentru că ei chiar își doreau să semnez contractul.

Această conversație a avut asupra mea efectul unei vrăji care s-a rupt. Am prietene în lumea filmului și nu doar actrițe, make-up artiste sau regizoare de platou sau cele de la casting sau asistente de regizor și toate au câte o poveste de spus, despre care nu am vorbit niciodată când am petrecut și câteva săptămâni împreuna. Așa că mi-am schimbat complet poziția. Am încetat să cred că o atitudine bună e cea care schimbă situația. Și imediat după aceea am realizat că până și prostituatele stupide, de ocazie, pe care le-am văzut făcând lucruri considerate de mine drept nedemne, până și ele aveau dreptul să se plângă. Și nu se plângeau. Nimeni nu le plânge pe fetele care s-au culcat cu nu știu cine ca să obțină un rol și nu l-au obținut. E nedrept. Fetele care reușesc

culcându-se cu cineva au nişte calităţi speciale. Ar trebui să le admirăm. Le-am judecat greşit, când de fapt ele nu făceau decât să joace după regulile jocului, jocul pe care nu ele l-au inventat şi probabil că şi ele ar fi. preferat să se petreacă totul pentru ele aşa cum s-a petrecut în cazul meu. Curat, cu un prim film, abia ajunsă La vârsta majoratului şi cu un succes internaţional. Ele sunt prea amabile, prea zâmbitoare, nu au de ales. Am văzut regizoare de geniu fâţâindu-se ca nişte puştoaice pe lângă finanţatori. Ele nu sunt neapărat idioate, nici prostituate de ocazie. Ele doar lucrează în lumea filmului, atât.

După cum o spune atât de bine prietena ta, Zoé, în mişcarea asta există de toate pentru toate gusturile: enervante, proaste, idioate şi tipe geniale. Caut compania celor pe care le înţeleg şi care mă simpatizează. în felul asta, toată lumea e mulţumită. Am fost

întotdeauna creatura cea mai individualistă care există şi cea mai elitistă. Dar am constatat că de una singură nu pot face nimic împotriva vârstei mele în meseria mea. Nu puteam obliga producătorii şi canalele de televiziune şi operatorii de săli să-mi dea de lucru. E umilitor să dispar doar fiindcă îmbătrânesc. Dar nu mi-e ruşine, pentru că nu am nicio vina pentru asta.

Zoé Katana vorbeşte un limbaj pe care am învăţat să-l ascult. Limbajul fetelor furioase. Acum cinci ani nu aş fi citit nici măcar zece rânduri din tot ce declară ea şi aş fi gândit imediat – e o tipă slabă, numai cei slabi se victimlzează. Dar azi menopauza m-a dus în altă direcţie şi ştiu că, atunci când eşti într-o situaţie de rabat, pe care nu o poţi nicicum schimba de una singură, trebuie să vorbeşti. Pentru ca alţii să-ţi poată spune „şi eu la fel" şi „te înţeleg".

Aşa că, amice, şi eu te aud pe tine. îmi place mult de voi, băieţii.

Unii dintre voi au fost fericirea mea. Nu am nicio ranchiună. Mulţi dintre voi se comportă în continuare foarte frumos cu mine. Şi nu doar tipi de vârsta mea. Pe cât mă deranjează că nu mi se mai propune să lucrez, pe atât nu mă deranjează că bărbaţii în vârstă nu încearcă să-mi facă vreodată curte. Ei nu mă interesează deloc.

îmi plac bărbaţii tineri, avioanele de vânătoare – bărbaţii siguri de ei, bine făcuţi, cu atitudine de golani şi cu o veselie feroce în privire. Oamenii urâţi şi inteligenţi le spun întotdeauna fetelor ca mine, pe un ton plin de părere de rău: „Frumuseţea e efemeră". Ca şi cum inteligenţa şi talentul nu ar fi. Bărbaţii de vârsta mea nu sunt numai urâţi, în plus sunt şi enervanţi. Dar despre asta ţi-am vorbit deja. O să crezi că mă obsedează.

Te aud. Te înţeleg. Asta a venit peste tine ca o surpriză oribilă. O să te obişnuieşti...

OSCAR

Nu mă plâng. Dar singurul moment în care uit de tot ce s- a întâmplat e atunci când merg la Narcoticii anonimi. în rest trebuie să fac un efort să uit. înainte să merg acolo sunt convins că de data asta n-o să meargă, că nu merită osteneala. Şi mă înşel. Cei care merg de mult acolo mi-au spus că, în primele trei luni, ar fi nevoie de o întâlnire pe zi. Când am auzit aşa ceva, mi-am zis „niciodată în viaţa mea". Una dintre chestiile bune la asociaţia asta e că nu există acolo decât cazuri dificile. Deci e un program conceput pentru oameni care îşi spun „niciodată în viaţa mea" ori de câte ori li se dă un sfat. în concluzie, acum fac o întâlnire pe zi. Regăsesc acolo oarecum senzaţia aia pe care o ai într-un bar de provincie. Nu sunt aşteptat, vin dacă vreau, nu se ştie cine va fi acolo, sunt feţe cunoscute, indivizi enervanţi şi care pălăvrăgesc şi alţii care îţi plac, apoi lucrurile se

schimbă, cei care îți plăceau te plictisesc și cei pe care-i credeai proști spun ceva care te atinge și atunci privirea ta se schimbă. Uneori apare vreo fată care îmi place și o privesc din când în când, cu picătura, foarte atent să nu par nepotrivit, fiindcă tot ce vreau în primul rând e să nu ajung pe lista prădătorilor sexuali de la NA. Asta chiar n-aș putea suporta. Așa că nu încerc să vorbesc cu ele la sfârșitul întâlnirii. Mă țin la distanță de fanteziile mele romantice.

Sunt timid când merg la o întâlnire cu un grup NA la care nu am mai fost niciodată. Sunt timid așa cum eram în preadolescență. Există ceva juvenil și fragil în ceea ce simt și care nu îmi e familiar. Nu-mi știam timiditatea. încă de pe când aveam cincisprezece ani, când mă simt destabilizat, comand un whisky. Și, de fapt, chiar înainte de a mă simți destabilizat, încep deja să caut drogul pe care să-l iau și care să facă ziua

mai interesantă. Este remediul meu împotriva plictisului, a jenei, a ruşinii, a tristeţii, e felul meu de a sărbători evenimentele fericite, de a mă destinde, de a căuta inspiraţie, de a alunga nostalgia. E un tabasco al cotidianului, e acel ceva care dă gust fadului. E răspunsul meu la tot, dintotdeauna. Iar când un drog devine problematic îl înlocuiesc cu un altul sau schimb oamenii cu care îl consum. Nu m-am perceput niciodată drept un tip timid, dar acum descopăr că sunt. Şi nu m-am perceput niciodată nici drept un tip fricos. Fiindcă eram capabil să iau orice produs mi s-ar fi propus, credeam că sunt un neînfricat, un kamikaze, un nebun. Trebuie să admit că, dacă nu mă droghez, sunt un tip de patruzeci de ani a cărui inimă o ia la galop când intră într-o încăpere plină de necunoscuţi.

Dimineaţă era frumos afară şi am pornit-o pe jos spre NA, pe la ora opt, ador Parisul la acea oră. Când am

ajuns în fața bisericii de pe strada Saint-Maur, un grup mic de oameni aştepta în fața uşii, tipul cu cheile întârziase. Unii m-au salutat, m-am uitat în telefon, întrebandu-mă daca m-au recunoscut. Eram o adunare ciudată. O ghicitoare greu de rezolvat, dacă ne priveai din exterior, te puteai întreba ee au oamenii ăştia în comun? O fată foarte tânără, neagră, cu căştile fixate pe urechi, cu părul întins, dat pe spate, cu o expresie hotărâtă, cu un pulover pe gât bej şi cu cercei mari aurii. O femeie La vreo şaizeci de ani, cu ochii foarte deschişi la culoare, cu părul alb, într-un trening nou-nouţ. Mi s-a părut ca seamănă cu o nebună, dar după aceea a luat cuvântul şi era extrem de articulată, avea o voce blândă, nicio legătură cu impresia inițială pe care mi-o făcusem. Un tip arătos, de vârsta mea, cu părul foarte scurt, cu mâini frumoase, cu bărbia proeminentă. L-am privit ca pe un tip experimentat, poate homosexual, dar

când a început să vorbească m-am gândit că nu era decât un dobitoc plin de el însuşi şi lipsit de orice interes. Un arab, pe la vreo cincizeci de ani, cu faţă de bandit, o namilă, îl vezi şi te întrebi dacă nu are ani de închisoare în spate, şi când a început să povestească despre el nu era nici pe departe bruta pe care mi- am imaeinat-o. minte aeeră. glume mortale, formulări concise, cunoştea programul ca pe buzunarul lui şi a realizat o prezentare impecabilă a etapelor de lucru. A făcut pe toată lumea să râdă. Nimănui nu-i era frică de el, chiar dacă avea moaca aia de asasin. Un tip rafinat până-n vârful degetelor, douăzeci de ani, de o frumuseţe care trece dincolo de graniţa dintre genuri, tulburătoare pentru oricine, pe care atunci când l-am văzut mi-am zis când araţi aşa obligatoriu eşti un pic rupt de lume. Vorbeşte încet, frecându-şi mâinile, îi e greu, nu se gândeşte decât să se reapuce, dar a pierdut totul, a vorbit

despre ruşine şi eu aveam chef să întrerup întâlnirea, ca să-l întreb ce ai eşti bolnav n-ai cum să nu te iubeşti în halul ăsta când arăţi ca un înger. O fată cu bucle, foarte albă, cu dinţi neregulaţi, cu un pulover ciudat din lână, fata aia care nu semăna a nimic, cu părul ei tuns nici scurt nici lung, a devenit luminoasă mai târziu, în timpul întâlnirii. Vorbea despre recunoştinţa ei faţa de program, de drumul parcurs, delicateţea ei era contagioasă, mi s-a părut că o văd cum luminează întreaga cameră. Un domn în vârstă, masiv, foarte urât, când l-am văzut mi-am spus îmi fac iluzii n-am cum să mă conving că am ceva în comun cu oamenii ăştia, fiindcă tipul ăsta chiar arăta ca o epava, dar tot aşa, surpriză totală când deschide gura şi începe să povestească despre tatăl lui din Algeria, de acolo de unde vine el, care bea bere toată ziua, şi despre dorinţa lui imposibilă de a-l salva. Şi mă tulbură fiindcă şi eu la rândul meu mă

gândesc că aș fi vrut să-mi salvez tatăl, nu de alcool, ci de acea tristețe resemnată și că pentru mine e imposibil.

Mă ridicam la fiecare cinci minute să-mi iau cafea. Nu puteam sta locului. La începutul întâlnirii, ca de obicei, m- am gândit în timp ce citeam textele, mereu aceleași texte, „uite ce-i, de data asta chiar n-o să meargă, e prea mult de data asta, e momentul în care îmi dau seama că nici aici nu e locul meu". Primul care a ridicat mâna ca să ia cuvântul semăna cu un director de agenție de bancă, avea o voce dezagreabilă și vorbea foarte încet și trebuia să faci un efort ca să înțelegi ce povestea. El a spus „sunt fericit că sunt cu voi am nevoie de fraternitate pentru a suporta tot ceea ce traversez, fiica mea cea mare nu e bine deloc, a fost spitalizată, vrea să se sinucidă și toată viața am evitat-o, m- am eschivat de la întâlnirile cu ea cât de des am putut, aș putea spune că e

din cauză că aveam chef să mă droghez, dar cred că e mal degrabă invers, mă drogăm cât de mult posibil ca să evit să-mi văd copiii şi să mă gândesc la soţia mea pe care o detest şi astăzi vinovăţia e ceea ce suport cel mai uşor, ce mă termină e că realizez că trebuie să trec orin doliul relaţiei noastre, că e numai şi numai din vina mea şi că e prea târziu. Mi-am ratat paternitatea. Şi am nevoie de fraternitate, ca să vorbesc despre regretul şi confuzia mea cu voce tare" şi vocea a început să-i tremure când a încheiat spunând „e un miracol să pot spune toate astea şi să fiu ascultat şi să nu mă simt judecat. Nu cred că o merit. Vin aici ca să găsesc forţa de a face cum pot eu mai bine, acum, mai degrabă decât să continui să mă tot gândesc la greşelile mele fără să încerc să remediez lucrurile". Mi-am dat seama că plângeam. Asta m-a siderat, fiindcă mintea mea îmi spunea o poveste în care mie nu-mi păsa de ce

se întâmpla acolo şi că nu mă simţeam la locul meu, iar instinctul îmi spunea o cu totul altă poveste. în care mă întorsesem. Nu-mi amintesc să fi plâns vreodată de faţă cu oamenii. Nu-mi amintesc să mi se fi interzis vreodată, acasă sau la şcoală, să plâng, aşa că nu ştiu de unde am învăţat să nu o fac. Pata de lângă mine mi-a zâmbit, nu mi-a spus liniştește-te sau dă-ţi voie să plângi sau am scris o carte ai putea să mi-l prezinţi pe editorul tău? Ea mi-a zâmbit, fiindcă era şi ea emoţionată. Şi asta nu m-a deranjat. Mă îndoiesc de toată lumea, mai ales acum, mă întreb mereu care sunt motivaţiile sincere ale oamenilor, cele din spatele amabilităţii lor. Dar în dimineaţa aceea am acceptat pur şi simplu regula jocului. Există o bunăvoinţă care circulă, face parte din toată povestea asta. Şi e gratuit. Am ridicat mâna, însă eram prea mulţi, n-am vorbit. Dar asta n-a avut nicio importanţă. Fiecare cuvânt pe

care aceşti oameni străini îl pronunţau – şomaj, Tinder, locuinţă, loc de muncă, dentist, vecini, porno, zahăr, furie – mă atingea ca şi cum l-aş fi pronunţat şi eu odată cu ei. La sfârşit, mi-am anunţat şi eu timpul, trei săptămâni deja. Nu mi se mai întâmplase niciodată să nu mai consum chiar nimic. Nici măcar nu mă gândisem la asta. Nu mi-am imaginat că o să mă opresc de tot când am venit cu Françoise la prima întâlnire. îmi spusesem – poate măcar alcool, o vreme, până mă obişnuiesc. Cineva a zis „mi-au trebuit ani ca să înţeleg că singurul mod de a nu te droga e să nu mai iei niciodată droguri" şi eu am râs. Dar asta s-a fixat în mintea mea. Şi uite unde sunt acum. Sunt sincer fericit, în acest moment, fiindcă sunt aplaudat undeva şi că sunt felicitat şi că nu e ceva fals. Unii dintre ei ştiu ce mi se întâmplă cu Katana. Şi n-au pe bune nicio treabă cu asta. Nu-i priveşte.

REBECCA

Tot procesul tău mi se pare admirabil. Efortul ăsta de a deveni clean[a] e călătoria la capătul zilei. Ai nevoie de curaj să faci aşa ceva. M-ar mira ca Zoé şi colegele ei să fie prea impresionate de acest efort. E vorba totuşi de oameni care se exprimă în principal pe internet. Ei nu sunt acolo ca să dialogheze sau să se împace sau să întindă mâna cuiva. Internetul e, mai presus de toate, fiere. Se întâmplă să mai vezi pe unul sau una care se servesc de internet pe model vechi, ca să exprime idei complicate şi să răspundă la argumente. Dar, ca regulă generală, militantismul pe internet e fanatism în stare pura: odată ce oamenii sunt convinşi că se află de partea bună a moralei, consideră că e decent să-i ia gâtul adversarului. Aveam dubii cu privire la metoda ta. Dar pari a fi atât de mulţumit de noii tăi prieteni, că n-aş vrea să aplic un duş rece entuziasmului tău. Măcar aşa o să încetezi sa-ţi mai plângi de milă. În

**plus, am mai şi auzit vorbindu-se despre tine între timp. M-a sunat Corinne. M-a enervat, de altfel. I-ai dat WhatsAppul meu, mi-a scris şi i-am răspuns imediat – ceea ce e în sine extraordinar, fiindcă primesc atât de multe mesaje încât mi-e imposibil să răspund la toate ----------
şi am un agent – având în vedere cu cât îl plătesc e normal să se ocupe de mesaje. Unul dintre lucrurile pe care le apreciez la tine e că nu mă întrebi niciodată când ne vedem. Nu-mi place să plec de acasă, dacă nu e ca să mă duc să lucrez. Nu înţeleg de ce aş vrea să fiu cu oameni cu care nu lucrez. Mă plictisesc genul ăla de small talks, toate chestiile astea de socializare de zi cu zi. Deci i-am răspuns lui Corinne imediat, un adevărat cadou. Şi-am recunoscut tonul pe care-l foloseşte cu mine, tonul celor care sunt foarte impresionaţi că sunt celebră, dar nu suportă ca sunt aşa. O familiaritate**

agresivă care vrea cu orice preț să-ți reamintească faptul că ei nu sunt fani la fel ca ceilalți, că ei nu pot fi prostiți, că ei nu mi se adresează „de jos în sus". M-am făcut că nu văd. Știu din experiență că, dacă începe așa, așa rămâne. Dacă ea are o problemă cu notorietatea, eu nu pot să remixez derularea emoțiilor ei și să-i explic că, na, n-o să renunț la cine sunt eu ca s-o alin pe ea. Nu pot să mă detașez de personajul public. Sunt ambele persoane, trebuie să se obișnuiască sau să mă lase în pace. Și n-a ratat nici „aș vrea să te văd, dar am egoul meu și n-am încredere în actrițe". I-am zis să se ducă dracului. Nu știu ce i s-o fi întâmplat cu cine știe ce actriță de categoria treizeci, dar eu sunt o legendă și, dacă nu se poate împăca deloc cu asta, să mă lase dracului în pace.

Vorbind cu ea cinci minute, m-am prins că tu nu știi ce vorbești. Din nunctul de vedere al an tu rai ui u i tău. tu nu e.sti doar un tip care

bea puţin ca s-o facă pe romancierul rock'riroll. Eşti un caz social. îi faci pe toţi să le fie ruşine. Eşti genul ăla de tip căruia nu-i place drogul, dar care se încăpăţânează să continue. Noi doi nu jucam la aceeaşi categorie. Eu sunt făcută pentru asta. Mă uimeşte că oamenii de ştiinţa nu mă cheamă ca să studieze cazul meu, mă droghez de decenii şi gestionez situaţia foarte bine. în ceea ce mă priveşte, făcând asta, nu fug de timiditate, nici de ruşine – poţi să-mi tei proteza drogului şi tot mă simt în largul meu oriunde merg. Eu fug de plictis. Lucrurile se derulează prea lent. Ai văzut documentarul cu Amy Winehouse, când era ea clean şi după un concert spune disperată „nu e deloc amuzant fără droguri". înţeleg foarte bine ce spune ea. Când filmez,

nu mă droghez niciodată, fiindcă asta se vede pe cameră şi se ajunge la nişte cadre de nemontat. Filmările sunt şi singurele momente în care, deşi sunt multe ore în care doar aşteptăm, există suficientă intensitate încât nu mă plictisesc. Dar în restul timpului nu e deloc amuzant fără cocaină. Nu pentru cei ca mine, care suntem drogaţi legionari, profesionişti ai chestiei ăsteia.

Am căutat pe internet de unde vine cuvântul ăsta: adicţie. „în Evul Mediu era declarat *adăictns* şi adjudecat unui maestru cel care nu şi-a putut ţine angajamentele, care nu şi- a ţinut cuvântul dat." Adjudecat unui maestru, retrogradat la acelaşi nivel cu femeia, cu sclavul, cu cetăţeanul dependent de bunăvoinţa altuia şi pus în slujba interesului altuia, fără ca interesul propriu să intre în calcul. Deci a fi dependent ar

însemna întotdeauna renunţarea la puterile personale depline. A-ţi distruge privilegiile. A deveni incapabil să-ţi ţii angajamentele, să-ţi plăteşti datoriile. Cred că ne moştenim datoriile din leagăn, într-o zi vom înţelege mesajele ADN- utui şi vom realiza că nu contează aşa de tare să ştii dacă taică-tău îţi cânta cântece de leagăn sau dacă dărâma baraca trăgându-l-o maică-tii. Ce contează e povestea a ceea ce moşteneşti de la ei. Ce cuvânt nu mi-am ţinut ca să merit să fiu o dependentă? Problema e mai degrabă ce trădare am moştenit. Asta e dincolo de biografia mea în sensul burghez al termenului. Pasiunea pe care o au bogaţii pentru istoria micii lor familii. Te droghezi întotdeauna într-un anumit context istoric şi politic. Şi e un mod de a recunoaşte că ai o datorie şi în acelaşi timp că ştergi acea datorie. Cine ştie, poate că limba pe care o vorbesc e cea care mă împiedică să respir şi pe ea o

scuip când îmi administrez doze puternice de droguri. Sau poate e umilința celor mari din jurul meu pe care o alung, pierzând contactul cu realitatea. Absentez din această situație, mă extrag din ea.

Mă fac incapabilă să fiu o bună angajată o bună soție o bună adulta, punctuală, politicoasă, fidelă. Fiabilă pentru un sistem. Sunt defectă. Sunt greu de exploatat. Sunt un soldat prost. Soldații buni iau drogurile care le sunt prescrise. Drogurile sunt la fel ca violența. Legitimă în mâinile Statului. Ilegală în mâinile individului. Dacă eu consum drogul prescris de medic, devin o dependentă legitimă. Am observat că drogații sunt cel mai greu de convins să ia tratament antidepresiv. Dacă ești dependent de drogurile legale ale psihiatriei, dacă înghiți drogul prescris de medic, ești un muncitor bun. Un bun subiect economic. Asta e ideea de bază a drogării- Să-ți refuzi țara. Să refuzi limba pe care o

vorbești. Să refuzi să fii o femeie cinstită. Să refuzi uzina în care muncea mama ta. Să refuzi tranșeul în care străbunicul tău a murit necunoscut.

Drogatul e cineva care promite lucruri pe care nu le va face. înseamnă să spui voi fi acolo mâine și să nu vii înseamnă să spui o să merg să iau copilul de la școală și să nu te duci înseamnă sa spui o să-mi fac treaba și să nu mai răspunzi la telefon. Acest adevăr crud smuls în sfârșit nu e neapărat cel pe care l-ai auzit când erai mic în relația cu părinții – toată povestea asta burgheză a obsesiei parentale e o obsesie a psihanalizei, un efort disperat pentru a afirma că bogăția aristocrației și a burgheziei este puterea de a pune lumea între paranteze. Pereții camerei în care doarme copilul burghez sunt atât de groși încât până acolo nu pătrunde zgomotul lumii. Nici miasmele. Nici zgomotul bombelor. Pereții camerei

în care doarme copilul burghez sunt atât de groşi încât e suficient ca mama lui să-i cânte un dulce cântec de leagăn şi copilul e protejat de lumea care-l înconjoară. Bullshit. Rar te gândeşti la părinţii tăi când mergi la comisariat în calitate de toxicoman, ca să plăteşti pentru ceai făcut. Chiar dacă ei nu te iubeau fiindcă îi scoteai din minţi, fiindcă erai un copil în plus un copil dezamăgitor un copil tâmpit un copil urât. Adevărul pe care-l cauţi în celulă e unul politic.

Şi, cum se întâmplă adesea în.tr-o revoluţie, eşti racolat pe loc. Prădătorii dau târcoale în jurul fiecărei revolte. Problema nu e supunerea ta faţă de un produs, nici ca tu să devii sclavul unei singure soluţii. Te supui unor maeştri care rămân în umbră – poliţia, spălarea de bani, traficul de droguri, graniţele, mafia, închisoarea – o înlănţuire catastrofală de violentă inutilă si coruotie. Eu caut libertatea.

alinarea, bucuria, experiența trăită când iau ceea ce pare să fie o soluție miracol și mă trezesc pe Darknet, ca să-i îngraș pe ticăloși. Și poate că toxicomanul caută mereu asta, la capătul drumului său – pedeapsa sălbatica, corecția administrată fără menajamente, închiderea în celulă. Anularea reală a cetățeniei lui. A tot ceea ce este el. Când te droghezi vrei să nu mai auzi vorbindu-se de tine, nici de alții. înseamnă că vrei să spui adevărul – nu mă iubesc și nici pe tine nu te mai iubesc. Toată descendența ta Limba ta poporul tău pământul tău sunt împreună cu tine încătușate și interogate- Toată descendența ta limba ta poporul tău pământul tău mint cu încăpățânare sau se lasă manipulate sunt insultate luate la mișto suspectate și condamnate. laT Statul care îl incrirnineaza pe toxicoman știe asta. Statul știe ca legile care privesc drogurile sunt mai înainte de orice legi de demnitate economică. Cei cărora li se retrage

această demnitate şi cei cărora li se acordă. Micul vânzător de iarbă e un criminal. El face un serviciu comunităţii, util şi nu face rău nimănui. Şi el serveşte la spălarea banilor acţionarului puternic care nu-i serveşte la nimic şi care distruge comunităţile. Unii cu onorurile, alţii cu închisoarea.

Mi-ar plăcea să călătoresc în timp ca sa mă întorc în deceniul în care drogul şi cu mine eram prieteni şi să mă droghez servea la ceva. Eram ca un părinte prea indulgent şi neliniştit pentru copilul lui – care îl proteja de tot, temând u-se să nu fie lovit sau incapabil să se descurce singur. Mi-l imaginez pe demonul meu având un cap de brută. Un cap de bătrân boxer. Neliniştitor, dar carismatic – şi el mă protejează. El îmi spune de plictis ruşine tristeţe timiditate angoasă vulnerabilitate mă ocup eu. D într-o clipă în alta, ca într-un basm, realitatea devine maleabilă. Acest geniu rău e seducător. Altfel nu i-aş fi

consacrat viaţa mea. Dar acum aş spune mai degrabă că sunt ca posedată. Nu mai are sens. Ştiu asta. Mă plictisesc şi când mă droghez. Şi totuşi o fac. Partea din mine care vrea să se drogheze e ca o regiune care se luptă să preia puterea asupra întregii ţări. Ea nu luptă pentru autonomie, ea luptă pentru indexare. E o instanţă dictatorială. Dar e şi ea ţara mea. Şi oricum e războiul meu.

Drogul e de asemenea o disidenţă nu prea complicată, o disidenţă care se fumează se sniffuieşte se bagă-n venă se paştiieză. Disidenţă ieftină. Orice imbecil se poate droga. N- ai nevoie de curaj să te reapuci. Fiindcă e ceva mai puternic decât tine; şi asta devine o nesupunere facilă. Fiindcă, la urma urmei, a nu te supune înseamnă întotdeauna să te suoui unui alt lucru decât outerii aflate în funcţie. Să te suoui instinctului tău sau dreptăţii sau dorinţei. Nesupunerea înseamnă întotdeauna să-i spui tatălui: nu eşti tu şeful. Nu

ești tu singurul șef. Cuvântul tău nu e sfânt.

Dar bineînțeles că atunci când te supui drogului te supui cuvântului nașului. Al bancherului care spală bani. Devii angajatul unui sistem paralel în vârful căruia se află de fapt mereu aceeași masculinitate căreia i te supui. De la o pură demonstrație de violență la alta nu e decât aceeași prostie care ne strivește.

Am chef s-o las baltă. Am chef să schimb direcția am chef să nu fiu fiabilă. IVtă plictisesc singură, am impresia că sunt un gazon bine îngrijit într-o mică grădină de cartier din provincie. Am chef să dereglez ceasurile. Armonia mă obosește. Categoric, mai bine crăp decât să fac yoga.

OSCAR

E războiul nostru, al tuturor. Povestea asta cu a fi clean nu e ușoară. Nu mă cunosc. îmi pierd calmul – ieri cineva a spus „o pală de

vânt şi nu mai ştiu unde sunt". Are un aer uşor pierdut, dar în stilul ăla tipic pentru toxicomani – cumva surescitat, cumva la pândă – gata să se îmbarce într- o aventură dezastruoasă sau magnifică – n-are importanţă atât timp cât se întâmplă ceva.

Aşa mă simt şi eu – o pală de vânt şi nu mai ştiu unde sunt. Pentru unul ca mine partea asta cu mesaje mailuri multiplicare a stimulilor se transformă într-o veritabilă catastrofă – mă destram, sunt incapabil să rămân concentrat, cel mai mic lucru mă pulverizează.

Cu o zi înainte, când am plecat de la cina la care fusesem invitat, ploua cu găleata şi-a trebuit să-mi chem un uber din faţa uşii de la intrare, un bărbat taciturn a sosit imediat cu maşina lui mare neagră. Nu asculta muzică, nu m-a întrebat dacă aveam un post de radio preferat. Se vedea pe faţa lui că era rupt de oboseală şi eram recunoscător că nu zice nimic.

Eram ca rămas fără glas. Eram mulţumit că n-am băut. Mă simţisem uşurat că nimeni nu ieşise sa ruleze un joint şi că nimeni n-a propus să chemăm un dealer. Se întâmplă asta încă frecvent prin lumea editorială, în care alcoolul e singurul produs în circulaţie. Am încercat să mă felicit că am anunţat înainte să sosesc că nu voiam să beau şi nu mi s-au cerut explicaţii – dar nu eram mulţumit de mine, nu simţeam decât oboseala şi-o epuizantă senzaţie de stra ni etate.

Nimeni n-a zis nimic de povestea mea în timpul cinei. M- am simţit mereu ca un străin în cercul ăla. Fără nicio legătură cu acest complex al transfugului de clasă despre care se vorbeşte aşa de des. Nu înţeleg povestea asta cu tacâmurile pentru peşte. Spaima de a nu şti din care pahar să bei sau ce cuţit să foloseşti. Ştiu ca nu mă invită ca să verifice dacă am făcut o şcoală de servicii hoteliere – şi dacă am chef să zic poftă bună zic, toată lumea ştie că nu

sunt fiu de ambasador.
Nu cunosc codurile noului meu mediu ----------
de ce mi-ar păsa
mie de asta. Ăsta e unul dintre avantajele beției – la masă mă apropiam de cei care beau la greu sau de cei care mergeau des la toaletă: aceste activități permit mai bine decât oricare altele mixul de clasă. Când beam, eram vesel și expansiv, iar asta făcea din mine un oaspete apreciat. în jurul meu totuși nimeni n-a uitat vreodată să precizeze că sunt fiu de muncitor. Sunt zece ani de când public cărți- O să găsești asta în toate articolele care vorbesc despre romanele mele. Și informația importantă nu e „a ajuns unde este acum numai și numai prin forța talentului său", ci „nu-i din clubul nostru, nu-i așa ca-i exotic?" Excepția pe care o întrupez nu e tolerabilă decât în măsura în care ea confirmă regula: un privilegiat adevărat nu e rezultatul unui parcurs, ci al unui loc de naștere. Și sunt întrebat adesea cu

aviditate: „dar dumneavoastră v-ați îmburghezit, nu-i așa?” Habar n-am de ce respectivul jurnalist spune cbestia asta cu tonul pe jumătate triumfător, pe jumătate inchizitor tipic pentru întrebarea capcană. Ca și cum ar trebui să mă simt eu prost c-am învățat târziu să-mi placă bufetul la mlcul-dejun în marile hoteluri, cașmirul sau fotoliile design. Ca și cum eu personal ar trebui să dau socoteală pentru inegalitățile capitalismului, pentru ascensorul social rămas în pană, să mă dea cu nasul prin rahat și să-mi zică râzând: „vezi că-ți cam place luxul, săracul naibii”. îmi place mult luxul lor, dar am mereu impresia că ei au nevoie să verifice Iar și iar dacă tot restul lumii îi invidiază în continuare. De aia au nevoie să producă atâta sărăcie. Ca să fie siguri că sunt invidiați, fiindcă, fără invidia săracului, fericirea bogatului nu e completă: el e distrus. Nu înceTC să vorbesc despre toate astea cu ei, dar ceea ce prefer când e

vorba de lux, de departe, e că nu trebuie să-mi pun alarma să sune. Şi că pot să mă întorc în pat sa citesc toată dimineaţa, dacă aşa am chef. Ce mă interesează la viaţa asta e cecul meu la începutul fiecărui an. De când merg la întâlnirile astea de la Narcoticii anonimi, văd că am o reticenţă să dau o cifra pentru tot ceea ce m-a costat Dovestea asta. din ou net de vedere financiar. Nu mi- am cumpărat un apartament. Nu mi-am cumpărat o maşină. N-am deschis un cont de economii pentru studiile fiicei mele. Plătesc tot ce e de plătit. Nu mă uit la preţurile lucrurilor în magazin, ca să văd dacă le cumpăr sau nu. Ăsta e luxul meu. Asta îmi e de ajuns. Dar mi-e clar că într-o hună zi o să recapitulez – pe an, cam cât pe cocaină, cât pe baruri, cât pe târfe – cât m-a costat pe mine drogul. În bani – nu mă refer la ideea asta care începe să apară că poate am aruncat şi eu în aer poveşti de dragoste relaţii de prietenie sau profesionale la care

ţineam şi asta numai fiindcă eram tot timpul drogat. Că poate aş fi putut avea relaţii mai bune cu fiica mea. Că poate – şi simt că şi asta mă va costa ---------- am dat-o-n bară cu micuţa Zoé şi că poate Françoise cea bătrână a văzut corect situaţia. Poate că dacă eram clean n-aş fi avut chiar aceiaşi comportament. Oricum sunt un timid. E straniu sa descoperi despre tine asta când ai trecut deja de patruzeci. Sunt timid ca o mică fecioară.

De când au dat necazurile peste mine, i-am simţit cum strâng rândurile. Am înţeles în perioada din urmă că n-am făcut efortul de a mă supune, necesar pentru integrarea mea. Dacă aş fi fost unul dintre ei, ar fi făcut-o să tacă pe Zoé cu acea eficacitate de temut de care sunt capabili. Dar n-a pus nimeni mâna pe telefon, ca să mă protejeze.

REBECCA

De câteva zile am la mine o

prietenă. Nu-mi place când e cineva la mine. Ea se impune şi eu o las, e mai puţin obositor decât să o ţin la distanţă. Dorm prost am dureri în partea de sus a spatelui am impresia că nu fac altceva toată ziua decât să întorc capul întâi la dreapta apoi la stânga detest chestia asta şi n-am niciun chef de Sandrine.

Ne ştim de la şaptesprezece ani, am sosit la Paris amândouă în acelaşi an. Ne-am întâlnit la Bain Douches, era un concert cu The Jésus and Mary Chain... Nu mai fuseserăm niciodată în clubul ăla, nici una, nici alta, şi ne-am cărat înainte de bisuri, fiindcă eram snoabe şi am considerat că locul ăla e un has been. Prea mulţi bătrâni, prea mulţi bcbg, prea mulţi bufoni, prea multe soţii-trofeu – n-aveam chef să ne placă de ăştia. Aşa am devenit noi prietene, cu pactul ăsta al disprețului. Am băgat o folie de Dinitel la un amic şi-am mers toată noaptea prin Paris, povestindu-ne vieţile noastre de fete de

şaptesprezece ani. Frumuseţea ei avea ceva sidérant. Cu pometii pregnanţi, ochi de un verde-deschis şi aproape metalic şi mâini lungi albe cu degete subţiri, părea extraterestră. Purta o geacă albă cu umeri falşi şi o şapcă de marinar – era fascinată de Crace Jones. Mi s-a întâmpLat deja să trec din nou pe acele străzi, să simt frenezia în picioare, o senzaţie intactă din trecut care face lacrimile să- mi invadeze ochii, aşa de mult aş vrea să mă pot întoarce în acea noapte.

Eram două creaturi sublime, nişte soldaţi pierduţi şi, împreună, forţele noastre erau de zece ori mai mari. Prietenia noastră a fost incredibil de lungă şi fericită. Cu toate avantajele marii aventuri romantice, mai puţin posesivitatea.

N-aş şti să descriu relaţia pe care o avem azi... Am tăiat adesea contactul cu ea, dar legătura dintre noi e ca iedera... poţi s-o smulgi de pe zid şi creşte la loc. Sandrine ştie

ce vrea sa obțină de la alții, e un buldozer. Are tendința de a vorbi fără să-i pese de persoana căreia i se adresează. îmi vorbește și despre droguri, spune că dacă atunci când erai copil ai avut motive să înveți să fugi de realitate, ca adult continui să folosești strategii, ca să fii absent ori de câte ori realitatea te atacă.

Văd casa copilăriei mele. Brutalitatea corpurilor în jurul meu, ca și cum aș fi trăit printre niște fiare sălbatice, condamnate să se suporte într-un spațiu restrâns. Și nu era vorba doar de apartamentul prea mic ca să poată conține cinci corpuri, dar până și orizontul era blocat de alte blocuri și trebuia să ridici ochii ca să găsești cu privirea o bucată de cer... Și totuși cred că atunci când eram copil nu de emoțiile mele am învățat să fug, ci de tristețea părinților mei. Tristețea e altceva decât precaritatea. Și copiii înțeleg repede că această suferință cotidiană îi va înghiți, îi va sufoca de vii și pe ei

dacă se vor da bătuți. Sandrine spune că nu mai bea alcool și nu mai mănâncă zahăr. încă mai fumează țigări. Din fumat o să se oprească mai încolo. O exigență extremă față de ea însăși. Față de mica întreprindere care am ajuns să fim fiecare dintre noi. Cafea mai bea încă. Dar se învinovățește. Zilele trecute a mâncat un donut, când vorbește despre chestia asta, ai zice că descrie o curvă pe cocaină gata să t-o sugă oricui se nimerește ca sa-și poată cumpăra droguri... Realitatea ei mentală seamănă cu Guantanamo. Nimeni n-ar putea suporta să fie în capul ei. O închisoare traversată de gardieni psihopați care țintesc gleznele de fiecare dată când administrează lovituri de baston. Ea spune „aș vrea să fiu mai prezentă în viața mea, mai onestă cu privire la limitele și dorințele mele”.

Viața ei e de tot rahatul, nimănui nu-i pasă de ce-și dorește ea... Cred că ceea ce face e să-și livreze copilul

interior abuzatorului. Iar abuzatorul spune rar „o să te calc în picioare”, ca măcar să fie corect în rolul lui de sadic asumat, nu, el folosește cu bună-știință argumente de terapeut, de om cu morală, de educator, de bun judecător. Abuzatorul îl formează pe vinovat în așa fel încât să-i poată aplica apoi o serie de pedepse. Nu suntem binevoitori pentru ca suntem lucizi.

Sunt obișnuită cu prezența ei care a devenit invazivă. Poate că, d rogând u-mă, răspund unei dorințe tăcute a adulților din jurul meu a căror viaţă ar fi fost atât de simplă, dacă eu nu aș fi existat... Au simulat bucuria de a avea în sfârșit o fată, dar fără prea multă convingere; fiică sau nu, tatăl meu era un golan. Banii pe care îi câștiga, și cred că el câștiga mult, îi cheltuia pentru plăcerea lui, în afara casei- Eu eram a treia, ceea ce pentru mama mea însemna multă bătaie de cap în plus... Dacă refac corect cronologia,

sunt copilul în plus, de când am apărut eu, tata a încetat să-şi mai înşele nevasta în toate direcţiile şi şi-a găsit o nouă parteneră legitimă. Iar eu, în tot dezastrul ăsta însemnam iar nopţi nedormite, concedii de luat, un pat de aşezat undeva într-un colţ, rechizite şcolare, mâncare de făcut. Eram o problemă. Tatăl meu vitreg a venit în viețile noastre înainte ca eu să încep să-nvăţ să merg şi s-a comportat întotdeauna ca un tata. Dar în adâncul meu ştiam asta, ei ar fi fost mai fericiţi unul cu altul dacă nu era de purtat povaia asta – cei trei ţânci ai mamei. Când mă droghez, e posibil să îndeplinesc dorința parentală – să nu fac zgomot, mă sting, mă port ca şi cum nu aş fi aici. Ştiu că tu ai să înţelegi – mi-ai povestit viaţa ta.

Sandrine e inepuizabilă. „Fără posibilitatea de a neutraliza stresul meu cotidian cu un pahar de vin, sunt forţată să mă confrunt cu rădăcinile suferinţei mele." E deja în fraza asta

de ceva vreme. Foarte enervantă. îmi zic draga mea fiul tău e în închisoare tu eşti bătrână eşti singură asistenta ta socială e o jigodie de primă mână... Singura reuşită din viaţa ta e că ai un apartament cu o chirie rezonabilă într-o suburbie nu tocmai oribilă, în sud, de la fereastra ta se văd copacii... O ascult, dar de la depărtare, „sunt forţată să mă confrunt”... Forţată. Dresată. Prostiile din capul femeilor de treabă, mereu nemiloase cu ele însele. Fii bine în capul tău, găseşte-ţi confortul, ascultă-ţi emoţiile, du-te şi scormoneşte la rădăcina suferinţei tale. Chiar şi de asta trebuie să ai grijă. Ca si cum ti-ar aoartine o Dlantă verde a cărei responsabilitate o ai. Colac peste pupăză, ar trebui să fii fericită. „Ha, puştiul meu a primit şapte ani de puşcărie, o să profit de asta ca să- mi interzic orice plăcere.” Să te târăşti pe tine însăţi în faţa tribunalului propriei conştiinţe. Printr-o mişcare virtuoasă, care

poate încearcă să şteargă realitatea aşa cum e ea. O tentativă disperată de a avea controlul asupra a ceva.

A te droga înseamnă şi să te conectezi la alte gânduri. Să deschizi uşi în tine însăţi. Să laşi să intre praful de afară. Să nu mai dai atenţie la tot ce e în jur. Şi să-ţi iei plăcere de acolo de unde o poţi găsi. Sandrine insistă „adicţia înseamnă să cauţi alinare în ceea ce te distruge". Şi eu răspund – cu condiţia să nu transformi în ceva distructiv ceea ce te alină. Şi simt c-ar vrea să-mi dea una, fiindcă ştie că nu aşa gândesc eu la modul sincer că vreau numai s-o enervez. Şi că, pe măsură ce-o aud debitând atâtea tâmpenii despre ce înseamnă să fii clean, nu fac decât să inventez noi idei ca s-o contrariez...

Nu ştiu ce să fac cu prietenia asta veche care sfârşeşte prin a semăna cu încâlciturile alea din păr pe care le au fetiţele care n-au fost pieptănate cu grijă. O ţesătură de vinovăţii de

afecțiune de amintiri unele fericite altele nasoale. Nu mai știu ce vin să verific în această oglindă. E atât de opacă!

Am fost ca niște surioare. Gen familia aia faimoasă pe care o alegi tu. Ne-am apucat de droguri în același timp, frecventând aceiași oameni. Ne vedeam în fiecare zi. Apoi a apărut amicul ăla care mi-a vorbit de un casting și eu nu mă gândeam decât La bani, știam că mă aștepta o viață incredibilă, dar nu mă bazam pe cinema – nici nu știu de fapt pe ce mă bazam. A fost vorba de hazard. Și totul s-a dat peste cap. Asta nu era o problemă pentru noi. între ea și mine era cocaina și ne plăcea așa de tare să ne drogăm împreună că asta ne-a făcut să rămânem foarte apropiate. A rămas prietena mea, prezentă peste tot unde mergeam. Cu alura ei incredibilă, nimeni nu o făcea să se simtă prost când apăream cu ea la vreo petrecere sau la filmări.

N-am păstrat prea mulți prieteni

din viaţa mea de dinainte. Uneori oamenii bagă teoria asta falsă cum că i-ai abandona, fiindcă te enervează că ei îţi amintesc cine erai înainte să devii celebră. Dar nu-i aşa. Notorietatea e o bombă. Ea creează un vid în jurul tău. Ajungi să ocupi atâta loc încât devine jenant – şi te apropii de oameni care îţi seamănă. Dar lui Sandrine toată lumea îi reţinea numele, se interesau de ea chiar şi atunci când eram eu prin preajmă.

Într-o bună zi a făcut o pasiune pentru un ratat care se dădea drept pictor şi a plecat să trăiască în Canada cu el. Au cumpărat o casă. Nu mai vorbea decât despre decoraţiuni şi despre chestii de bucătărie. Am uitat-o. L-a avut pe fiul ei. Continua să mă sune şi nu-mi vorbea decât de maternitate. Am ajuns sa nu mai răspund când vedeam numărul ei pe ecran. Bărbatul ei era un escroc. S-a terminat nasol. Ea s-a întors cu fiul sub braţ, iar tatăl s-a volatilizat- Nu-

mi lipsea.
Dar, când a bătut La uşa mea, am zis nicio problemă ----------
plecam în Italia pentru mai multe luni şi i-am lăsat cheile apartamentului. A rămas un an. Eu munceam mult, am cerut o cameră La hotel chiar şi pentru filmările de la Paris. Asta nu eTa o problemă la vremea aceea... Când treceam pe acasă, tot ce o interesa era să-şi culce copilul şi să chem eu dealerul. încă mai râdeam împreună, dar era mereu ceva devalorizant, îmi denigra sistematic prietenii, filmele, mediul în care trăiam. îmi purta pică. Nu vorbeam niciodată despre asta.

Din fericire, şi-a găsit un tip cu care să-şi piardă vremea şi a plecat să se instaleze la el. A îmbătrânit dintr-odată... Nu a mai ascultat muzică, nu s-a mai uitat la documentare, nu s-a mai întâlnit cu prieteni. A alunecat în vârsta adultă de care ne era tuturor aşa de teamă când eram mici. Tipul cu care era a

murit de un cancer. A trebuit s-o ţin pe linia de plutire, fiindcă nu-şi mai revenea după asta. Apărea la mine acasă cu nasul plin de muci şi cu fii-su care între timp îi devenise cel mai bun prieten. Erau amândoi disperarea la pachet. Puştiul e mare acum, tocmai a primit şapte ani, pentru un jaf fără victimă e mult... dar banul e sfânt. E ciudat de sexy, nu prea inteligent, dar bine construit, are ceva de animal în el care nu-mi displace. Ar trebui tatuat peste tot, ca să semene a ceva. Dar nu trebuie să te atingi de copiii prietenilor. Am încercat deja. Le pică foaTte prost părinţilor. în orice caz, micuţul n-a sfârşit-o prea bine. Un idiot i-a spus „vino o să jefuim o bancă am un plan" şi prostul l-a ascultat. E închis la Villepinte. Aşa că Sandrine e la mine tot timpul. îşi petrece serile plângându-se şi explicându-mi cum ea gata, nu se mai droghează... Când vine noaptea, o rază de bucurie îi luminează faţa, fix înainte să-mi

spună: „îl chemăm?” Şi ea adaugă că e o excepţie, doar o dată, „am nevoie să-mi limpezesc mintea”.

De obicei, îi fac plăcerea, chem dealerul imediat ce-mi cere ea asta. Dar ieri-seară m-am gândit la povestea ta cu a fi clean. I-am zis că m-am oprit de tot. Ştia că mint, dar nu-mi putea cere să fac o analiză de urină. A fost atât de dezamăgită că era cât oe ce să mă răzgândesc, dar n-am făcut-o. Aveam chef să mă droghez, dar nu cu ea. înainte nu gândisem niciodată în felul ăsta. Dacă-i aşa, atunci înseamnă că datorită ţie tocmai am găsit o soluţie la o problemă veche----------cred că data viitoare o să sune pe altcineva ca s-o găzduiască.

OSCAR

Mă regăsesc în povestea ta cu Sandrine. în ultima vreme îmi pierd prietenii la fel cum îmi pierd părul, cu grămada. Nu realizasem în ce măsură toţi cei apropiaţi mie sunt oameni cu

care beau sau cu care trag pe nas. Dacă elimin produsul, pur și simplu ne e jenă să ne vedem. M-a sunat Corinne. Voia să-mi vorbească de tine. Înțeleg că te-a contactat iar, de data asta cu succes. Normal, pe cât e de insuportabilă, pe atât e de irezistibilă. Nu i-am zis nimic de schimbul nostru de scrisori. Avem genul ăsta de relație, bazată pe neîncredere.

Îți scriu din sufrageria unei case rezervate acum șase luni pe internet, în sudul Franței. Focul din șemineu nu prea arde – e un fel de fum alb gros, am mototolit prea multă hârtie de ziar ca să-l fac să se aprindă. Mă uit pe Instagram la poze cu fiica mea în vacanță la Ibiza, pe marginea unei piscine. Nu-i găsesc nicio urmă de farmec. îmi pare rău că sunt un tată așa de ingrat. în fața mea, o bibliotecă cam haotică – o ediție frumoasă a unei cărți de Bob Dylan, un raft cu CD-ui i, câteva monografii Taschen și reviste vechi de

decorațiuni. Pe perete, o fotografie în culori, cu niște călugări tibetani mergând pe lângă niște cascade, atârnată deasupra unei pianine albe. Nu știu să cânt. Mi-ar fi plăcut să fiu un tip cu ureche muzicală. Nu am nici măcar simțul ritmului. Pare ca n-a mai fost nimeni aici de mult timp. Casa pare inertă, folosită, dar nelocuită.

E prea mult vânt pentru gustul meu în regiunea asta. Dar Joëlle adoră Camargue. Când mi-am așezat valizele aici în hol, mi-au revenit în minte imagini clare din seara în care fosta mea iubită, stând cu picioarele încrucișate pe pat, scrola pe tabletă casele pe care le reperase. Purta un hanorac roz- aprins, mult prea mare pentru ea, cu fulgi de zăpadă din paiete pe partea din față. M-am lăsat ușor convins, fiindcă era frumoasă casa și estimasem că va fi exact La sfârșitul promovării romanului meu, mă gândisem „în felul ăsta am un termen-limită". .Altfel poți sta și

nouă luni prin provincie, ca să dai autografe şi să participi la târguri de carte şi podcasturi şi la întâlniri prin şcoli şi la o mulţime de activităţi mai mult sau mai puţin decente care le sunt propuse autorilor când nu se află în toiul unui scandal de tot rahatul. Joëlle lucrează pentru Federaţia franceză de tenis de masă. Era fix momentul în care putea să-şi ia liniştită vacanţă. Mi-am imaginat că o să citesc, c-o să fie vreme frumoasă, c-o să avem din nou chef să facem sex tot timpul, fiindcă o să fim în sfârşit relaxaţi.

Mă gândesc iar la euforia cu care priveam fotografiile căsuţei pe care urma s-o închiriem şi-mi spun că eram alţi oameni – nişte oameni cărora nimic din ce urma să vină nu li se întâmplase încă. Nu fusesem încă făcut praf public. Joëlle încă nu-şi arătase adevărata ei faţă – cea de tipa interesată care adoră să se afişeze la braţul scriitorului în vogă, dar care nu-şi susţine partenerul când

se varsă tot rahatul peste capul lui. încă nu rupsesem uşa de la cameră cu pumnii şi ea încă nu-şi făcuse valizele în toiul nopţii urlând că se duce la poliţie şi c-am sa văd eu ce urmează, cum o sa aibă ea grijă de reputaţia mea de cretin ce sunt, şi încă nu-i spusesem că-i o căţea ordinară. Am urlat atât de tare unul la altul în noaptea aia, că după aceea n-am mai luat liftul de groază să nu mă întâlnesc cu vreun vecin. Nu s-a dus la poliţie. A revenit după două săptămâni, ca să-şi ia lucrurile. Scena asta există în fiecare poveste. împărţirea obiectelor care au constituit viaţa împreună. Nu suport acest episod.

Asta era acum şase luni. Beam whisky, cel mai bun prieten al meu era dealer de coca, gagica mea îmi zicea că vrea să nu mai ia pilula şi editorul era convins că romanul meu urma să fie un mare hit şi daca m-ai fi întrebat cum mă simt ţi-aş fi spus că sunt chiar mândru că am ajuns unde

am ajuns. „I can't believe we made it”[1]®, genul ăsta de tâmpenii.

Dar în seara asta sunt singur într-o sufragerie sloi, ascult *The Message* al lui Nas, n-am nimic de băut şi nimic de fumat. Nu am închiriat o maşina, deci chiar dacă m-aş răzgândi nu mă văd plecând pe jos prin întuneric, prin cătunul ăsta, nu prea cred că sunt prea multe baruri deschise seara târziu aici. Nu mai ştiu unde sunt. Şi când simt că pierd controlul, acum, îţi scriu ţie.

Sunetul e sublim aici. Ascult mai ales gangsta rap, artişti vechi deseori. Eram mic când a început să-mi placă genul. Şi nu m-am schimbat. Sunt un francez care ascultă muzică americană. Sunt un alb care ascultă muzica artiştilor negri. Un tip care n-a fost niciodată în ilegalitate şi care ascultă muzică de puşcărie. îmi petrec zile întregi îndoindu-mă de scrisul meu şi ascult muzică de ego trip şi de bătăuşi. Gangsta rapul e ca un performance tip drag. Joëlle era

înnebunită după emisiunile cu drag queens. Uitându-mă cu ea la RuPaul am înțeles asemănarea. Gangsta rapul e o performare a puterii de către cei pe care puterea i-a strivit. Un mod ludic de a lua în stăpânire un ansamblu de elemente semnificative despre care ni s-a spus că sunt sacre și care le-au fost interzise săracilor, condamnaților. Și cred că ascult muzica asta de când eram mic, fiindcă ea îmi spune – totul e o chestie de performare. Când urmașul sclavului preia atributele stăpânului – mașinile mari, vila, țoalele frumoase, drogurile tari, homofobia, misoginismul, șampania, bijuteriile provocatoare – el nu spune glorie învingătorilor. El spune „asta-i tot" și „pot s-o fac la fel de bine ca tine". El nu denunță puterea, ci o face să pară învechită, punând stăpânire pe fetișurile ei. Eie că e vorba de negrii din Statele Unite sau de lumpen-proletariatul european, e aceeași poveste pusă-n joc atunci când copiii se apucă de rap.

Nu pe cel care biciuia sclavul îl regăsim cinci generaţii mai târziu, întrebându-se ce sa facă acum cu ruşinea lui. Ruşinea e în cel încătuşat. Ca un tatuaj, ca un semn în frunte. Ca o pată imposibil de şters cu care nu ştii ce să faci. încercăm să iertăm întotdeauna răul care ne-a fost făcut.

îmi amintesc obsesiv de seara în care am făcut rezervările. Am chef să-i scriu lui Joëlle că a ales bine, că această casă are acelaşi farmec ca în fotografii. Nlă întreb dacă regretă, dacă o întristează toată povestea asta. în săptămânile din urmă, am crezut că suport destul de bine ruptura. Dar asta fiindcă eram convins ca nu e de-adevă ratei ea. Că o să ne revedem, că o s-o luăm de la capăt. Acum, când sunt aici, singur în casa asta, realizez cât de mult ţineam la ea, la povestea noastră împreună, la proiectele noastre comune. De fiecare dată fac la fel – nu simt frumuseţea lucrurilor decât în oglinda retrovizoare, când nostalgia le

recalibrează. Nu mi-am imaginat că totul se va destrăma atât de uşor. E ca şi cum cadrul vieţii mele ar fi fost făcut dintr-o ţesătură subţire şi că ar fi fost de ajuns să tragi de un singur fir pentru ca totul să se deşire, fără niciun zgomot.

Noaptea nu dorm. Am un chef nebun să beau. îmi lipesc fruntea de geam şi aştept ca privirea mea să se obişnuiască şi să distingă forma copacilor. Nu mai sunt obişnuit cu întunericul, trăiesc în oraş dintotdeauna. E mult de când n- am mai fost singur. Când trăiam împreună cu Joëlle, mă enervam pe ea fiindcă nu mă lăsa niciodată să stau liniştit. Eram incapabil să-i spun – am nevoie de spaţiu. Voiam s-o fac, nu-i vorbeam despre asta şi mă enervam pe ea în tăcere.
Mă enervam, fiindcă invita prieteni la cină şi asta mă deranja când aveam nevoie să fiu concentrat. Sau veneau părinţii ei s-o vadă şi asta mă deranja când aveam nevoie să fiu concentrat.

Sau se uita la un serial în fiecare seară şi mă uitam şi eu împreună cu ea şi asta mă deranja când aveam nevoie să fiu concentrat. Dar nu reuşeam să-i spun – plec pentru câteva zile. Pentru că ştiu că de fiecare dată când i-am spus asta unei iubite era fiindcă o înşelam. Aveam un fel de remuscări a posteriori – remuşcări pentru alte poveşti, lipite de povestea asta nouă. O magmă epuizantă, într-o cronologie încâlcită. Ei bine, Joelle nu mai e aici ca să mă deranjeze când am nevoie să fiu concentrat.

REBECCA

N-am fost niciodată părăsită-înşelata, maltratată, tot ce vrei. Dar nu părăsită. Sunt o ninja a iubirii, ceea ce iubesc sunt începuturile poveştilor de dragoste. Bărbaţii n-au timp să se plictisească, că eu sunt deja cu un altul. Acum câteva luni am citit în ochii unui fost iubit o formă de indiferenţă. Aşa ceva nu mi se

întâmplase niciodată. Sunt fata aceea pe care nu o uiți niciodată. Dar să fiu părăsită, nu știu cu ce se mănâncă asta.

Tocmai am avut o întâlnire cu o regizoare, la ea acasă. Apartamentul ei de pe bulevardul Clicby e un fel de palat – ocupă un etaj întreg, imediat sub acoperiș, și e organizat în jurul unei terase care e o adevărată grădină.

îmi spune că trăiește aici de douăzeci de ani. Nu am reușit niciodată să fiu interesată de chestii gen covoare și mobile – și nu m-am gândit niciodată să am grijă de o plantă. Dar îmi place, la alții, dorința asta de a crea un spațiu după chipul și asemănarea lor.

O privesc pe femeia asta și o găsesc bătrână, mult mai bătrână decât mine. E cu zece ani mai tânără. Nu am treabă cu vârsta pe care o am în mintea mea. Când mă întreabă ce vreau să beau îi răspund „la fel ca dumneavoastră" și ea declară, plină

de speranţă „e un pic cam prea devreme ca să deschidem o sticlă de vin”. Mă gândesc la tine. Nu mi-a plăcut niciodată să beau, aşa că nu-i ceva nou pentru mine, dar e adevărat – să nu bei înseamnă sa-ţi petreci timpul dezamăgindu-i pe cei cu care te întâlneşti. Să refuzi îmbrăţişarea călduroasă pe care ei ţi-o propun. Să întorci capul în momentul în care vor să te pupe. E o respingere. în privinţa asta, caracterele noastre sunt diferite -— tu cauţi aorobarea celorlalţi si îi detesti când nu ti-o oferă, centru că ai impresia că supravieţuirea ta depinde de asta. Eu – o spun fără nicio urmă de cochetărie – mă piş pe ei. Asta e diferenţa dintre alcool şi heroină, respectiv produsele alese de fiecare dintre noi. Am păstrat din tinereţea mea pe cocaină un mare dispreţ faţă de cei care folosesc droguri legale, alcool sau somnifere, dar şi pentru cei care folosesc drogurile blânde. Aşa cum probabil pisicile îi

dispreţuiesc un pic pe câini când îi vad cerşind mângâieri din partea oamenilor.

Regizoarei i-ar fi plăcut să-i răspund – „curând e amiaza, ce-ar fi dacă am deschide o sticlă”. Ar fi fost un mod foarte simplu de a-i spune – hai să fim prietene, să ne distrăm împreună. Nu sunt prietena ei. Dacă am lucra împreună, ceea ce mi se pare foarte puţin probabil după întâlnirea asta, aş putea s-o respect în calitatea ei de regizoare. Are reputaţia că ştie ce vrea. Pot să mă supun imaginarului ei timp de câteva săptămâni. Dar nu mă aflu aici ca să-i distrag atenţia de la angoasa ei bând împreună. Mi se rupe de problemele ei, de delirurile ei, de glumele ei.

Aproape toate femeile de vârsta mea care nu sunt pe droguri dure sunt alcoolice. Multa vreme aşa le reperam pe fetele care aveau alte vicii. Ele refuzau, liniştite, fără nicio crispare, paharul de vin care li se propunea la şase seara. Nouă din

zece – o femeie care refuza un pahar de alcool la ora aperitivului lua altceva. Dacă erau mai tinere, putea fi vorba de un regim. Dar pentru cele peste treizeci şi cinci de ani era semnul adicţiei la chestii mai puţin legale.

Regizoarea îmi vorbeşte de proiectul ei şi, în timp ce o ascult, mă gândesc că cinemaul e în criză în raport cu mine – nu mă doreşte, nu ştie ce să facă acum cu vârsta mea şi cu corpolenţa mea, cu caracterul meu –, dar şi că eu sunt în criză în raport cu cinemaul. Am schimbat unghiul şi lumina pusă peste această industrie căreia îi datorez totul şi care mi-a dat atât de mult şi sunt prima surprinsă de această schimbare. Am avut parte de multe rupturi amoroase de genul. Colaborări extraordinare, alianţe ieşite din comun, sublime şi într-o zi îţi dai seama – nu mai rămâne nimic din această magie. A fost adevărat. Nu mai este. Am avut parte şi de prietenii speciale, care durau de zeci

de ani, şi tot aşa – într-o zi, părăsind persoana, îţi mărturiseşti ţie înseţi – mă plictisesc, mă simt singură cu tine, ţi-ai pierdut toată strălucirea, această prietenie s-a dizolvat. Asta mi se întâmplă şi cu cinemaul şi, până la această întâlnire, nu realizam amploarea dezîndrăgostirii mele de el. Sunt actriţă – nu am avut niciodată nevoie să simulez entuziasmul faţă de un proiect. O ascultam vorbind şi-mi spuneam sunt aici pentru că am nevoie să lucrez. Regizoarea a vorbit aproape imediat despre greutatea mea. Şi asta a declanşat accesul meu de luciditate. Mi-a spus încă de la începutul conversaţiei că ar trebui să slăbesc în jur de zece kilograme pentru acest rol. l- am mulţumit pe loc pentru sinceritate şi am asigurat-o că asta nu era o problemă. Era un pic ca şi cum aş fL aşteptat fix asta, pe ea şi rolul ei de rahat, ca să mă gândesc la slăbit. Zic de rahat, fiindcă personajul e o mamă şi mi-am jurat să nu joc niciodată genul ăsta de rol. Mi-

a vorbit apoi despre actorii la care s-a gândit că ar putea juca rolul fiilor mei şi asta m-a scos din sărite. Am chef să filmez cu ei, ea şi cu mine avem gusturi comune în materie de băieţi tineri, dar să joc rolul mamei lor, ce mizerie! Nu am citit scenariul înainte s-o văd. Dar am fost prevenită. Exista scene în care eu gătesc. Nu fac cinema ca să fiu filmată în timp ce spăl vasele. Nu o să mă uit totuşi la un film ca să văd cum femeile serioase fac o prăjitură, mi se rupe de asta.

Cât despre greutate, m-a întrebat pe un ton uşor complice, daca aveam în minte un regim anume – ca şi cum ea s-ar fi priceput la asta, ea care are lejer douăzeci de kile în plus pe scheletul ei. I-am spus o să mă fac să vomit. Am adăugat din păcate sunt prea bătrână ca să mă reapuc de heroină. Ea a râs – părea şi şocată şi încântată de răspunsul meu. Am spus singura diferenţă dintre mine şi o alta e că vorbesc despre asta – dar nu

sunt singura care se plimbă peste tot cu o periuță de dinți la ea. Ea, cu un aer relaxat, „pentru respirație”. Dar nu e pentru respirație, e pentru acizii care atacă dinții; am înțeles că n-avea nici cea mai mică idee despre cum își păstrează o actriță greutatea. Și imediat mi-a fost ciudă pe mine că, atunci când m-a întrebat de slăbit, nu i-am răspuns „și tu, curvă grasă ce ești”. Dacă tot ai de gând să mă plantezi la o masă de călcat împreună cu băieții ăștia ultrafutabili cu care eu n-o să mă culc în filmul tău, de ce ne-am bate capul cu silueta mea? Asta e ruşinea, când răspunzi amabil cuiva care merită o palmă peste față. Și n-am făcut-o din delicatețe, zicându-mi las-o săraca e încă tânăra și deja urâtă n-o fi ușor să avansezi în viața cu picioare așa de scurte și genunchi așa de groși, cu părul așa de rar și cu tenul ăla gras, cu nasul prea scurt căruia îi poți vedea nările și cu ochii ei de mediocră. Am răspuns amabil, pentru că am nevoie să muncesc și

fiindcă știu că nu-mi mai pot permite să fiu brutal de sinceră. M-am enervat din cauza poziției în care mă aflu în fața ei, dar ea nu are de fapt nicio vină. Acum zece ani aș fi refuzat să mă întâlnesc cu ea și nu s-ar fi pus deloc problema asta.

Exact în acel moment m-am gândit că tot cinemaul poate fi rezumat prin această scena: vorbindu-mi despre dietă, ea nu face decât să-și arate supunerea față de o cerință care nici ei nu îi este favorabilă.

Nu i-am spus – nu știu ce dracu' caut eu aici, îi știu bine pe regizorii ca tine, mă obosiți. Care ar vrea să filmeze cu mine alt gen de filme decât ce-am făcut până acum. Du-te și găsește pe cineva care îți convine, du-te și găsește pe cineva care are ceea ce cauți tu. Nu veni să mă cauți, ca să mă forțezi să fiu altceva decât ceea ce sunt. Ar fi putut fi ceva vesel – ar fi putut să-mi spună o să fac un remake după *Ben- Hur* și Ben-Hur o

să fii tu, nu te-a mai văzut nimeni într-un asemenea rol. Dar nu e cazul. Ea vrea s-o las sa filmeze suferința vârstei mijlocii. Dar nu cu adevărul integral al acestei vârste – nu vrea corpul meu așa cum e el nici să vină la mine când îmi pregătesc pipa de cocaină. Vrea un semiadevăr – e tot ce poate suporta din ceea ce numește ea adevărul. Vrea să mă calce pe nervi, să exercite o falsă putere asupra mea. Până la urmă tot ce vrea ea e să nu plătească machiajul și coafura pentru mine și să aibă niște lumini de mântuială. Despre asta-i de fapt vorba atunci când zice cum o să filmeze pielea și cum nu-i e frică de riduri. Ea îmi spune că voi fi urâtă într-un film enervant și i-ar plăcea să-i spun că găsesc chestia asta radicală.

Altfel zis, nu-mi păsa deloc dacă o dezamăgeam. Dar m- am gândit la tine. Calmul meu vine și din faptul că reputația mea de personaj dificil mă precedă și în bine și în rău și n- am

nimic de dovedit. Toată lumea din mediul meu profesional ştie că mă droghez. Nu mi se cere să intru în detalii legate de consumul de droguri. Am aura asta – şi lor le place. E latura mea de rock star, mă pun în pericol în locul lor. Şi privindu-mă cum fac asta e ca şi cum ar fi şi ei un pic nesupuşi, aşa, prin procură.

OSCAR

E absurd să ţi se ceară să întrupezi o femeie oarecare. E ca şi cum te-ai duce să cauţi un tigru ca să joace un hamster. Şi contrar la tot ce spui tu, asta nu are nicio legătură cu drogatul. în ţara spectatorului, tu eşti lupoaica regală – eu sau fără stupefiante. Nu mă surprinde că nu te-a părăsit niciun tip niciodată. Nu sunt prea bine de câteva zile încoace. Sora mea m-a derutat.

„Dacă tu crezi cumva că te-ai vindecat, fă un tur al familiei." Reiau această formulare auzită la NA. Cererile de consiliere şi de protecţie

în interiorul celulei mele familiale seamănă cu desenul unor scări imposibile – de ia arhitecturi fascinante la perspective care nu există şi totuşi scările se conturează foarte bine. Ele poartă ochiul mai departe şi îl fac să se piardă – zăpăcesc creierul. La începutul săptămânii am sunat-o pe Corinne, care îmi lăsase din nou un mesaj. A fost totul bine timp de zece minute şi mă felicitam deja că relaţia noastră se îmbunătăţeşte. Am vorbit un pic despre mama care e euforică în acest moment, eu am spus „poate că a întâlnit pe cineva", îşi petrece viaţa pe Facebook şi se ştie că fb-ul e oarecum un fel de Tinder pentru vârsta a treia. Sora mea a declarat că o femeie de şaizeci şi doi de ani are puţine şanse să se distreze cu un tip. Voia să pară dezinvoltă – pe modul eu nu sunt genul ăla care să aibă fantasme cu VIP- urile, dar am înţeles că era obsedată de ideea de a relua relaţia cu tine. Şi asta m-a durut un

pic – deci de aia era așa de amabilă. l-am spus că nu mai pusesem gura pe alcool de-o luna și n-a profitat de moment ca să prezică ea cum o să mă apuc din nou. începuse bine, dar scenariul e același de fiecare dată – conversația alunecă mereu ca pe o coajă de banană și se duce dracului totul. Plin de încredere i-am explicat că mă simt teribil de singur în casa asta străină și goală, țintă a unor vagi atacuri de panică, atunci când se lasă seara și când mă întreb ce caut eu oare aici, și în același timp această abstinență și aceste privațiuni îmi fac un bine profund. Asta îmi permite să mă confrunt cu evenimentele. M-am amuzat observând că cel mai rău lucru din tot ce mi s- a întâmplat e că ajung să citesc unele declarații menite să mă apere, care vin de La niște retardați atât de nocivi, încât aș prefera să nu-și bată capul cu cazul meu. în mod straniu, am simțit-o pe Corinne distantă. Aveam impresia c-am

pierdu t- o, la celălalt capăt al firului. Atunci ea a spus „e oribil tot ce încasează Zoé Katana” şi eu am răspuns „e oribil că-mi spui tu mie asta”. Şi în acel moment am avut o intuiţie, a venit la propriu ca o iluminare. Dintr-odată am ştiut. Am întrebat-o „o cunoşti?” şi după voce am simţit cum se încordează „sunt feministă de treizeci de ani. Nu m-a lovit aşa de pe o zi pe alta. I-am scris, bineînţeles. Când am văzut violenţa atacurilor a căror ţintă era, m-am gândit că are nevoie de toată susţinerea posibilă. *Nu eşti singură.* Este cel mai important lucru pe care ni-l putem spune între noi”.

Mergând la Narcoticii anonimi, m-am gândit mult la furia mea. La felul în care mă enervez, la cum o iau razna când situaţia nu îmi e favorabilă sau când mă simt atacat. Un fel de a arunca totul în aer ca un refuz al oricărei complexităţi. Şi simt nevoia să pun mai puţină dramă în viaţa mea, să turez mai puţin

motoarele. Să-mi restabilesc relațiile cu ceilalți.

Dar când Corinne mi-a spus ce mi-a spus, am lăsat deoparte toată povestea asta cu restabilirea relațiilor. M-am simțit îngrozitor de trădat și prost că mi-am imaginat c-aș fi putut avea încredere în ea! Am urlat în căsuța asta, profitând de faptul că nu aveam cum să deranjez pe nimeni, cel mai apropiat vecin aici e la vreo cinci sute de metri depărtare. I- am zis că-i o cretină abjectă. Și imediat după asta nu ne-am mai ascultat unul pe altul, fiecare urla pe partea lui. Abia am auzit-o când mi-a zis că sunt un tip de rabat, surprins că e atacat după ce s-a comportat ca un dobitoc de privilegiat îmbibat cu alcool, și că fosta mea i-a povestit cum am agresat-o și asta m-a adus la nebunie, fiindcă, futu-i, ce au toate gagicile astea ale mele de se înțeleg așa de bine cu Corinne? Am închis. Mi-am petrecut noaptea trecând în revistă toate argumentele

pe care i le puteam pune în față.

Am scos din priză telefonul. După aia am întrerupt și interneful, pur și simplu, în toată casa. Vreau liniște. îmi face bine. Să nu încep ziua cu un potop de informații atroce. Asta îmi face un mare bine. Detox. A fi dependent presupune o mare lipsă de imaginație. Când începi să te oprești dintr-o chestie, vrei să te oprești și din altele. E un fel de dependență de detox, cumva... Asta o să-mi permită să mă concentrez la noua mea carte. Cred că o să scriu povestea mea, așa cum o trăiesc eu. Am chef să scriu autoficțiune și asta de mult timp. îmi e de ajuns cu romanele polițiste. E foarte greu să imaginezi o poveste care nu a existat. Vreau să vorbesc despre ceea ce mi se întâmplă.

Pe hol, aici, sunt mai multe cărți de Céline, în ediție de buzunar. N-au fost furate. Poate casa asta n-a fost niciodată închiriată și ceea ce resimt eu atât de violent e abandonul ei. Nu-

mi place Céline. Proza lui e grosolană, lipsită de inspirație, cabotină și vrea să scandalizeze cu orice preț.

Când eram adolescent am citit primele pagini din *Voyage*[12]*-,* fără să-mi bat capul să aflu că era vorba de un autor important al secolului, iar aceste prime pagini m-au stupefiat – după aia mi s-a părut că o ia complet razna și n- am mai terminat niciodată cartea. Peste ani, când am ajuns într-un cenaclu literar, am descoperit că Céline e fără egal. Un stilist ieșit din comun. Un creator de geniu.

Cu scriitorii nu e ca la fotbal – orice ai gândi despre jucători, există motive obiective în alegerea lor pentru echipa Franței. Nu s-a pomenit vreodată ca un idiot absolut să poarte tricoul albastru. Literatura e altceva. Ca să hi un autor mare, e suficient ca trei băieți de bani gata să leșine în timp ce țipă că e genial. Și detest celinienii. Când îi evocă stilul inegalabil, întotdeauna celebrează de fapt o supunere în fața puterii -—

când această putere e de extremă dreaptă. Gustul supunerii e o chestie fascistă. Céline maimuțărea limbajul proletar ca să obțină un Concourt, adică le dădea pe tavă salonarzilor muncitorul așa cum și-l imaginează ei. Laș, corpolent, de netemperat, antisemit, incapabil să fută bine. Așa că am citit pamfletele lui antievreiești și am înțeles că și comunitatea pariziană îi este recunoscătoare pentru asta – aparenta subversiune e pentru ca această supă să poată fi servită puterii. Iată ce îi excita. Le-a permis ca, în decenii dificile de corectitudine politica, să intoneze la ment o ui cenzuraților. E adevărat că o vreme era privit rău, drept o mare jigodie rasistă de cacat. îmi place Calaferte și îl disprețuiesc pe Céline. Nu cred că toți artiștii au vocația de a fi respectabili. Dar unii sunt recuperați în ciuda conduitei Lor dezagreabile. în timp ce Calaferte a fost cenzurat și atât. A fost uitat. Calaferte și Céline nu au avut dreptul

la acelaşi tratament. Unul scria despre proletariat, din interiorul proletariatului. Celălalt se pupa-n bot cu cei aflaţi la putere, frustrat în reverenţa lui de o contra lovit ură a Istoriei pe care n-a evaluat-o corect. îl disprețuiesc pe Céline. Ar trebui să vorbesc despre asta într-o carte. Duc lipsă de inamici în acest moment.

REBECCA

Camarade,

Eşti tot în casa ta de la ţară? Te-ai întors la Paris? Am impresia că ai să poţi curând scrola liniştit în telefonul tău fără riscul de a da peste comentarii pline de ură la adresa ta... îţi scriu dintr-un tren aproape gol.

Am plecat la Barcelona timp de câteva zile pentru o retrospectivă a filmelor mele şi totul a fost anulat. Oraşul a fost închis de pe o zi pe alta. Agentul meu mi-a luat un bilet de tren ca să mă întorc, spunea că pe aeroport e panică totală. Drumul cu trenul durează şase ore. Am văzut

oameni care purtau mănuşi de plastic, alţii purtau măşti. Revin cu ţigări electronice şi gel hddroalcoolic, fiindcă se pare că aşa ceva nu se găseşte la Paris şi am senzaţia că într-o singură săptămâna oamenii au ajuns să nu se mai gândească decât la asta. Se spune că şi la Paris se va închide totul, dar mi se pare exagerat. Mi-e greu să-mi imaginez că echipele vor opri filmările şi că agentul meu o sa tragă oblonul. Viaţa va continua mai mult sau mai puţin la fel ca înainte. La Barcelona am văzut Las Ramblas pustiu pentru prima dată în ultimii zece ani. Uitasem ce bulevard frumos e. Am înţeles că e posibil ca lucrurile să nu se deruleze aşa cum cred eu. Un amic jurnalist îmi spune că vor închide arondismentele în Paris şi râde uşor anxios. îi spun nu te îngrijora, o să trecem de baraje. Mi se pare totuşi complicat să fim împiedicaţi să ieşim de pe străzile noastre. Dar nu detest această atmosferă stranie. Oamenilor ca

mine, care nu suntem tocmai adaptaţi, situaţiile-limită ni se par în mod bizar liniştitoare. Schimbările de cadru, de perspectivă au ceva palpitant.

Şi-n tot acest haos, mă gândesc la tine, prietenul meu idiot. Şi-mi spun că ar trebui să te simţi uşurat. Acest faimos coronavirus riscă să-ţi eclipseze MeToo-ul.

OSCAR

Ieri vecina care face curat în casă de trei ori pe săptămână a bătut la uşă seara târziu. Mi-a spus c-ar trebui să plec. N-am înţeles imediat ce voia să-mi spună. E poloneză, are probabil aceeaşi vârstă ca mine. Franceza ei e aproximativă. I-am explicat că mai aveam cincisprezece zile de stat acolo. Şi mi- am dat seama după expresia ei că îmi scăpa ceva. Atunci mi- am redeschis telefonul şi-am constatat amploarea dezastrului. Căsuţa mea vocala era plină cu mesaje, pe WhatsApp aveam şi acolo

mesaje cu zecile, din ce în ce mai panicate, apoi a venit şi mailul de la tine. Am liniştit-o pe femeia care făcea menajul – în acea franceză bizară pe care am tendința s-o folosesc când mă adresez cuiva care nu vorbeşte limba mea şi care cred că e complet de neînțeles. Pun cuvintele în dezordine, alături de verbe pe care nu le conjug – dar ea a înțeles că urma să-mi fac valizele.

Ultima dată când mă conectasem la internet se vorbea despre virusul ăsta... Tocmai îmi spusesem că puteam sta liniştit în sătucul ăla şi că nu riscam acolo mare lucru. Ce rapid s-a ajuns la lockdown! Proprietarii casei au sosit imediat, voiau să profite de grădină. Mă întreb cât va dura toată povestea asta. A trebuit să-mi fac valizele în regim de urgența, fericit că a venit un taxi să mă ia. Am vorbit cu şoferul ca şi cum ne-am fi cunoscut de mult timp, evenimentul e atât de stupefiant încât dintr-odată avem toți ceva în

comun. Gara era pustie, dar trenurile circulau. Eram vreo treizeci de oameni în trenul Nîmes-Paris. Ne zâmbeam unii altora, ca şi cum am fi fost toţi obosiţi. Oamenii vorbeau. Cea care a dus copiii la tatăl lor fiindcă lucra într- un spital şi nu mai putea să aibă grijă de ei, cei care s-a dus la părinţii lui şi a realizat că nu i-ar putea suporta şi a preferat să se întoarcă, cea care s-a dus să stea cu amantul ei şi nu i-a dat nicio explicaţie bărbatului ei când l-a părăsit. Şi eu – care am tăiat internetül în casa mea închiriată. I-am făcut pe ceilalţi să râdă cu povestea mea. O povesteam de bunăvoie, o povesteam din ce în ce mai bine. Exageram scena cu poloneza, neîncrederea mea când îmi porneam din nou telefonul.

N-am făcut-o să râdă şi pe fiica mea, Clémentine, când am sunat-o din tren. Ea mi-a spus „ne îngrijoraserăm" şi am înţeles din asta ca nu credea în povestea mea şi că

voia să ştiu că nu-i pasă. Am insistat – am încercat sa aflu ce-şi imagina şi ea mi-a răspuns calmă că în „realitate" fusesem atât de beat încât nici nu înţelegeam ce se întâmplă. M-a atins direct la coarda sensibilă. I-am spus „n-am mai băut nimic de o lună şi încetează să-mi mai vorbeşti ca şi cum aş fi un alcoolic, exagerezi". Mi-a răspuns „da, da, tată", pe un ton plictisit. Eram furios când am închis. Maică-sa e aia care- i umple capul cu tot felul de prostii. Nu înţeleg de ce fiica mea ar crede că beau în aşa bal încât să nu mai înţeleg ce se spune la radio. Nu văd de ce m-ar bănui că o mint, dacă în spatele ei nu ar fi suspiciunile maică-sii. Mi-a trecut prin cap să mă duc direct să beau la întoarcere, ca să-i aduc la cunoştinţă.

Dar m-am imaginat apoi La Narcoticii anonimi – povestind cum m-am apucat din nou, fiindcă mi-a vorbit nasol fiica mea. Şi am realizat – nu-mi dădusem seama înainte – că e

important să poți să le spui celorlalți „nu am consumat”. Și ca ei să aplaude. Eram convins că rilualul ăsta colectiv e cam debil. Dar da, e important. Și m-am mai gândit la un tip care spunea, nu cu mult timp în urmă, „evit cât de mult pot să-i iau pe copiii mei la mine”, l-am judecat când l-am auzit, mi-am zis că era într-adevăr o chestie de tip slab. Și în același timp am realizat că el spunea ceva ce eu eram incapabil să-mi mărturisesc mie însumi. Nu am mai luat-o la mine pe Clémentine de mai bine de o lună. îmi găsesc mereu scuze potrivite ca să zapez chestia asta când îmi vine rândul. Și mă enervează nevastă-mea când îmi face reproșuri din motivul ăsta. Dacă ea nu ar fi plecat, nu am fi ajuns aici. Dar mi-e frică să o iau pe fiica mea – nu știm niciodată ce să facem împreună.

Parisul era pustiu, după cum bine știi. Nu am o imagine mai bună pentru asta decât cea despre caie vorbește

toată lumea pe internet – un decor de film apocaliptic. în mod bizar poetic. Foarte oniric. Mai mult uluitor decât angoasant, în holul blocului meu mirosea a spirt. E o liniște la mine pe care n-am mai pomenit-o. Exceptând zgomotul făcut de copiii altora, care se joacă pe scară.

REBECCA

Ce mă fascinează cel mai mult e rapiditatea cu care ne schimbăm, plasticitatea realităților noastre. Era ceva de neimaginat și a devenit normal. O fată pe care o cunosc e o moștenitoare bogată. A plecat pe insula ei. M-a invitat să mă duc și eu. Am făcut un FaceTime era așezată în fața unui coș cu fructe exotice, înconjurată de palmieri. I-am zis că, pentru mine, colțul ei de paradis era cam cum îmi imaginez eu infernul. Asta a făcut-o să râdă, dar am văzut că era îngrozită de virusul ăsta. Tatăl ei era un magnat din industria farmaceutică.

De atunci, citesc reacţiile furibunde ale contemporanilor mei pe motiv că doi autori au plecat în casele lor de vacanţă în timp ce alţi francezi trăiesc în apartamente minuscule. Ca şi cum, în caz de ceva, două ore de drum ar face vreo diferenţă. Şi-mi spun – e ciudată mania asta de a nu-i urî niciodată pe cei de deasupra ta. Doar pe vecinul tău, pe cel ca tine. Dar nu pe cei care sunt cu adevărat la adăpost.

Am închis radioul şi televizorul. Nu folosesc la nimic. Apocalipsa asta nu-i nici măcar spectaculoasă. Şi evit, la rândul meu, internetül. Când intru pe reţelele de socializare, am impresia că mă transform într-o găină. Sau într-o bătrână îngrijorată că păturica i-ar putea fi un pic mişcată de ia locul ei. Nu-mi place ce face din mine toată treaba asta. Hipersensibilitatea asta idioată, stilul ăsta de a urmări tot ce spun prietenii mei e ceva ce găsesc că e deplasat sau stupid. Ascult la maximum Wagner. Vecinii nu

îndrăznesc să se plângă. Totuşi e vorba despre mine.

Agentul meu a trecut să-mi umple dulapurile înainte să plece din Paris. Ore întregi de ambuteiaj, un adevărat exod. Nu mai am card de credit de câteva luni. Aşa că a venit şi a golit băcănia de aici, de la parterul blocului meu. Am un stoc de Coca-Cola şi de supe chinezeşti care mi-ar permite să rezist la un asediu. Agentul meu mi-a spus că jurnaliştii au obţinut un permis de trecere care îi autorizează sa circule timp de trei luni. Nu-mi vine să cred că o să stăm închişi atâtea luni. Mi-a lăsat un teanc de bani înainte să plece. Ai fi zis că suntem într-o scenă din *Băieţi buni*. Cobor să cumpăr chestii în fiecare zi, mai mult din curiozitate decât din alte motive. Eu, care detest să merg, acum fac plimbări interminabile. Mai ales noaptea. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Un decor de film de mărimea unui oraş. Nu există adolescenţi pe străzi. îmi imaginam că

o să evadeze și că o să profite de situație, ca să facă o mulțime de prostii. Dealerii au împrumutat câini, ca să se poată plimba, și livrează la domiciliu. Ce capacitate admirabilă de adaptare! Ar trebui să fie promovați la conducerea serviciilor publice, totul aT merge mult mai bine. Totuși trebuie să comanzi înainte să vină seara, se opresc din livrat la ora 19. Dar am putea sa le cumpărăm măști. Ideea de a cumpăra droguri în timpul orelor de birou mă deprimă.

M-am gândit imediat să-i propun dealerului meu să se mute la mine. Nu am bani pentru asta, dar avem o relație excelentă: de când ne cunoaștem, el mi-ar fi acordat un împrumut. Dar nu am dat curs. Asta mă face să fiu un pic febrilă. Și tu mă agasezi cu tot circul ăsta al tău cu „sunt clean”, o iau ca pe o provocare. Per ansamblu sunt destul de competitivă. Păcat că nu-mi place sportul, am un caracter de campioană.

OSCAR

Pe WhatsApp, oameni pe care de-abia dacă-i cunosc – care sunt de la Narcoticii anonimi – trimit lirikuri pentru întâlniri care se ţin pe zoom. Am participat la una chiar în seara în care am ajuns. E un haos total, nimeni nu ştie cum funcţionează Zoom-ul ăsta. Pe ecranul meu, m-am uitat cum se animau ferestrele.

Tipul care stătea într-un bar pustiu, doamna în vârstă într-un birou alb, puştoaica în camera ei de acasă, bărbatul întins în patul lui, încadrat La întâmplare, individul aflat într-o grădină, undeva la ţară, senegalezul aşezat la masa din bucătăria lui, blonda frumoasă la bordul unui transatlantic, un actor cunoscut în salonul lui, cu o mulţime de cărţi în spate. Asta m-a emoționat. Fiecare dintre noi a spus pe rând ce implicaţii are lockdownuL în viaţa lui. Pentru unii era

frică, furie, pentru alţii era o uşurare. Asta m-a făcut să mă gândesc la ce

spuneai tu. Când ai obișnuința de a avea un cadru pentru viața ta, te simți mai degrabă în largul tău când acest cadru explodează. Cred că eram pe cale să pierd controlul și acest tablou uman mă conține. Am realizat că, pentru mine, lockdownul ușura lucrurile. Nu mai trebuia să renunț să beau la cină, nici să mă prefac că nu văd acel du- te-vin o la toaletă al unora și al altora, nici să văd ce pot comanda într-un bar, ceva care să nu fie alcool, nici să refuz o invitație în backstage după un concert. Am descoperit că dintr-odată eram ocolit de ispită. Și în plus eram plin de recunoștință pentru că era la fel ca și cu dealerii – pe oamenii ăștia poți conta. în mai puțin de o săptămână au inventat o altă cale de a păstra întâlnirile noastre.

Așa că în fiecare zi deschid

calculatorul şi mă conectez la ei. Am chemat un romancier care e şi el în program pentru că voiam un tutore – în toată această criză, vreau să scriu despre etapele pe care le parcurg. M-a îndreptat către altcineva care a acceptat să fie tutorele meu în timpul lockdownului şi mi-a trimis fotografii din caietul lui de etape- N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Sunt în continuare traumatizat de cabala organizată împotriva mea şi îmi spun – n-am avut parte niciodată de o asemenea susţinere. Chestia asta e opusul Instagramului. Un loc în care bărbaţii şi femeile se adună ca să

vorbească despre slăbiciunile lor, despre neputinţele şi necazurile lor – şi care îşi promit să se ajute unul pe altul fără să înceTce să se domine şi chiar reuşesc. Există o solidaritate masculină în viaţă, dar

ea aTe întotdeauna un preţ. Trebuie să arăţi că eşti un bărbat adevărat, că te ţii bine şi că te descurci. Eşti un dur, eşti bun la pat, câştigi bani, ai o maşină frumoasă, ai o iubită frumoasă. Există o solidaritate masculină, dar nu există fraternitate. La NA, în fiecare zi merg la întâlnire şi în fiecare zi îmi arăt slăbiciunea şi nu văd pe nimeni schiţând vreun zâmbet. Spun mi-e frică să fiu singur. Sunt în rahat şi pactizez cu toţi cei şi cu toate cele care mă detestă şi mă împiedic în fiecare zi în propriile gânduri. Şi nu văd pe nimeni care să lase să-i scape apoi vreo glumă răutăcioasă la adresa mea.

Tutorele meu e un tip un pic cam nebun, ai spune c-a fost propulsat direct din epoca de piatră în zilele noastre, dar are douăzeci de ani la activ şi ştie totul despre fraternitate. Mi-a vorbit despre întâlniri sălbatice care se organizează în ciuda interdicţiei de a ieşi seara din case şi am refuzat să mă duc. Am curătat tot

aoartamentul cu clor. Dezinfectez clanţa uşii de la intrare când ies să cumpăr lapte. Descopăr că aparţin acelei categorii de oameni care sunt îngroziţi de acest virus.

Dar scriu despre prima etapă. E vorba de un lung inventar al relaţiei mele cu ceea ce ei numesc „produsele". Mă temeam ca asta să nu-mi trezească pofta de a mă droga iar.

încep fiecare zi cu o întâlnire ----------

asta funcţionează, evident subliminal, şi nu am nicio explicaţie, dar uit să mă gândesc la drog, altfel cred că m-aş fi gândit la el în fiecare zi a vieţii mele.

REBECCA

Mă identific prea tare cu o vikingă, ca să mă îngrozească acest virus. îmi zic că, după tot ce-am consumat în viaţa mea, corpul trebuie să fie o uzină de autovindecare de mare clasă. Şi nu e ca şi cum am vedea cadavrele grămada pe străzi.

Dar observ frica altora şi o respect. Nu toată lumea are cinşpe ani de heroină şi douăzeci de crack la activ, în sistem. Poştaşul n-are mască. E amicul meu poştaşul, un cinefil. Nu-i place cinemaul francez. în afară de filmele în care joc eu, pe care le consideră formidabile- Nu are mască şi îmi dau seama că îi e teamă, fiindcă nu vrea să intre în bucătărie ia mine şi are un zâmbet trist. Mi-a zis că la poştă va fi deschis în continuare şi că angajaţii de la ghişeu nu poartă nici ei mască. Nici poliţiştii nu poartă mască. îi vezi cutreierând pe străzile pustii. Câte patru într-o maşină. Fără protecţie. Toate aceste corpuri ale oamenilor cu salariu minim pe economie
acaparate de boală ------ fără ca cineva să fie capabil să spună
cum se propagă ea. Aceste corpuri dispreţuite. Asta mă umileşte. E dificil să explic. De când aveam cincisprezece ani nu m-am mai simţit aproape de oamenii din popor, dar

astăzi situaţia asta mă umileşte. însăşi ideea că ne construiam o ţară se prăbuşeşte. Nu-mi dădeam seama că-mi iubesc ţara – la fel cum spui tu despre iubita ta la care-ţi dai seama că ţii acum, după ce a plecat. Acum, când Franţa în care am crescut eu a dispărut, realizez că o iubeam.

OSCAR

Când ni s-a spus „vom sta închişi în case" şi m-am întors la Paris, mă aşteptam la orice, mai puţin la asta. Trăiesc cea mai buna viaţa posibilă. Pe fereastră îi văd pe vecinii de vizavi, un cuplu a scos scaune pe balcon şi se bronzează toată după-amiaza. Seara, după aplauzele de la ora 8, un tip cântă la saxofon şi toată lumea rămâne la ferestre ca să-l asculte şi să aplaude, Ieri-seară a cântat *IJespacito* şi am dansat de unul singur.

Sunt mai senin ca niciodată. Nu ştiu ce i s-ar putea imputa liniştii, faptului că simt mireasma copacilor

de pe bulevard pentru prima dată de când locuiesc aici sau organismului meu care trece de şocul clean-ului şi începe să se recupereze.

Stau ore întregi pe TikTok. Lockdownul îi face geniali pe creatorii de pe platformă. E deja ceva vreme de când cunosc aplicaţia, dar nu m-a prins niciodată.

într-un weekend în care o aveam pe fiica mea la mine, am auzit un întreg circ nebunesc pe care-l făcea împreună cu un văr în camera ei când tocmai îi cerusem delicat să nu facă zgomot, fiindcă aveam un call în State. Detest când mi se vorbeşte în engleză la telefon – chestia asta, că nu văd faţa interlocutorului în timp ce vorbesc, provoacă în mine un soi de semisurzenie absurdă. Aşa că, după ce-am închis telefonul, am deschis uşa camerei ei urlând, special n-am bătut la uşă, ca să-i arăt că, dacă tu nu ma respecţi, de ce te- aş respecta eu, şi-n plus era cu vărul ei, mă îndoiam că i-aş fi putut găsi făcând

ceva bizar – oricum după zgomotele pe care le făceau erau puține șanse să facă altceva decât cine știe ce prostie de puști – și i-am descoperit exact așa: erau îmbrăcați cu geci K-way închise până sub bărbie, cu glugile ridicate peste cap și legate strâns, el sărea pe pat cu brațele pe lângă corp, în timp ce ea se așezase în prim-plan în fața camerei sărind în același fel. Am intrat urlând și m-am prins că ei înțelegeau în timp real că asta o să dea supernaspa pe TikTokul lor – au schimbat între ei o privire fals înspăimântată, într-o coordonare admirabilă, și Clémentine a oprit înregistrarea, și-a cerut scuze și au plecat râzând ca nebunii și, cu cât îi amenințam eu mai tare, cu atât mai tare râdeau și ei.

Eram gelos. Eram în stare să-i arunc telefonul în veceu, numai să se oprească din râs. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Am ieșit din camera ei zicându-i că e tâmpită, fiindcă îmi venea să plâng. Sau să

sparg totul. Eram gelos fiindcă eram exclus din generația lor gelos pe râsul lor nebunesc gelos pe dansul lor gelos fiindcă-mi vorbesc despre o aplicație despre care n-am auzit niciodată vorbindu-se gelos pe prosteala lor pe complicitatea lor. Eram gelos fiindcă nu mai sunt în locul lor. Eram gelos pe tinerețea lor. Și pentru prima dată eram lucid. Nu mă mințeam în legătură cu ce simțeam. Mă turba ideea că eu eram cel bătrân mă turba că eu eram tatăl mă turba că nu mă ou team îmbrăca într-un K-way nu puteam trage gluga pe cap și apoi să sar cu brațele lipite de corp în fața camerei convins că sunt genial. Și nici măcar nu-mi puteam spune ah păi și eu când eram tânăr ce m-am mai distrat fiindcă la vârsta ei eram terorizat, convins că sunt un păduche și că nu mi se va întâmpla niciodată nimic bun și aveam mereu impresia că ar trebui să insist și să ies mai mult cu prietenii. îmi disimulez cu grijă gelozia față de

fiica mea. Chiar şi dacă o spun în şoaptă, tot îmi e greu s-o accept. Prefer să-i zic că o compătimesc şi că sunt neliniştit din cauza prostiei ei şi a rezultatelor slabe la şcoală. Spun că e oribilă această tinereţe această generaţie cocoşată prematur din cauză că stă aplecată deasupra ecranelor- Dar luna asta mă uit pe TikTok şi-mi zic în cel mai simplu mod de pe lume: sunt de multe ori gelos pe tinereţea ei. Şi pe felul în care îşi trăieşte ea această tinereţe.

- ***Am fost acolo, am trecut prin asta (în* Ib. engl. în original).***

— ***Clean*** **Ori engl.) este un termen care face parLe din jargonul consumatorilor de droguri şi presupune o completă dezintoxicare.**

-**"Nu-mi vine să cred că am reuşit." pn Ib. engl. în orig.)**

•**tt Referire la cartea *Voyage au bout de ta nuit,* a lui Louis-Fetdinand Celine Cvezi *Călătorie la capătul nopţii,* traducere de Maria Ivănescu, Pandora M, Bucureşti, 2023).**

ZOÉ KATANA

Sunt prietenă cu o actriță. Un star de cinema. Vorbim mult una cu alta pe internet. Mă întreabă cum stau cu sănătatea. N-am pretins niciodată că nu mă interesează să mă apropii de oamenii celebri. Devin ușor o fană și nu mă scuz pentru asta. Mă exalt când mă gândesc la oameni de care nu mă voi apropia niciodată, îmi fac prieteni imaginari, am conversații cu ei în mintea mea. Și asta mă ajută să trăiesc și știu că-i o chestie de fetiță romantică și mă doare-n cur de asta. Sunt prietenă cu o actriță de cinema și primesc de la ea, în fiecare dimineață, mesaje foarte binevoitoare. Și- mi place mult. Asta-i tot.

Ies rar din casă, nu prea mă văd cu multă lume, dar am reușit să iau virusul ăsta de rahat. Mi-a fost frică. Aveam o febră oribilă și dureri

puternice în toate membrele. Era ceva în mine care se dezlănțuia, ceva care depășea gripa nasoală. Am sunat la urgențe și mi-au spus să-mi iau temperatura și să aștept, fiindcă nu eram atât de rău încât sa fiu spitalizată- Nu puteam cere nimănui să vină să aibă grijă de mine și îmi era teama ca nu cumva starea mea să se înrăutățească și să nu fiu capabilă să sun după ajutor. O migrenă persistentă mă făcea să vreau să vomit. Era înfiorător. în a cincea zi, prietena mea lesbiană radicală i-a dat numărul meu Rcbeccăi batte. Nu, nu delirez. Febra a scăzut deja de mai multe zile. Am zis foarte bine: Rebecca Latté. Cea de-a treia din Sfânta Treime:

Béatrice Dalle, Lydia Lunch, Rebecca Latté. Cele către care ne întoarcem când ne întrebăm cum putem supraviețui fiind heterosexuale. (Hannah Arendt e a patra pe listă, dar n-am vreo fotografie cu Hannah Arendt atârnată deasupra patului. Cu

celelalte trei am.) E suficient să spun că, atunci când am primit mesajul ăsta:

„Locuiesc alături, vrei să-ţi las cumpărături în faţa uşii?”, am avut impresia că sunt vizitată de graţie. Am citit şi recitit de zeci de ori. Am răspuns da şi m-am aşezat la fereastră şi febra nu scădea, dar mă preocupa mai puţin. Am văzut-o. Căuta codul meu de la intrare pe telefon şi m-am precipitat s-o văd prin vizor cum vine. S-a uitat la numele de pe sonerii şi am strigat „E aici. Nu pofr deschide, dar e uşa din stânga”. Ea a spus salut Zoé şi eu am râs. Nu mai râsesem de mult. Am explicat „e ciudat să mă gândesc că-mi ştiţi numele” şi ea n-avea deloc aerul că i-ar fi teamă că boala circulă pe sub uşă, fiindcă s-a rezemat de zid, o vedeam din profil. Şi-a aprins o ţigară, asta m-a uimit „fumaţi pe hol?” şi ea şi-a întors faţa spre mine zâmbind „Fumatul te protejează de

virus. Am citit nişte articole pe tema asta”.

Cât timp şi-a fumat ea ţigara, ne-am vorbit prin uşă. îi recunoşteam vocea, dar am găsit că era mai grava în realitate, mai impresionantă.

— A trecut o săptămână de când n-am mai vorbit cu nimeni.

— Asta e şi ideea. Se pare că se transmite prin picăturiie alea mici de scuipat, dezgustătoare, pe care le proiectăm spre ceilalţi când vorbim.

S-a aşezat pe jos, rezemată de zid, cu capul dat pe spate. Ca într-un film. Are un râs care te reconfortează, care depăşeşte situaţia, o răstoarnă.

— îmi face bine să vorbesc cu dumneavoastră. Mă linişteşte.

— Ştii cine e Corinne, fata care mi-a dat numărul tău de telefon?

— Sunt la curent, da. La început nu voiam să aud de ea. M- a convins prin perseverenţă, cu atât mai bine – datorită ei sunteţi acum aici. lvfi-a spus că vă ştiţi de când eraţi adolescente.

— Chiar de când eram copii. Ți-a spus că-l cunosc pe Gscar?

— Nu.

— Ne scriem unul altuia. Prefer să știi asta.

— Vă înțelegeți bine cu ei?

— E un dobitoc, știu. Dar e prietenul meu. Am o groază de prieteni dobitoci. Cred că asta se explică prin faptul că și eu, la rândul meu, sunt destul de cretină.

— Nu e grav. Atât timp cât nu vorbim despre el.

Jayack mi-a distrus destul viața, așa că n-o să renunț s-o întâlnesc pe Rebecca Latte numai pentru că ea îi acordă un pic de atenție.

Am auzit-o coborând scările și i-am deschis ușa. Erau fructe și pâine și lapte și chipsuri și căpșuni Tagada. Toate astea le cumpărase pentru mine. M-am dus înapoi la culcare și am căzut într-un somn profund.

REBECCA

N-am să te jignesc făcându-te să-

ţi pierzi timpul cu scuzele mele. Nu mă aşteptam să scrie ceva de genul ăsta.

Asta e problema cu ăştia mici. Nu poţi să le duci un croasant şi ei să nu scrie despre asta pe internet... E prima dată când aş fi vrut să dau dovadă de un pic de tact. De exemplu, să nu fac eforturi când nu mă priveşte ceva.

Aşa cum ai prevăzut, Corinne a revenit. Mai flexibilă, mai amuzantă. Suntem totuşi închişi 24 din 24 şi ea se dă la mine discret, un pic pe vechi, e îndrăzneaţă, asta nu implică nicio consecinţă, o las în treaba ei. Ne telefonăm din când în când. Mi-a vorbit de Zoé, i-am spus că asta nu e tocmai o dovadă de loialitate faţă de tine, Corinne a replicat că în calitatea ei de feministă istorică (cunoscută practic doar în cartierul ei, dar să nu uităm că asta înseamnă deja ceva), s-a simţit obligată să-şi manifeste susţinerea fie şi simbolică faţă de tânăra Lnternaută hărţuită de toate forţele răului care activează pe web şi

Dumnezeu ştie cât sunt de numeroase aceste forţe. Pe scurt, i-am cerut lui Corinne să evite să-mi mai vorbească despre Zoé şi ea mi-a zis că nu-i nicio problemă. Am fost atrasă adesea de genul ăsta de profil... oamenii care-ţi spun că nu-i nicio problemă şi fac apoi exact opusul a ceea ce Le ceri. Deci aşa a fost, ta începutul lockdownului... urmarea o cunoşti. Mi-am zis totuşi nu pot s-o las aşa pe fata asta bolnavă, trebuie să-i fac o vizită. Sunt un bun fără exclusivitate, un pic la fel cum e soarele. Şi dacă îi duc fetei ăstei a trei lămâi şi nişte ghimbir nu înseamnă că tu profiţi méili puţin de strălucirea mea. Aveam impresia c-o joc pe Lady Diana mergând la ea. Ceva între prinţesă şi infirmieră.

Când m-am întors la mine, am citit mal multe articole. E un decalaj între fetiţa aia care îmi vorbea din spatele uşii ei şi semi-Walkiria în flăcări care predică feminismul pe internet, îmi place mult dihotomia asta. Ştiu că nu-

ţi pot cere să fii sensibil la ce-am să spun, dar să ştii că şi-o ia la greu pentru ce face. Eu, care nu suport ca un cretin de genul tău să comenteze zicând că în realitate sunt urâtă, nu ştiu sincer cum aş reacţiona dacă aş fi în locul ei. Nimeni nu e făcut pentru acest stâlp al infamiei. Şi felul în care e tratată de fiecare dată când deschide gura îi creşte capitalul de simpatie. Aşa ca, a doua zi după ce am fost la ea, i-am trimis un sms drăguţ, ca să văd cum se mai simte.

Te cunosc îndeajuns ca să ştiu că eşti capabil sa faci din asta o dramă. Şi-ar fi păcat, având în vedere cu câtă plăcere mă citeşti şi cu câtă plăcere îmi scrii.

OSCAR

Aş vrea să te pot vomita afară din viaţa mea. Ne scriem de atâtea săptămâni şi ai devenit cea mai apropiată persoană din viaţa mea. Iar tu complotezi prin spatele meu cu soră- mea, îmi povesteşti pe un ton suav că te laşi curtată şi ca o vizitezi

pe fata aia care mi-a distrus viaţa şi-mi dai veşti despre ea spunându-mi – e foarte rău, trebuie să mă ocup de ea. O să reacţionez exact ca un tip care se simte trădat. Şi da, ai dreptate, o să îmi lipsească totul şi asta îmi produce o durere greu de povestit, o să zici că mă plâng tot timpul, dar nu sunt aici ca să sclrimb părerea nimănui.

Mulţumesc pentru tot. Şi bye.

REBECCA

Când am primit mesajul de la tine, m-am gândit: nicio problemă, du-te dracului. Numai că m-am obişnuit cu scrisorile tale. Şi, cum în momentul ăsta am destul timp liber, prefer să-ţi scriu decât să mă enervez. Pentru că iubeşti atât de mult franchețea, aş vrea să-ţi ofer o mostră: m-a atins când mi-ai spus că sunt persoana cea mai aproape de tine acum şi asta m-a făcut să realizez că şi reciproca e adevărată. Nu trebuie să ne mințim, suntem pe cale să devenim foarte

buni prieteni.

Te ascult pe zoom, la întâlnirile de dimineaţă. Am înţeles că aşa îţi începi ziua. A trebuit să ascult câteva înainte să le reperez pe cele la care asişti tu. îţi porneşti rar camera, dar te trădează prenumele. Şi acum recunosc vocea ta dintre toate celelalte când te prezinţi sau citeşti. Nu-ţi imagina că te spionez. Am întru totul dreptul să asist la aceste întâlniri. Mai ales că nu l-am sunat în fiecare zi pe prietenul meu dealerul. Aş merita aplauzele voastre. Dar m-am înscris sub un pseudonim şi nu pornesc niciodată camera. N-am chef ca vreun retardat să se distreze, făcând un screenshot şi să-şi bată joc de mine pe YouTube.

înţeleg că te-ai vexat fiindcă am fost la Zoé. Dintre toate femeile din Paris, am ales-o pe cea pe care te-ar dezgusta cel mai mult să ştii c-o întâlnesc. Aş putea să-ţi spun „dar ea nu a făcut nimic, ea e victima", aş putea să spun „sora ta m-a

manipulat, ea e autoarea acestui rahat şi asta fiindcă o angoasează ideea că suntem prieteni". Ori aş putea sa-ţi spun să te duci dracului, că nimeni nu mă părăseşte pe mine, nici nu se supără pe mine şi că nu eşti tu ăla care va face excepţie. Dar o să-ţi spun în schimb că ştiu, am dat-o în bară. N-am fost o prietenă bună de data asta.

Tu te-ai vexat şi în seara aia am chemat un prieten care are marfă, a trecut pe la mine cu motocicleta şi m-a luat şi- am rămas două zile la el. Apartamentul lui devenise o crack house de lux, nu erau acolo decât VIP-uri. Asta nu mi-a plăcut. A trecut ceva timp de când nu-mi mai place. Dar e dificil să n-o fac.

Acum gata, e de ajuns, se împlinesc zece zile de când eşti îmbufnat din cauza mea. Decretez unilateral reconcilierea.

Mă interesează treaba asta cu întâlnirile. Şi nu pot vorbi despre ele decât cu tine. în primul rând, e

adevărat că această conectare cu Franţa schimbă enorm ambianţa din lockdown.
Franţa profundă sau nu, apropo ----------de există----------de toate în acest
haos. Ai să spui că e logic să fie aşa, atât timp cât toată lumea se drogheză... dimpotrivă, fără să vreau să fiu obsedată de subiect, n-am văzut mase de oameni. Am reperat două persoane, ca să fiu mai precisă. Aspectul religios mă dezgustă. Nu sunt înnebunită să mi se vorbească despre Dumnezeu la micul-dejun. Dar revin în fiecare zi, deci e o observaţie a unei femei seduse de tot rahatul ăsta.

Am remarcat deja o adevărată credinţă cum că ar exista oameni care n-ar fi bolnavi. într-o societate ca a noastră, mi se pare complicat să crezi că există indivizi sănătoşi. în imensa lor majoritate, oamenii sunt complet taraţi. Toţi. Şi am remarcat ca dependenţii, aproape sistematic,

asimilează partea din ei înşişi care se droghează cu partea destroy. Când vă ascult, îi văd pe cei doi bandiţi din *Pinocchio,* Vulpoiul şi Motanul – ai spune că dependenţii de la NA fug de sfătuitorii cei răi care vor să-i manipuleze pentru a le face rău, în timp ce ei sunt nişte drăgălaşe marionete inocente. Nu prea sunt de acord cu perspectiva asta. Ok, la un moment dat, a te droga e ceva ce faci împotriva bunului-simţ. Asta lucrează împotriva ta şi tu continui s-o faci, e evident. Dar când începi, e la fel de mult pentru a te proteja ca şi pentru a te pune în pericol. E o strategie care a funcţionat. Altfel, dacă nu am fi tâmpiţi, nu am cădea în asta.

În mare, ceea ce prefer la mtâlnirile astea e că merge foarte bine să le transpui în grile de lectură ale lumii aşa cum este ea. Meige să-ţi imaginezi lumea ca pe un consumator de cocaină. Cineva căruia i-ai putea spune „poate ar fi cazul să te gândeşti să te laşi de pipă şi sa

încerci altceva” și care ți-ar răspunde „ești dus cu capul; e în natura mea să mă droghez prin parcări”. Merge să înlocuiești cocaina prin „remunerarea acționarilor”. Toată lumea știe că această economie ne conduce la catastrofă. Și ne putem imagina că oamenii de la butoane răspund exact ca niște toxicomani frenetici: „Nu merg la dezintoxicare, mai bine crăp”.

O fac pe deșteaptă acum, da. Mă învârt în jurul cozii, fiindcă mi se pare ciudat să ader la chestia asta. N-am aderat niciodată la nimic. Cu atât mai puțin la un program. Din start, numai când aud cuvântul recuperare îmi vine să mă arunc pe fereastră. Îți scriu, fiindcă s-a întâmplat ceva în timpul unei întâlniri. Priveam totul de la distanță, interesată, dar de la distanță: și deodată a vorbit fata aceea. M-am identificat cu ea, fiindcă era cu adevărat frumoasă. Și în mod surprinzător fotogenică, altfel cum. era posibil să fie atât de

strălucitoare, așa cum era ea nemachiată în fața camerei. A pronunțat cuvântul crack. în mod normal, nu se pronunță numele produsului, știu. Dar ea a făcut-o. Unul dintre lucrurile apreciabile ale fraternității e o adunare a unor oameni obișnuiți să facă exact ceea ce li se cere să nu facă. Deci ea a spus cuvântul crack încă de la început. A spus fumam cocaină cu fetița mea alături și credeam că eram în control și că nu eram dependentă pentru ca nu simțeam lipsa între momentele în care mă drogăm. M-am gândit la tine care îmi povesteai că-ți plângeai cu foc păcatele la fiecare întâlnire. Eu nu am plâns. Dar am simțit cum ceva se fisurează. Am realizat ce înțeleg toți prin „a se identifica". Mă uitam la tablourile agățate pe pereți în spatele ei, nu reușeam să văd ce era reprezentat în ele.

Nici eu nu simt lipsa între momentele în care mă droghez. Dacă

nu mai fac asta timp de câteva zile, cum e cazul acum, nu mă deranjează deloc. Şi exact la fel ca ea îmi spun că nu sunt dependentă, fiindcă nu iau mereu aceleaşi droguri, le alternez. În funcţie de anotimpuri, de oameni, de oraşe, de ocazii. Consum ce am la dispoziţie şi de aici deduc că gestionez bine situaţia. Dar mint când spun, cu mâna pe inimă, că nu mă droghez niciodată la o filmare. În rulota mea, dacă am timp şi dacă mi se propune într-un mod drăguţ, mi se rupe că ştiu că o să compromit toate capturile şi că la montaj regizorul o să muncească din greu, dar se va descurca şi nu va îndrăzni să-mi vorbească vreodată despre asta. Această fată care îndrăznea să pronunţe cuvântul „crack" era la fel de frumoasă ca mine. Sinceritatea ei mi-a răvăşit creierul. Noi, astea frumoase, nu datorăm nimic nimănui. Mai ales nu datorăm adevărul. M-a siderat faptul că a ales să spună adevărul într-un mod aşa de simplu.

Şi cu fiecare cuvânt pe care îl pronunţa ca să descrie felul în care se mințea când a venit la NA, aveam impresia că tot ce oovestea era oentru mine.

Deschid calculatorul în fiecare zi ca să te stalkeresc. Dar, de fapt, ascult şi întâlnirile la care tu nu asişti. îi aud spunând „mi-a dispărut obsesia de a consuma" şi asta mă şi enervează, mi se pare pueril şi Lacrimogen. Şi-n acelaşi timp mă face să vreau şi eu să văd cum e.

Iar asta mă şi sperie. Mă întreb când o să mă opresc cu prostia asta. E suficient că am devenit feministă. După aia m- am simțit aproape de poporul sărman care e nevoit să muncească în timpul lockdownului. Şi acum stau să ascult oameni care povestesc cum fac ei ca să rămână clean. în ritmul ăsta, în şase luni, îmi cumpăr adidaşi şi m-apuc de jogging. Mi-e teamă, publicul meu va fi dezamăgit de mine dacă o să continui aşa. Dar nu sunt aici ca să distrez

galeria. Vreau să supraviețuiesc. Și nu sunt sigură că pot s-o fac. Așa cum o faceți voi. De asta cred că mi-e cel mai teamă de fapt. Că există riscul să nu reușesc.

OSCAR

Trebuie să mărturisesc că sunt mulțumit că mi-ai scris. Mi-am imaginat că o să mă reapuc din cauza ta – a infideli taţii tale, a lipsei tale de fiabilitate, îmi spuneam s-a purtat ca și cum ar fi fost prietena mea și așezată pe un piedestal și fără urmă de afecțiune pentru mine. Eram gata să fac ca de fiecare dată – să las să se scurgă zile întregi plângându-mi de mila fiindcă pentru mine nimic nu e ușor și că nu mă susține nimeni așa cum ar merita o ființă umană etc.

Și a urmat o mică înlănțuire de mici satori—. Nu-mi place nici Kerouac. Un idiot de american care se îmbată și e ameţit de propriul geniu. Și cu toate astea de la el am împrumutat cuvântul când mi-a venit

ideea. Mici satori. Sunt salvat de nenorocitele astea de întâlniri zilnice şi de documentarea în scris a acestei prime etape. Se pare că ăsta e norul roz al primelor luni de clean. O chestie clasică.

Şi-apoi mi-ai scris tu. Am vrut să-ţi răspund din prima, dar eram încă vexat. E greu să descriu ce plăcere am când mi
te imaginez la întâlniri. La NA trăieşti chestia asta ciudată----------entuziasmul pentru ceilalţi când ajung să fie clean. Sunt oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti şi-ţi doreşti ca asta să funcţioneze şi pentru ei, ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. N-am înţeles cum a fost posibil acest lucru pentru mine. Ştiu doar că nu mă gândeam decât la droguri, că asta definea tot ceea ce eram eu, oamenii care mă atrăgeau, era felul meu de a exista pe lume. Şi asta a plecat din mine. Şi nu ştiam că mă pot simţi aşa de puternic. Atât de calm. Ca pot avea atâta încredere în

mine însumi. Ce mult îmi doresc să ajungi şi tu în punctul ăsta...

„Ca să aparţii, e suficient să ai dorinţa de a te opri din consumat." Formularea asta e genială. E prima dată când nu mă întreb daca mint sari dacă falsific sau dacă merit. Aparţin acestui grup. Pentru că e suficient să ai dorinţa de a te opri, ca să devii legitim. Nimeni nu caută aici să adauge alte şi alte cerinţe – trebuie să ai un card de credit sau trebuie să fi urmat regimul nu ştiu cui sau să ai o ortografie corectă sau să fii născut aici sau să demonstrezi că eşti un tip de încredere – acesta e un grup în care „e suficient". Nu am văzut niciodată atâţia oameni care îşi doresc sincer să scliimbe strategia, ca să facă totul să meargă mai bine. în ansamblu, sunt departe de a ajunge la asta. Dar nu-i o problemă. încordarea contează, încordarea în direcţia binelui. Nu ştiu unde altundeva aş mai fi putut cunoaşte asta înainte. Şi sunt atât de mulţumit

când mă gândesc că, dimineața, te afli și tu alături de noi, într-una dintre micile ferestre negre din zoom.

Fiica mea nu e prea bine. Mă simt pierdut. Acum e la mine acasă. Leonore avea nevoie de un moment de respiro. Clementine e nefericită și pentru prima dată înțeleg că nefericirea ei nu e îndreptată împotriva mea. Că nu e ca să mă facă pe mine să mă simt rău sau să-mi reproșeze ceva. Ea e o persoană – nu e un satelit, o anexă a vieții mele. Aș fi putut să mă gândesc la asta mal demult, dar e ca și cum până acum nu am avut timp. Evitam să mă gândesc la ea. Prea multă culpabilitate.

între noi totul decurge mai bine decât mă așteptam eu. Jucăm Othello, mă bate la greu și totuși joc fără condescendență, dau tot ce am, dar mă încurc, nu înțeleg ce se petrece – ea mă face să merg înapoi. în adâncul sufletului mă doare să mă simt atât de prost și să fiu și martorul euforiei ei, nu s-ar putea spune că asta mă

apropie de ea. Am chef să-i spun: ai văzut ce meschină și jalnică ești când câștigi? Dar o încasez și-mi țin gura. Jucăm Othello, ascultând muzică din aia care îi place ei și așa ne apropiem un pic. Billie Eilish m-a lovit în plin. Apoi m-am lăsat sedus de Lana Del Rey. N-am spus ce gândeam despre versuri – păsărică mea are gust de pepsi cola – m-am comportat ca și cum n-aș fi înțeles engleza, dar în forul meu interior mi-am zis ok cineva s-a gândit la textul acestui cântec. îmi place mult ideea asta. Păsărică mea are gust de pepsi cola. Am încercat s-o fac să asculte PNL și-am văzut în ochii ei cum era oripilată că taică-său ascultă un grup de tineri, dar am pus oricum discul. Am schimbat jocul la cererea mea, am scos cutia cu Triominos, fiindcă cel puțin suntem la egalitate și fiindcă și ea la rândul ei s^a lăsat sedusă de PNL. Am realizat că nu asculta muzică făcută de băieți. La ea asta nu e o poziție, nici o decizie. S-ar părea că

PNL sunt destul de feminini în depresia lor, ca să treacă testul. Am ajuns până la Bad Bunny – la fel, la început a fost oripilată, după care a ascultat.

La opt seara, deschide ferestrele și aplaudă împreună cu ceilalți. înainte să vină la mine, eram împotriva chestiei ăsteia – e dezgustător să te porți astfel în contextul în care, înainte de catastrofă, nimeni nu dădea atenție revendicărilor infirmierelor și nici după ce asta se va termina nimeni nu va fi solidar cu ele. Dar Clémentine se ridica imediat ce aude primele aplauze și văd că asta-i face plăcere, așa că vin și eu lângă ea. Am fost luat prin surprindere de emoția mea – ca și cum aș fi fost fixat cu un ac. E întuneric la ora opt și nu vezi ce e în jurul tău și am înțeles că asta nu are deloc legătura cu spitalul. Suntem noi care aplaudăm în întuneric, ca să alungăm frica. Eram mulțumit că nu i-am zis lui Clémentine că astea-s

prostii.

Seara ne uităm la seriale, fiindcă aşa nu ne mai întrebăm despre ce am putea vorbi, cinăm înainte. Nu e ceva ideal. Ştiu că, atunci când Léonore o va recupera şi când Clémentine o să-i spună ne-am uitat la câte patru episoade din *Pretty Little Liars* în fiecare seară, maică-sa o să urle. Mai ales că, atunci când vine vorba de şcoală, o învăţ să facă minimum.

Încerc să vorbesc cu ea din când în când, dar e dificil. Tutorele meu îmi spune că trebuie să fiu răbdător – e nevoie de timp ca să uite copilul tău că ai fost toxicoman şi că nu putea să aibă încredere în tine.

Nu sunt un tată ca-n clipurile publicitare. Dar nici Clémentine nu e genul de copil la care să visezi. E dură. La Narcotici, poate ai văzut-o deja. E fata aia – îşi poarnește camera şi are o faţă de arăboaică, părul atât de tras spre spate încât ai zice că îi provoacă durere, la mereu cuvântul ca să spună ceva negativ. Mă face să

mă gândesc la fiica mea. îi ascultă pe toți cum vorbesc – și intervine ca să spună „tot ce spuneți e un bullshit vă consider pe toți niște idioți și ipocriți îmi vine să mor și voi mă plictisiți”.

Și-mi place mult fata asta. De aia îmi spun că, prin asociere, ar trebui s-o iubesc si oe fata mea uentru chestia asta a ei de a fi sistematic negativă. în defensivă.

Numai că, în cazul lui Clémentine, aș vrea ca atenția pe care i-o acord să fie suficientă ca ea să se simtă bine – îmi vine să-i dau una când o văd cum face mutre îmi vine să-i spun drept cine mă iei? Un părinte de companie? Relația noastră se va rezolva, dar aș vrea să se întâmple mai repede. Aș vrea ca ea să mă iubească la nebunie și să-mi spună sunt fericită că jucăm jocuri de societate și ca tu ești clean și că ne uităm la seriale după ce am decis împreună să facem asta. Dar ea se dă bătută mai mult decât orice altceva. Văd că tot ce o interesează e ce se întâmplă în telefonul ei și n-are

niciun cfief să-mi povestească ce se întâmplă în telefonul ei.

Am avut acest declic. Chiar m-am supărat rău pe tine că ai fost s-o vezi pe Zoé. Şi că mi-ai spus că soră-mea se dă la tine şi ca tu nu opui rezistenţă. Şi apoi am avut declicul asta. Nu faci asta ca să mă enervezi. Nici ca să mă umileşti sau ca să mă faci să sufăr. Există lucruri care se fac, dar nu mă vizează – chiar dacă ele îmi displac, nu sunt făcute împotriva mea.

REBECCA

Vezi tu, dacă vrei părerea mea, ai grijă... prea multă exaltare ucide exaltarea şi toată bunăvoinţa asta te-ar putea face să pari un pic prost. Şi, oricum, n-am să înţeleg niciodată treaba asta a voastră cu făcutul de copii. Ai zice că nimeni nu se gândeşte niciodată să-şi pună întrebarea asta înainte de a procrea, dacă va fi un părinte bun sau dacă va fi o întreagă bătaie de cap. Bărbaţii şi

mai și, voi sunteți pe prestație minimă... și până și asta vă pune probleme.

Ieri mi-a împrumutat un prieten bicicleta lui electrică, el și-a luat cursiera lui fixie. Planul lui e să iasă în fiecare seară la ora 8 și să fie aplaudat „ca și cum ar fi câștigat Turul Franței". în timpuri normale, dacă-mi propui să ieșim cu bicicleta, te pocnesc. Dar nu mai suport să stau închisă, cred ca aș zice da și unei partide de fotbal. M-am gândit la tine, mi-am zis că poate trecem pe sub ferestrele voastre. Oamenii m-au recunoscut, a fost un triumf. Am iubit Parisul din totdeauna, dar acum am impresia că îl redescopăr într-o nouă lumină. Știm că e ceva trist în toată povestea asta, ceva de genul spunem adio unei epoci.

La République, poliția degaja piața ocupată de migranți. Am pedalat în direcția opusă. Polițiștii mă adoră, vor întotdeauna să facem selfie-uri. Am crezut că seara e

compromisă, dar în apropiere de cimitirul Père Lachaise un puşti a început să facă, în dreptul meu, scheme pe o singură roată cu trotineta lui. Avea probabil doisprezece, treisprezece ani, dar era înalt, când a văzut că zâmbesc privindu-l cum face prostioarele lui pe o singură roată, ne-a însoţit o vreme de-a lungul cimitirului- Ador cartierul şi m-am gândit că e un supercadru de film. Tot ce trăiam era o secvenţă de film. Un moment de graţie absolută.

Şi astăzi mă înfurii. Ştiu că-n lume se petrec lucruri importante şi că ar trebui mai degrabă să mă indignez fiindcă sunt distruse sistemul medical, educaţia, cultura. Sau fiindcă Trump varsă pe gură numai rahat 24 din 24, pentru că în Rusia homosexualii sunt închişi, China profită de criză pentru a zdrobi rezistenţa din Hong Kong, aici migranţii sunt vânaţi sub cerul liber, ai spune că poliţiştii le gazează păturile ca să le facă de neutilizat.

Dar adevăratul motiv pentru care azi mă simt superrău, ceea ce mi-a întors într- adevăr stomacul pe dos şi mi-a distrus moralul e că dimineaţă mi-am pus nişte pantaloni pe care îi purtam acum trei luni. Şi nu mai intru în ei.

Fii atent, dacă vorbeşti despre asta cu cineva, oricine ar fi, te omor. În sensul propriu al cuvântului. Sunt atât de furioasă că asta mă afectează, încât aş prefera să-mi sfârşesc viaţa în închisoare decât să-mi asum public. Sunt câţiva ani de când am făcut un acord tacit cu mine însămi, când ies din duş nu mă uit în oglindă. Când trec prin faţa unei vitrine, nu ma uit. Când mi se fac fotografii, mă uit în viteză peste ele. Toată viaţa mea mi-a plăcut ce vedeam de fiecare dată când mă uitam la mine. E şi ăsta un lucru pe care îl regret legat de drog, de pe vremea în care între drog şi mine totul mergea bine. Oamenii pretind că e o anexă. Noi, fetele, iubim heroina şi fiindcă e un produs care ne dă silueta aia perfectă. Şi, cu

cât continui să iei, cu atât eşti mai frumoasă. Până când nu mai semeni cu nimic, dar în primii ani asta cauţi. Şi cu cocaina e la fel, dacă o lei în fiecare zi. Şi amfetaminele de când eram noi mici. Iubeam drogurile astea şi fiindcă ne făceau slabe. N-am înţeles ce s-a întâmplat. Timp de câţiva ani am luat destul de multă codeină, poate că asta mi-a dăunat în plan metabolic. Sau poate e vorba de vârstă. Sau poate e de la obsesia mea pentru gofre şi chantilly. Mi se rupe. Nu vreau să fiu grasă şi sunt.

Nu mă trezesc gândind „sunt grasă" – ştiu fete al căror prim gând în fiecare dimineaţă e „vacă grasă mizerabilă ce eşti nu ştii decât să bagi în tine". Nu e genul meu. Pentru că nu cred în asta cu eidevărat. Nu mă identific cu cea care sunt. Cred că asteut ca adevăratul meu eu să revină sineur. Sunt un pic mai bătrână, cu siguranţă. Nu-s operată, fiindcă nu mi se pare ceva foarte reuşit din ce văd la alţii. Dar sunt

subțire. Am fost dîntotdeauna subțire cu sânii mari, mi se pare o nebunie ca lucrurile să se fi schimbat dintr-odată. Nici măcar alea urâte nu vor să fie grase. De altfel, mi s-a părut mereu nebunesc. Am întâlnit o mulțime de fete banale care îți spuneau, pe un ton foarte serios, „nu mulțumesc sunt la regim". Mă uitam la ele și-mi ziceam dacă aș arăta ca tine, aș mânca la fiecare masă cartofi prăjiți. Prin urmare... grija față de siluetă e aproape o chestie de castitate la femei. Un semn de supunere foarte important. Mie mi se rupea, mă drogăm în asemenea hal încât nu mă în grasa m niciodată. M-am schimbat și nu mai vreau să aud despre asta. Dar azi- dimineață m-am cântărit. La vecina de deasupra. După ce- am închis ușa, ca să nu știe ea ce făceam în baie. Sunt întotdeauna în favoarea blasfemiei. Dar pentru o actriță să te îngrași e de neiertat.

Și faptul că asta mă afectează atât de mult mă umilește, îmi place

să mă simt deasupra legilor comune. Iar obsesia asta e extrem de comună. Tristețea pe care o resimt e foarte banală. încerc să fiu rațională: îmi spun că asta e, oricum îmbătrânesc. Dacă n-aș fi grasă, aș fi oricum bătrână. Aș putea foarte bine să mănânc cartofi prăjiți și să nu-mi bat capul. Aș vrea să fiu invincibilă. Ca un bărbat. Oare Robert de Niro are lacrimi în ochi când se urcă pe cântar? Nu cred. Oare Tony Soprano se întreabă dacă e gras înainte de a fi cel mai sexy tip din generația lui? Nu prea cred.

încă o dată îți zic, pisoiaș: dacă vorbești eu oricine ar fi despre ceea ce tocmai ți-am spus, ești un om mort. Acum, dacă ne-am împăcat nu înseamnă că nu mai respectăm regulile.

OSCAR

Ești frumoasă ca o italiancă. Știu că asta nu e de ajuns ca să te liniștească. Dar, la naiba, mai ai mult

până să fii o fată banală.

Ai să-mi spui că nu există comparație, dar eu cred că e: cunosc rușinea față de corpul în care te afli. Diferența principală nu e aceea că tu ești o femeie și eu, un bărbat. Diferența e că nu m-am privit niciodată într-o oglindă spunându-mi – ok merge. Sunt un slăbănog. Nu sunt suplu. Nu sunt un tip elegant, o liană, un tip finuț. Sunt slab. Slab cum sunt copiii de săraci, genul ăla. Un fel de a fi slab pe care nu poți să-l extirpi din tine. Am umerii înguști, brațele mele sunt firave, pielea mea e foarte albă, n-am văzut niciodată un abdomen care să se contureze deasupra liniei chiloților, mi se văd oasele – nu mușchii. întotdeauna mi s-a părut trist să fiu eu.

Snoop I>ogg mi-a salvat viața. E mai mare decât mine – și bineînțeles e negru, e american, e milionar —- și a scris albume care au schimbat jocul pentru totdeauna – dar era prima dată când vedeam un tip cu aceeași

constituție ca a mea. Cu adevărat slab. Şi care nu era ridicol. Snoop e amuzant, dar nu e un comic. Are swag. Am fost siderat când am văzut prima dată cum arăta. Un tip slăbănog, ca mine, dar nu urât.

O să-mi spui – da, dar voi bărbaţii puteţi să vă identificaţi şi altfel decât prin corpul vostru. Şi o să-mi spui – da, dar tu ai fost mereu urât, deci habar n-ai ce înseamnă să-ţi pierzi un pic lookul când până atunci ai arătat senzaţional. Şi e adevărat, habar n-am ce înseamnă sa-i impresionezi pe oameni prin frumusețea ta când intri undeva. încât ei să vrea să stea de vorba cu tine pentru fața ta frumoasă.

Ce-am trăit eu cu Zoé am trăit din plin şi cu alte fete. Chiar m-a surprins că n-au reacționat şi altele. Lista de fete pe care le-am iubit şi pe care nu le-am avut e nesfârşită. Din fericire, nu le-am declarat dragostea întotdeauna. Dezinteresul lor era adesea foarte evident. De fapt, ce m-

a distrus cel mai tare, din acuzațiile astea, nu a fost că s-a spus „ce masculinitate toxica, ce oroare! el insista, chiar dacă această tânără femeie îi spunea nu”. Ce m-a distrus cel mai tare a fost că s-a spus – nicio femeie nu-l vrea. Nu e nimic seducător la el. Pentru ca nu e nimic masculin în el. Femeile simt asta din instinct. Nu-L vor. E un păduche.

Povestea asta cu Zoé e cea care mi-a dat un șut fix în coaie. Dar am mai trăit-o de zece ori, de douăzeci de ori. E povestea în care eu cred ca o fată e făcută pentru mine, că ador cel mai mic gest al ei, că iubesc tot ceea ce este ea, că sunt sigur că ne-am putea împărtăși totul din viețile noastre și toate impresiile noastre. Iar ea nu mă vrea. Orice cretin o atrage. Chiar și cei nu foarte frumoși. Dar nu eu. Ca și cum ele ar simți că sunt defect.

Prefer să trâmbițez peste tot că Zoé Katana s-a încrâncenat atât de tare împotriva mea, fiindcă ea căuta

publicitate. Dar eu știu că m-a respins. Succesul meu m-a făcut un pic mai puțin dezgustător în ochii lor. Dar cele pe care le vreau nu sunt niciodată cele pe care le interesez.

REBECCA

N-am spus niciodată că fizicul e mai puțin important pentru băieți decât pentru fete. Niciodată. Am toată empatia pentru situația ta deplorabilă. Dar nu mai am chef să vorbesc despre asta. Serios, mulțumesc pentru răspunsul tău, a fost adorabil. Dar nu mai vreau să aud vorbindu-se despre misterul hainelor care se micșorează în sertare. E peste puterile mele să mă întorc la subiectul ăsta. Prefer să spun că mi se rupe și că am lucruri mai importante în cap.

Și sunt mai bine. Acum mă duc adesea la o vecină. Schimb peisajul urcând două etaje. Bărbatul ei a plecat să petreacă lockdownul în altă parte. Se certau prea mult. Sunt plasată suficient de bine ca să pot ști

asta, ferestrele mele stau deschise şi auzeam tot ce-şi spuneau. Aveam impresia că sunt într-un serial american psihologic. Certuri fără sfârşit, superenervante.

Când te întâlneşti cu ea pe palier, vecina e o plantă frumoasă, sofisticată, nimic nelalocul lui, mereu impecabilă, genul foarte clasic. A fost o surpriză să văd că în apartamentul ei, care are o suprafaţă de patru ori mai mare decât al meu, e un haos greu de descris. Femeia care face menajul a refuzat sa mai muncească, soţul ei e în vârsta şi îi e frică să nu ia virusul. Cuplul s-a adaptat greu la absenţa ei. Şi totuşi mie nu mi se poate reproşa că aş fi vreo Obsedată de igienă.

Suntem împreună de la prima oră. Nu e prea tristă. îmi spune că povestea asta se terminase de mult timp. Că nu se mai culcau unul cu altul de ani întregi. Că trebuia să vină şi momentul ăsta şi că are chef să fie singură. Are mai ales chef să bea

liniștită.

E bine educată, fără a fi rigidă, când merge are eleganța unei prim-balerine, ai impresia că lumina o urmează și că o muzică numai de ea auzită îi guvernează fiecare gest. Am văzut fotografii cu ea de pe când avea douăzeci de ani, semăna cu Audrey Hepburn. Are în jur de patruzeci de ani și o observ în timp ce vorbim, e în același timp o femeie care a suferit prea mult și o adolescentă turbulentă, iar aceste două fațete coabitează aparent fără niciun conflict, dar încercam să aflăm unde se situează ea între aceşti doi poli. Avem multe lucruri să ne spunem, totul decurge ușor între noi. Ea deschide prima sticlă. Nu-mi place să beau. Pun mâna pe paharul meu, fără ca asta să mă oblige la nimic, ea îmi pregătește încă o cafea. Nu știu în ce moment basculează totul – dar brusc am în fața mea o altă femeie.

Cea beată. Nu se schimbă gradual, e ca o actriță care-și schimbă

repertoriul de la un minut la altul. Gesturile ei nu sunt aproximative, nu se clatină când se ridică, privirea ei nu se uită în gol. E acelaşi corp, aceeaşi faţa, dar personalitatea care locuieşte acest corp se schimbă drastic. Imediat ce ea comută, îmi iau tutunul şi plec. Pe cât de mult îmi plăcea fata de la începutul după-amiezii, pe atât de tare mă oboseşte femeia beată care repetă în buclă aceleaşi orori.

Ea spune că femeile sunt stigmatizate când beau. Ne e frică de ele că ar putea fi prea sincere. Sau că devin sexuale. Ştiu că are dreptate. Dar e vorba şi de partea laşă, urâtă şi frustrată din ea, care iese la iveală şi care te face să vrei să fugi.

Mă întreb dacă mă duc cumva la ea ca să verific această transformare. Ca sa mă felicit că n-am consumat nimic de la începutul lockdownuluî.

OSCAR

Nu cunosc pe nimeni la Paris care

să spună îmi lipsește zgomotul mașinilor îmi lipsește mirosul mașinilor îmi lipsește să aștept cinci minute să treacă mașinile și să pot traversa. Dimpotrivă, cred că am auzit cel puțin o dată pe zi liniștea asta e extraordinară îmi face bine și pentru prima dată de când sunt aici am simțit mireasma primăverii în oraș.

În Test, fiecare se descurcă în felul lui. Unii o iau razna alții beau mai mult ca de obicei alții își redescoperă propria casă cei care vor să se despartă cei care au învățat enorm de multe lucruri făcând lecții cu copiii lor cei care au scris cărți groase cei care n-au mai putut dormi și cei care au început să doarmă din nou cei care s-au rănit făcând prea mult sport și cei care au văzut toate serialele coreene disponibile pe toate platformele.

Dar nu știu pe nimeni care să regrete viața aia în care corpurile umane își croiesc drum printre

mașini.

Mă uit pe internet și iau prima statistică, cea a OMS. în fiecare an accidentele rutiere fac aproximativ 1,3 milioane de morți. Și între 20 și 50 de milioane de răniți.

Un milion trei sute de mii. E nevoie de paisprezece ani pentru ca mașinile să facă tot atâția morți cât războiul din 1914—1918. Corona trebuie să aibă grijă la asta. Oare fără lockdown am ajunge la un milion trei sute de mii de morți pe planetă?

Nu se poate spune că acest un milion trei sute de mii de morți pe an – care sunt și tineri și sportivi și muncitori și copii și femei și camionagii și șoferi de autobuz și actori și bătrâni – trece neobservat, fiindcă e vorba de corpuri sărace.

Când aveam douăzeci de ani, era chestia asta cu mașinile. Road-tripuri, o fascinație pentru mașinile mari americane, dar și pentru unele mașini vechi franțuzești – era o nebunie populară. Conduceai zece ore fără să-

ţi pui vreo întrebare. Ne plăcea să conducem. Ne plăcea maşina mai mult decât viaţa omului- E o problemă a industriei. E o problemă legată de industria petrolului. De gestionarea autostrăzilor. De acţionarii puternici care n-au chef ca lucrurile să se schimbe; dar continuăm sa credem că există ceva raţional în comportamentele noastre. Ele pot fi explicate prin aviditatea unui anumit procentaj de oameni care au interesul ca lucrurile să fie aşa. Dar cred că privim maşina ca pe o divinitate. Suntem siderați de tehnologiile noastre. Asta nu e ceva raţional. Nu e mai raţional decât să sacrifici copii în fiecare an, în vârful unei piramide, ca să le fii pe plac zeilor sau să Le calmezi furia. E infinit mai ucigaş, mai puţin asumat, dar nu mai raţional.

Credem în divinităţi feroce pe care nu le numim. Numim liberalismul, îl studiem rotiţele – cruzimea tragică a confiscării muncii tuturor pentru profitul unora. Degradarea planetei

pentru a fabrica lucruri urâte şi inutile.

Dar în adâncul sufletului credem că, fără tehnologie, corpurile noastre sunt nule. Credem în nulitatea speciei noastre în faţa anumitor maşinării pe care le-am zeificat. E insuportabil că virusul ăsta omoară pentru că nu e o maşină pe care am fabricat-o noi.

Şi ştim cu toţii că nu ne vom întoarce la raţiune după acest lockdown. Fiindcă noi credem în aceşti zei maşini. Zeul telefonului Zeul reţelelor Zeul nuclearei Zeul avionului – toţi aceşti zei care ne fac să ne simţim nuli. Pentru care merită să murim. Nu suntem nişte fiinţe îmbunătăţite de către maşini. Suntem devoraţi. împietriţi de puterea creaţiilor noastre. Maşinile sunt în aceeaşi măsură problema, la fel ca Dumnezeu] din Biblie care voia să luăm gâtul unui fiu, pentru a ne dovedi credinţa. Singura cale pe care o ştim pentru a-i spune unei puteri superioare că o respectăm este de a

muri pentru ea. Nu suportăm să murim pentru un amărât de virus. Dar cu automobilul, da, asta e o moarte frumoasă!

RFRFrr A

Iar eu nu ştiu pe nimeni în generaţia bunicilor mei care să fi spus vreodată „era mai bine înainte, trebuia să mergi pe jos o zi întreagă ca să ajungi în orăşelul din apropiere”. îmi aminteşti de emigranţii magrebieni din anii '80 care nu jurau decât pe Debord. Era evident că toţi sunt nişte burghezi. în familia mea, nimeni nu s-a amuzat vreodată povestind cum era mai bine înainte fără televizor, când le era tuturor frig, foame şi se plictiseau de moarte.

Dacă am mers cu bicicleta cinci minute, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi imaginezi c-o să intru şi eu în delirul tău de a trăi într-un oraş fără maşini. E bine, e linişte. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, totuşi să se repună în mişcare totul. Mai ales

pentru mâncare. Eu nu gătesc. Mă uit cu respect la oamenii pe care-i pasionează gătitul, dar pe mine așa ceva nu mă interesează. Domnul de la băcănie îmi aduce mâncare gătită de soția lui. I s-a făcut milă de mine. îmi imaginez cum ar fi să fac precum starurile alea care-și deschid un cont de Instagram și se filmează în camera cea mai jalnică din casa lor, ca să le spună oamenilor cum sunt ei în lockdown, la fel ca toată lumea. Doar ca eu n-am de spus decât atât: mi- e foame. Să-mi pregătească cineva ceva.

Pe strada mea oamenii ies din nou la aer. Un mic grup, patru băieți din cartier pe un trotuar, unul poarta mască, altul a coborât-o sub bărbie, ceilalți doi nu poartă. Râd.

Mi-am făcut plinul alaltăieri. Am cedat. O veche cunoştinţă. Mi-am spus „doar o dată". A fost bine. Dar petrecerea s-a sfârşit, o simt – şi am reluat întâlnirile pe zoom imediat după. Am luat cuvântul pentru prima

dată- Fără cameră. Simțeam cum îmi bate inima. La întâlnirea homosexualilor de vineri. Sunt toți frumoși. Ai spune că sunt ca într-o cutie cu ciocolate – le aranjez pe toate într-un mozaic și mă uit la ele. Constat că a făcut ravagii combinația Chemsex— Tinder: sunt mulți și sunt destul de tineri ca să reclame o problemă cu drogurile. Descopăr că am un suflet al meu de gay. Ei sunt capabili să treacă de la o sesiune infernala de droguri cu duș de spermă și fist fuck la un delir gen împărăteasa Sissi, cu crinoline și valsuri de Slrauss – fără vreo tranziție, fără vreo coliziune, fără să se simtă obligați să aleagă între cele două tipuri de propunere. Mă simt întru totul reprezentată de asta. Mi-a făcut bine să particip.

Nu m-am gândit niciodată atât de mult la ce înseamnă drogul. Când mă droghez mă recompensez așa cum mă recompensa mama, într-un mod incoerent și angoasant. Ca și cum ar

face-o cineva care nu ştie să simtă plăcere, cineva care nu ar şti cum să se protejeze, cineva care nu ştie să facă diferenţa între a se simţi bine şi a păcătui din orgoliu. Cineva care nu ştie ce să facă nici cu amărăciunea nici cu furia lui şi care e convins că toate astea trebuie stinse aşa cum ai stinge un început de incendiu. Ea era fiica unei femei deprimate. Mama ne recompensa orbeşte, pentru nimic – pentru a umple vidul. Adora să consume – îmi dădea dulciuri. Ea era fiica aceea concepută la sfârşitul războiului. De acolo vin eu, din acea atrocitate banală. Din această succesiune de terori de privaţiuni de separări. Părinţii ei au trecut prin trei războaie şi între războaie ceea ce li se cerea era truda încrederea în Stat şi demnitatea. E uimitor că totul se bazează pe acest paradox – că Li se atribuie femeilor fragilitatea blândeţea delicateţea, în timp ce ele nasc despicându-şi bazinul în două şi supravieţuiesc în timpul războaielor

lăsate singure în orașe bombardate. Mă gândesc mereu la bunica mea în felul ăsta. Și-a condus tatăl și unchii la tren pentru Primul Război Mondial. Și-a condus soțul și frații la tren pentru Al Doilea Război Mondial. Și-a condus fiul la tren pentru războiul din Algeria și a știut de fiecare dată din experiență că cel care urcă în tren nu se va mai întoarce niciodată. Și că dacă totuși s-ar întoarce – totul ar fi schimbat între timp. Mama mea s-a născut în mijlocul acestei absurdități – bineînțeles că ea recompensa la întâmplare. Bineînțeles că încerca să umple un vid înnebunitor și bineînțeles că, la treisprezece ani, eu voiam alcool și heroină amfetamine soluție de scos pete acizi și iarbă. Voiam orice produs care să-mi permită să scap.

Le ascult pe feministele care se întreabă cum de a putut dura patriarhatul atât de muit timp. Ele spun că e vorba de frica de viol, e o teorie din anii *'70* astăzi foarte

controversată, dar pe care feministele creştine de dreapta continuă s-o aducă în prim-plan. Altele evocă frica de separare, de ruptură – ne dorim atât de tare să ne identificăm cu rolurile prestabilite încât sfârşim prin a prefera rolurile în locul adevărului, chiar şi când suntem incapabili să le întrupăm. Ele caută explicaţii complicate. Nu înţeleg de ce se comportă ca şi cum războaiele ar fi ceva atât de natural încât n-ar merita efortul de a ie lua în serios. Pe de o parte, ele îţi explică faptul că, dacă ai fost pipăită la treisprezece ani, viaţa ta va rămâne pentru totdeauna marcata de ruşine. Dar, pe de altă parte, trecem dintr-un război în altul şi ele nu văd nicio legătură cu patriarhatul, cu ceea ce e patologic în el. înţeleg că e mai ambiţios să-ţi spui – războaiele produc multe pagube, trebuie să închidem uzinele producătoare de armament – decât să spui o să discut cu soţul meu, vreau să spele el vasele. Dar războiul e în

mijlocul tuturor lucrurilor. Vreau să-i acuz pe bărbaţi – să spun că e singura modalitate pe care au găsit-o ca să nască în sânge. Nu ne costă nimic să construim teorii, pot şi eu să-ţi livrez una – bărbaţii sunt atât de frustraţi că nu pot da naştere copiilor încât au pus la cale o chestie din care ţâşneşte rahat şi sânge ca la o naştere. Ca să nu nască nimic. Naţiuni învinse şi naţiuni triumfătoare. Am ajuns departe cu asta. Dar la final constat că feministele pe care le ascult îşi imaginează că se vor mai gândi mult şi bine fără să-şi pună vreodată problema războiului. Sunt şi ele la fel ca mine fiice ale unor femei care au pregătit valizele fraţilor soţilor şi fiilor şi i-au condus ia gară. Şi cu siguranţă ca, atunci când ei se întorceau, cei care se întorceau, ele nu aveau în cap să ceară salarii egale. Când vedem cum suntem loviţi de Covid, ne spunem imaginează-ţi cum ar fi oraşul bombardat, eviscerat. Războiul, trauma lui e prea profundă –

asta sudează oamenii între ei așa cum se sudează oasele fragmentate într-o fractură îngrijită prost – totul se lipește, nu mai respiră. Suntem ceva între: între germani, între protestanți, între evrei, între algerieni, între gay, între afgani, între vietnamezi, între țigani, între opozanți – nici bărbat nici femeie nici nimic care să rămână în picioare altfel – noi nu suntem ceilalți. Asta înseamnă războiul – să spunem ca nu suntem ceilalți.

M-am drogat cu prinți cu oameni ai străzii cu negri cu prostituate cu miniștri cu ambasadori cu filosofi cu pictori cu refugiați tunisieni cu actrițe. Eu sunt ceilalți. Și cred că tuturor ne-au fost transmise războaiele, pe ele încercăm să le evacuăm. Războaiele pe care le-au trăit cei mai bătrâni dintre noi se bagă în oase, acolo stau. Frica aia se transmite mult mai bine decât orice limbă și orice moștenire.

Cred asta – m-am drogat toata

viaţa şi asta n-are nimic de-a face cu ce se petrecea la mine acasă când eram mică sau cu ce s-a petrecut în viaţa mea când eram mai mare. Războiul, pe el îl îngrijesc în mine însămi. E părintele din mine care caută să mă protejeze. Acest adult înnebunit de durere care ar încerca să-mi arunce veste de salvare cu orice ocazie, deşi suntem pe pământ ferm şi nu ştiu să folosesc o vestă de salvare. Dar alung o angoasă care nu e a mea şi care are izvorul departe în spatele meu. Ne drogăm din motive politice. E în asta un dialog cu strămoşii noştri- Ne drogăm ca să uităm războaiele pe care le-au traversat ei, din care s-au întors sau nu. să uităm foamea femeilor rămase sin eu re în oraşe, angoasa acestei capcane din care nu te poţi extrage. Sau poate ne drogăm ca să ne reamintim războiul, haosul, intensitatea şi faptul de a rămâne viu şi că asta e un miracol cotidian. Dar la război ne gândim mereu. De aia în

timpul acestui lockdown mulți vor începe să se drogheze – și vor spune mă droghez fiindcă mi-e frică să fiu complet singur sau fiindcă mi-am pierdut locul de muncă sau vor inventa ce vor ei. Angoasa pe care lockdownul o ridică la suprafață în noi e amintirea anilor de război.

Iar eu, care mereu fac fix pe dos față de ceilalți fiindcă altfel nu mă simt în largul meu, admit în liniștea absurdă a acestui oraș adormit că am ajuns la capătul acestei chestii. Ascult oamenii pe zoom vorbind despre eforturile pe care le fac ei ca să nu consume și pentru prima dată în viața mea asta nu mi se pare ceva complet stupid.

OSCAR

Particip la o întâlnire, în fiecare zi, apoi scriu timp de o oră pentru a consemna procesul acestei prime etape. îmi dau seama că am protejat relația mea cu drogul în detrimentul tuturor celorlalte lucruri. De când

sunt în acest program, îmi spun că nu vin decât pentru că am nevoie să fiu protejat de scandalul Zoé Katana. îmi spun că nu sunt un toxicoman ca toți ceilalți.

Mă mint. Nu am minţit-o doar pe iubita mea, ca să fac ce voiam şi să mă lase în pace fără să-şi bage nasul în treburile mele personale. Nasul mi-l băgăm eu în cocaină. în camera bonei. La noi, printr-o uşă de la bucătărie, poţi ajunge la etajul cu camerele bonelor şi când, din întâmplare, paznicul m-a avertizat că una dintre camerele astea se eliberează, am rezervat-o fără să stau prea mult pe gânduri – inteligenţa din mine care voia să se poată droga în linişte ştia foarte bine ce punea la cale. Am spus că eTa ca să depozitez cărţi şi manuscrise, am amenajat camera sumar apoi am decretat că nu puteam scrie liniştit cu fetiţa lui Joelle, care era tot timpul pe urmele mele, şi cum nu-i poţi cere în mod decent unei fetiţe de şase ani să stea

închisă în camera ei toată ziua, cel mai bine pentru mine era să urc în această cameră de bonă când voiam să lucrez. De obicei, scriitorii care îşi iau un birou ca să scrie îl folosesc drept garsonieră – ca să-şi primească amantele liniştiţi. în cazul meu era ca să mă droghez fără să mă vadă iubita mea. Adevărata mea amantă era cocaina. Şi nu m-am gândit niciodată la asta aşa.

Toxicomania e întotdeauna o treabă de credinţă, înseamnă să vrei să verifici imposibilitatea miracolului: să vrei să te apuci din nou de acelaşi lucru şi de data asta să meargă. Poate fi orice, atât timp cât există suişuri şi coborâşuri. Este lipsa a ceva şi să fii gata să forţezi lucrurile, sa violentezi înseamnă să ceri ca lucrul care lipseşte să se manifeste totuşi.

Vrem să putem forţa lucrurile în aşa fel încât ele să coincidă cu ceea ce credem că aşteptăm de la ele, cu ceea ce credem că este îndreptăţit să ne dorim. Să cerem. Toxicomania e

întotdeauna o cerere prost plasată. Deplasată, înseamnă să vrei să-ţi impui propria voinţă. Se crede ca e o problemă de devalorizare a propriului sine. Dar nu faţă de propriul sine eşti cel mai agresiv. E o devalorizare a reuşitei altora. A tentativelor lor de a te scoate de acolo. A mulţumirii lor idioate de a fi ceea ce sunt. De a fi acumulat ceea ce au. E o declaraţie de război care spune astfel – eu sunt un rahat? Uitaţi-va la voi – măcar eu nu mă prefac.

Termen budist japonez pentru trezire, înţelegere.

— *Chemsex* este un termen folosit pentru o practică ce presupune întreţinerea raporturilor sexuale sub influenţa unor droguri puternice, cu scopul de a spori activitatea sexuală, de a scăpa de inhibiţii şi de a induce o stare de relaxare.

ZOE KATANA

Prietene feministe, citesc ce scrieţi voi despre cinema – vreţi să încetaţi odată s-o mai faceţi pe aceste Mărie Kondo ale celei de-a

şaptea arte care denunţă trei regizori violatori pe care trebuie să-i evităm cu orice preţ? Noi credem că mai eficace ar fi să ardem tot edificiul. Şi când un violator este scos din lupta, decât să-l trimitem în faţa tribunalelor, mai bine cerem o terapie de grup. în aşa fel încât fiecare persoană care a văzut şi nu a spus nimic, fiecare persoană care îşi aminteşte, dar nu a vorbit, să se poată exprima, scuza, îndrepta. Şi mai ales sa-şi schimbe meseria cât mai repede posibil. Ni se vorbeşte despre „uzine de vise" şi reţinem de aici cuvântul „vis", când de fapt cuvântul „uzină" e cel care contează. O uzină de produs o noapte compactă. Cinemaul e incapabil de empati e. Paradoxal, având în vedere că se mândreşte că poate capta emoţia în prim-plan.

Cum acum am o prietenă mare actriţă, m-am uitat la filmele în care a jucat. Şi am găsit-o sublimă. Faptul că n-a primit niciodată vreun premiu

de interpretare mi s-a părut ca o consacrare a operei ei, o dovadă a genialităţii sale.

Pentru că am obţinut parolele ca să văd filmele, am decis să mă uit mai departe. Şi am înţeles de ce nu merg la cinema. Această falsă conştiinţă curată reprodusă artificial la 360 de grade şi mereu anexată la dezideratele unuia dintre o sută cei mai bogaţi oameni ai lumii. Cinema ul e conceput ca să asigure marile averi care îl finanţează. Este arta de a produce realitatea pe care ei vor să o creeze.

Cum se defineşte un stăpân? El decide ceea ce există. Ce intră în cadru şi în ce condiţii şi ce rămâne pe dinafară, alături de maşini de accesorii şi de oamenii din rolurile mici. Cinemaul vine ca să-şi satisfacă stăpânii. E un lanţ al umilinţelor. Fiecare îşi verifică puterea la nivelul lui. Ca să se răzbune. Industria voastră nu creează schimbarea, domnilor. Filmele voastre put a

nefericire şi a supunere şi a propagandă sinistră.

Când lucram în editură, am asistat adesea la vinderea drepturilor de adaptare şi am înţeles ce înseamnă un film. Un proiect supus la zeci de aprobări succesive. Şi ghici ce – toate aceste aprobări sunt livrate de bărbaţi albi plini de caşcaval. Şi toţi aceşti bărbaţi albi plini de bani sunt nişte jigodii pe faţă. Cei mai mari mitocani inculţi dezgustători, cei mai idioţi, moştenitorii psihopaţi şi complexaţii imbecili. Toţi ăştia dau undă verde fiecărei etape din program. Să ne imaginăm că ar exista o idee bună în tot rahatul ăsta, ei o reperează şi veghează ca ea să fie transformată într-o porcărie sinistră.

Iar noi, publicul – mâncăm ceea ce ne-au pregătit. Spectacolul excluderii noastre. Vârste, corpuri, clase sociale, rase – ei selecţionează şi noi integrăm, prin ochii, prin urechile noastre, selecţia lor drept model. Ne mâncăm propria ruşine că nu facem

parte din această selecție. Marele ecran e acest loc în care tu nu ești reprezentat. Noi suntem exclușii.

O societate nevrozată are reflexe nevrotice, nu reflexe sănătoase. Iar cinemaul nu s-a bâlbâit prea mult înainte sa devină ceea ce este: cowboys, supereroi, soldați, războinici, seducători putred de bogați. Și gagicuțe tâmpițele care nu sunt decât niște complemente – niciodată verbe. Ele nu fac acțiunea sa înainteze, ele nu vorbesc între ele despre altceva decât despre eroii masculini, ele au oricum puține replici și au întotdeauna sub treizeci de ani, fiindcă ele sunt acolo numai și numai ca să pună în valoare eroul alb puternic ucigaș. Nu-mi spune că tipul ăla s-a mulțumit cu umilirea femeilor. Știi de ce tac bărbații? Pentru că, dacă ar vorbi despre adevăratele lor condiții de lucru, ar fi scoase la iveală fotografii în care merg țanțoși prin festivaluri cu zâmbete largi afișate pe față și ar fi întrebați „de ce zâmbești

așa în fotografie? De ce zâmbești așa după ce ai fost umilit?" Dacă ei ar spune adevărul despre condiția lor, ar trece drept ceea ce sunt – niște amărâți de bărbați tratați ca niște rahați. Bine plătiți pentru asta. Dar tratați ca niște rahați.

împotriva feminismului din anii *'70,* cinemaul a venit cu un răspuns ideologic de o violență implacabilă. Vrei sexualitate, penibilo? Ei bine, o să-ți dau sexualitate la orice oră din zi. De fiecare dată când nu vei fi reprezentată spălând vasele, o să fii reprezentată punându-ți în valoare tot potențialul tău erotic. Nu o să fii acolo decât pentru asta. Vrei să porți scurt? Am să te expun cu furie, o să vezi dacă o să mai vrei atât de scurt după tratamentul pe care o să ți-l aplic. O să fii tot mai asemănătoare cu o căprioară, drăgălașo, aia de care se ocupă vânătorul în desenele animate: o să fii fragilă o să fii singură o să-ți fie frică și nu o să ai la dispoziție decât agilitatea ta ca să

poți fugi.

Cinemaul e întotdeauna o definiție a femininului. Una care procedează prin excludere. Pe ecran sunt interzise: grasele, bătrânele și alea prea inteligente. Sunt tolerate, o dată într-un deceniu, într-un singur film: o nealbă sau o femeie care e robustă și se bate bine sau o femeie care are umor.

începând din anii '80, industria cinemaului și-a făcut o datorie din a articula răspunsul cel mai represiv și mai eficace față de mișcările de emancipare. Ea, industria, spunea: eJe, fetele, sunt făcute pentru a fi dorite și forțate, ei, negrii, sunt făcuți pentru a face curat și a dansa, grașii sunt făcuți ca să râzi de ei, revoluționarii sunt făcuți pentru a fi asasinați, săracii sunt făcuți ca să le fie foame și ca să le fie milă de ei, dar și ca să fie salvați de un bogat amabil, ciudații sunt aici pentru a fi uciși etc.

Forma mesajului e seducția,

limbajul publicitar. El nu se adresează inteligenţei tale. E un mesaj care merge direct în subconştient: trăiască bogaţii, trăiască cei puternici şi trăiască războiul.

Ceea ce am eu să-i spun cinemaului sună aşa: mie şi sexualităţii mele de oprimată ni se rupe să ştim că festinul era mai impunător când noi tăceam. Nu sunt un parazit: sunt felul principal. Sunt cea pe care industria cinemaului o defineşte drept o pradă valabilă: tânără, firavă, lipsită de orice putere. Nu cea împreună cu care vreţi să vă distraţi, cea împotriva căreia vreţi să simţiţi putere. Mereu împotrivă. Dacă mă distrez şi eu, asta vă pune o problemă. Dacă îmi dau consimţământul, sunt o cur vă şi e jenant. Dacă simt şi eu plăcere, se simte mai puţină dominaţie, e jenant, asta strică plăcerea. Măcar să fiţi siguri că o să mă simt rău mâine, că vă puteţi afişa ţanţoşi în timp ce eu ma ascund. Ceea ce sărbătorim e

mereu aceeaşi plăcere – a voastră. Cea de a pângări, de a ucide, de a reduce la cenuşă. Pulsiunea voastră războinica de căcat.

în corpul femeilor trebuie pus sex asigurandu-te că asta nu e treaba lor. Că ele nu vor avea scăpare din asta, dar că nu e pentru ele. „Ele", în această naraţiune, rămân blocate la intrarea în umanitate, în faţa porţii, refulate de către agenţii de pază. Nici măcar obiecte. Căci obiectelor nu li se reproşează că au fost folosite.

E o petrecere care trece prin corpurile noastre, dar la care nu trebuie să luăm parte niciodată cu drepturi depline. Se dansează peste noi. Nu cu noi. Nu suntem niciodată partenere. Mereu prazi sau victime.

într-un sistem bazat pe dominarea prin violenţă, nu există plăcere acolo unde nu plânge nimeni. Orice dorinţă trebuie asociată cu distrugerea, altfel nu e masculin. Dacă îţi place când ţi-o trag şi nu te simţi ca un rahat în ziua următoare

înseamnă că nu ți-am tras-o ca un bărbat. Sau te posed, te iau de nevastă, te las gravidă și te închid în rolul tău. Trebuie ca asta să distrugă. E valabil pentru heterosexualitate – e valabil pentru tot. Dacă nu există ruine după plăceri înseamnă că acolo nu e masculinitate.

Cinemaul e marea voce autoritară a omului bogat, a albului puternic, convins că aroganța lui e de la sine înțeleasă. Ceea ce are el de spus pe orice ton e trăiască armele și moarte femeilor care nu sunt îngropate în căminele lor. Ce le-am mai privit pe femei ca pe unele care aleargă mereu plângând, ce i-am mai privit pe bărbați ca pe unii înarmați din cap până-n picioare și delirând de furie. Unele sunt prăzi și ceilalți, prădători psihopați. Ce programare de toată frumusețea!

OSCAR

De îndată ce ne-au lăsat să ieșim din case, am părăsit Parisul. Sunt în

munții Vosgi. Fac turul barurilor cu verișorul meu. într-un sat cu 900 de locuitori care are unsprezece baruri. Verișorii mei au trei asemenea localuri. Nu i-am văzut de mult timp. L-au îngropat pe unchiul meu în timpul lockdownului. Fără nicio legătură cu Covidul, dar nimeni nu și-a putut lua la revedere de la el. Am venit să-i văd mormântul.

Sunt uimit de primirea bună de care am parte și de cât de mulțumit sunt că îmi regăsesc familia. Comand cafele. Nu mă gândesc prea mult la alcoolul care se consumă în jurul meu. Femeile beau mult. Mă gândesc la ce-mi scriai tu – că femeile de vârsta ta sunt toate alcoolice. Ele sunt cele care beau cel mai mult, în tăcere, discret – golesc sticlele de șampanie ca și cum ar fi Perrier. Și îi reperez pe cei care
știu ----- cei care nu insistă când le spun „nu mulțumesc, nu
alcool". Verișorii mei au făcut toți măcar o dezintoxicare. Ei sunt pe

recepţie. Şi nu fac niciun comentariu. în timpul cinei, mătuşa mea insistă „acolo unde nu e vin nu e iubire”. Ca şi cum aş fi insultat-o discret, neumplându-mi paharul. Dar în aceste trei zile la Neufchâteau mă plimb prin baruri şi sunt relaxat. La ora cinci după-amiaza ascult un tip deja pilit care vorbeşte despre elicoptere, despre chestii destul de sofisticate, ca şi cum am fi la o Adunare Generală a piloţilor de linie – unul e pe pastis, celălalt, pe vin alb. în fundul sălii, câţiva jucători de cărţi, pe la şaizeci de ani, beau bere şi vin roşu la pahar. Şi la ora şase, un cuplu – ea are cârje, părui lung şi creţ, de o culoare incerta, între alb şi galben, el aTe un Look de vânător braconier zb an ghiu, ca şi cum tocmai ar ieşi dintr-o pădure canadiană. Un bar de oameni de-ai casei, mai lipseşte flipperül şi totul ar fi exact ca atunci când eram mic şi când fratele mă tuşii mele avea barul ăsta.

Filmez mult cu telefonul, cu sunet, mă aud râzând ca un prost; râd cum râdea tata – ca să camuflez stinghereala şi să prind curaj. îmi detest râsul, aşa cum îmi detest şi vocea. O brunetă foarte tânără, pe la vreo douăzeci de ani, colanţi negri şi cămaşă largă roşie, se apropie de masa mea. Când se apleacă spre mine ca să-mi vorbească, zăresc breteaua de la sutienul ei negru. Bunăciunea intelectuală a etapei. Sunt precaut. N-am chef de probleme. Ea îmi spune s-ar părea că o frecventezi pe Rebecca Latté? Apoi îmi vorbeşte despre filmele tale pe tonul unui critic de la France Culture. în momentul ăla simt că mi-ar trebui nişte alcool. Face conversaţiile suportabile. îmi vorbeşte despre cel mai recent text al lui Zoé Katana cu care ea nu e de acord, de altfel, în general, ei nu-i place feminismul „ăsta". Toate astea le spune pe un ton superior. îmi scot telefonul ca şi cum tocmai ar fi vibrat şi mă scuz în

timp ce mă ridic „trebuie să răspund”. Odată ajuns afară, îmi vine s-o plesnesc. De ce simte că are dreptul să-mi vorbească? Și să-mi vorbească despre Katana. I- am citit textul.

Nu ți-am vorbit niciodată despre cinema, de luni întregi de când ne scriem nu am spus niciodată nimic – sunt scriitor; am învățat să nu am încredere în industria asta a ta. Imediat ce avem un pic de succes, cinemaul ne dă târcoale nouă, scriitorilor, ca o fată drăguță care ne-ar cerși un pic de dorință. De fiecare dată când un scriitor a răspuns favorabil acestor avansuri, l-am văzut distrugându-se. Ți-am vorbit despre scenariul care n-a fost niciodată filmat, finanțat de un producător un pic nebun care nu plătea pe nimeni. Sunt lucruri imposibil de spus în piața publică – meseria pe care o facem noi e prea aparte și prea privilegiată, e greu să vorbești despre toate astea. E greu să spui – e atroce să lucrezi la

o poveste, sa o faci să existe, să fii convins că e credibilă și că-și va găsi publicul și s-o vezi apoi aruncată într-un sertar. Nu cunosc niciun alt exercițiu mai umilitor și mai distructiv pentru un romancier decât să dea la citit ce a scris el unor oameni care nu citesc cărți, nu citesc ziarul, nu merg la muzeu, nu ascultă muzica, nu au alte exoeriente trăite decât băutele de festival – și care te obligă să le asculți opiniile docte despre textul tău. Și se întâmplă exact ce descrii tu – jena aia că le răspunzi amabil, fiindcă ai nevoie de aprobarea lor și ei știu asta și abuzează de asta și te încolțesc. Și ceea ce verifică cinemaul când convoacă autorii nu e capacitatea lor de a construi o poveste sau de a scrie un dialog, ci docilitatea lor. Verifică dacă autorii sunt gata să se umilească și sa-și prostitueze meșteșugul pe altarul zeilor idioți ai cinemaului. Ei verifică puterea banilor lor asupra imaginarului

scriitorilor, coruperea caracterelor pentru un pic de renume iluzoriu. Ei te convoacă pentru a sărbători ierarhia, deci viciul – și pentru a se asigura de tăcerea ta. De faptul că renunți la orice formă de sinceritate – nu știu nimic mai sinistru de atât. Când tot acest circ sinistru cu MeToo a explodat și încă nu știam că o să fiu și eu tocat la rândul meu, primul lucru la care m-am gândit a fost că încep actrițele și după aia toată lumea va lua cuvântul ca să spună: această industrie verifică pur și simplu dacă orice creator este gata sa se umilească atât timp cât îl lăsăm să se rostogolească prin această falsă strălucire.

REBECCA

O să vă liniștiți toți cu cinemaul ăsta. M-am certat cu Zoé deja. Generația asta își imaginează că te scuipă public în față și că asta face parte din jobul tău. Am dat-o dracului pe copilița asta. Cinemaul e ca familia mea... sunt ok să fiu criticată, dar nu

de către cineva din exterior. în esenţă, înţeleg oarecum unde bateţi. Eu am văzut cum s-a schimbat industria asta. Am văzut cum a devenit într-adevăr o industrie. Mai precis cum şi-a pierdut toată magia de care era capabilă.

Nu mă uit decât la filme vechi. Am iubit totul la această industrie d într-un alt secol – măiestria fiecărei persoane de pe un platou de filmare. Şi alchimia întregului – nicăieri altundeva nu se verifica mai bine faptul că totalul eforturilor colective putea fi superior sumei muncilor individuale. Dar de zece ani, la noi ca şi la alţii, nu mai există altceva decât banul. E grotesc, având în vedere că bani nu avem. Continuăm aceleaşi ritualuri – care nu mai corespund la nimic. Ne jucăm prefăcându-ne că facem cinema ca înainte. Şi ştiu că ne minţim facem televiziune cu pretenţii.

Nu e ceva negativ să-i previi pe oameni în legătură cu ce îi aşteaptă. în anii '80 am fost preveniţi că

heroina e un drog greu de gestionat. E foarte solicitantă. Nu negociezi cu doamna albă – ea devine mai importantă decât orice altceva, asta e tot. Campaniile erau concepute de idioți și noi pretindeam ca nu ne pasă – dar adevărul e că nu ne băgau alții seringile în venă. Am fost informați. Altfel n-aș mai fi aici, ca să-ți povestesc toate astea. însă asta nu i-a împiedicat pe cei care, la fel ca mine, aveau vocația asta, sa aibă tentative repetate de suicid. Dar scopul meu nu era să mor. Eu voiam să navighez de la o picătură La alta, nu să mă sinucid.

Mulți dintre contemporanii mei au fost precauți, s-au abținut să încerce experiența asta – fiindcă nu corespundea ideii pe care și-o făcuseră ei despre viața pe care voiau s-o aibă. Nu aveau chef să fie niște toxicomani adevărați. Dacă citești biografiile lui Art Pepper sau Charlie Mingus: înainte de propaganda anti, tipii luau heroină chiar și câteva zile

la rând şi după aia se întorceau acasă uimiţi că fac răceli urâte... ei nu ştiau nimic legat de particularităţile heroinei, mergeau orbeşte mai departe, fără să-şi dea seama de consecinţe. E bine să fii prevenit când există un pericol. Asta îi descurajează pe diletanţi, pe cei care nu au chef să plătească preţul.

Aş fi pentru o propagandă de acelaşi fel, dedicată industriei filmului: cinemaul nu e pentru toată lumea.
Trebuie să fii dur. E la fel ca heroina: şi dacă m-ai fi prevenit, tot m-aş fi dus. Dar la fel cum am tot mers la cimitir, să-mi iau adio de la oameni care nu aveau încă treizeci de ani şi care făcuseră OD— – tot aşa am văzut zeci de tinere fete distruse de cinema. Diferenţa e că, la şaisprezece ani, dacă eşti aleasă pentru un rol, nu-ţi recomandă nimeni să reflectezi bine înainte să-ţi rişti pielea.

în întâlnirile pe zoom, în timpul 1 ockdownu lui, am recunoscut uneori

fețe ale unor amici vechi cu care mă drogăm, dealeri pocăiți, prostituate pe care le-am întâlnit pe la petreceri. Nu mi-am dat în vileag prezența în fața lor. Eram precaută. Mi-era rușine că mă aflu acolo și n-aveam chef să se afle asia. Dar într-o zi am văzut curn apare în zoom fața frumoasă a lui Redouane. Avem o lungă istorie împreună. Complici în multe. Ce de amintiri faine am cu el! Redouane nu e vreo plevușcă, el e din categoria grea, cu un pedigree de mare artist al drogului dur. Făcea go-fast[15]^ fără să fi fost vreodată prins. Deștept, rapid, vicios, sexy, surprinzător de cultivat pentru un delincvent de calibrul lui. Un adevărat prinț al nopții. Ne-am înstrăinat unul de altul în timpul unui sejur ai lui la pârnaie, dar fără să fim certați. Aveam numărul Lui, nu și-l schimbase, l-am sunat direct. Mi- a spus am doi ani de clean, prințeso, bine ar venit în frăție. Am vorbit doua ore. Și-am știut. Daca asta a funcționat pentru el, atunci e un loc

bun şi pentru mine. L-am însoţit alaltăieri la o întâlnire fizică. M-am gândit iar la chestia ta cu timiditatea înainte să mă duc. Am avut mai mult trac decât dacă aş fi cântat solo pe scenă la Olympia în condiţiile în care eu nu ştiu sa cânt. Cu faţa mea de actriţă pe care o recunoaşte toată lumea. Am plecat înainte să se termine. Mă preveniseşi şi aşa e Într-adevăr: ceea ce e admirabil în această comunitate plină de cazuri sociale şi caracterologice e că nu te deranjează nimeni. Aşa că am hotărât să particip la întâlniri purtând ochelarii mei negri, să ajung mereu un pic în întârziere şi să plec puţin mai devreme. Anonimă ce naiba, sunt o legendă, băieţi. Şi asta trece.

Mă dau bătută. Am ezitat să merg, doar că întâlnirea avea loc în capătul străzii mele, în apropierea bisericii. Am luat-o ca pe un semn. Am realizat că mereu am crezut că a te droga face din tine un om mai interesant. Faptul că te opreşti nu schimbă nimic.

Eşti ca un ministru, păstrezi titlul pe viaţă. Un tip nici tânăr nici bătrân nici frumos nici urât un tip complet invizibil a vorbit mult despre cum consumă, despre cocaină şi mă uitam la el zicându-mi „ce ciudat şi totuşi n-ai zice că se droghează". Ca şi cum aş fi rămas la vârsta mentală de paisprezece ani, convinsă că să te droghezi e o dovadă de viaţă interioară, de intensitate- Ceea ce, în acelaşi timp, nu e tocmai fals. Tipul ăsta, care în mod evident e programator, câştigă bine – ai putea face un film despre biografia lui. Dacă scoţi cocaina din viaţa lui, mă îndoiesc că mai rămâne mare lucru de povestit. Drogul e ţara mea în război – un loc în care se suferă, totul e distrus, dar măcar se întâmplă ceva.

în afară de asta, sunt într-o formă de zile mari în versiunea clean. De la treisprezece ani n-am mai stat niciodată aşa mult fără să consum nimic. Mă şi surprinde. E mult mai plăcut decât mă aşteptam. Chestia cu

drogatul e un sport de tinerețe. Ar fi trebuit sa mă gândesc la asta cu mult timp în urmă. Sunt mai puțin pesimistă, mai puțin angoasată. Toată prospețimea asta e uimitoare. Ceea ce credeam eu că sunt cârjele mele a dus la ofilirea forțelor mele.

O să plec din Paris pe timpul verii. Mă duc la Barcelona. Detest soarele, dar ador acest oraș. Iau trenul, înnebunesc la gândul că voi purta mască timp de șase ore la rând.
OSCAR

Mi-e teamă că mă îndepărtez de program. Nu mai am chef nici să merg la întâlniri, nici să scriu despre proces și etapele lui. Toată treaha asta m-a încântat, dar nu-i mai percep decât artificialitatea. Ajung la capătul bunăvoinței mele. Este a șasea etapă. Care începe cu inventarul defectelor tale. Mă simt ca un ipohondru care ar consulta DSM-ul[16]. Mi- a ajuns cu sinceritatea. Pur și simplu am chef să fiu doar un mare idiot. Să văd totul în negru. Să detest

oamenii. Să-i disprețuiesc. Să pretind că ei sunt cauza tuturor problemelor mele. Am în minte cuvintele astea auzite în timpul unei întâlniri – „o recădere se construiește”. Unele catastrofe au arhitectura ior.

E o ironie a sorții că asta se întâmplă tocmai când intri tu în program. Am chef să mă bucur pentru tine. Dar euforia mea s-a disipat. Mă simt doar singur și copleșit. Poate sunt trist, fiindcă n-am fost eu cel care să te însoțească la prima ta întâlnire. Convins că mai ales tu nu vrei să fii văzută cu mine. Și ai avea dreptate. Vreau să mă dau bătut. O fată de la NA a venit să-mi spună că-mi citea cărțile. înainte. Că îi plăcea La nebunie ce scriu. înainte. Adică înainte să știe cine sunt cu adevărat. Un hărțuitor și un ticălos. Am zâmbit și am spus că nu-mi pasă, că n-am venit acolo să vorbesc despre literatură. Dar chestia asta m-a distrus. Vreau să fiu iubit. Nu scriu ca să fiu scuipat În față. în mod

ciudat, mă gândesc la Zoé. O încasează rău pe internet. Suntem doi saci de box, oferiți la doua tipuri diferite de public. Doar că ea îi iubește pe cei care o apără. Li se adresează celor care o înțeleg și o legitimează. Mie, după ce mi-a vorbit fata aia, mi-a fost rușine pentru sprijinul pe care îl primeam de la cei doi tipi cu care eram. N-aveam nevoie de solidaritatea masculină. Voiam doar să nu fiu cine sunt.

REBECCA

Mă plictisești, prietene: eu devin asumată și tu te scufunzi. Nu prea suntem sincronizați în momentul ăsta. Scrie despTe ce ți se întâmplă. Va fi mai folositor decât să te duci să bei ceva.

Sunt actrița. Egoul meu e marfa mea... Să fiu dorită de regizor, validată de producător, să epatez critica, să captez lumina într-un cadru, să-mi apăr fiecare rând din dialog, să mobilizez echipele ca să

facă o singură fotografie, să gestionez scandalurile... nu sunt plătită să fiu umilă. Nici ca să ma îndoiesc de valoarea mea. Un actor, indiferent că e oe scenă sau pe platoul de filmare, e cel care impune ritmul naraţiunii. Impune poveştii tempoul egoului său, într-un fel. Nu mint în legătură cu asta, nu o fac pe modesta. Şi nu mă deranjează să vad că şi alţii fac la fel. Tu te gândeşti prea mult la notorietatea ta şi insuficient la cum să ai grijă de egoul tău. Reputaţia ta, opera ta, ofensa adusă numelui tău... Tu trăieşti ca o învăţătoare de ţară de prin anii '50. Şi bârfele vecinilor şi ce-o să spună duminică la biserică şi oare o să fiu invitată la marea sărbătoare a parohiei? Dar, puişorule, suntem în mileniul trei, nu mai suntem în anii '50. Scrii cărţi? Gândeşte-te la următoarea carte. Uită ideea asta cu a fi Dr. Dre al literaturii, eşti deja prea bătrân pentru asta. N-ai decât să-l iei drept model pe Casanova.

lată. Şi-a scris opera majoră atât de târziu, încât a murit fără să ştie că se va vorbi despre ea secole. Ăsta-i avantajul vostru, al scriitorilor. Pentru voi a îmbătrâni nu e neapărat un defect. Să ne imaginăm că mâine vei da naştere unui hit – că eşti ca Pharell când a scos *Happy*. Genial. Bani, oportunităţi, recunoaştere, persoana ta devine extrem de importantă. E foarte plăcut când ţi se întâmplă asta, te trezeşti a doua zi şi-ţi spui – ce zi frumoasă, ce aventură. Ştiu ce zic. Şi asta îţi alunecă printre degete la fel ca tot restul. Nimic nu rămâne gravat în marmură. Ne-a fost prezentată notorietatea drept un must—. Şi noi ne-am adunat ca oile zicând „vreau şi eu o bucată, vreau ca notorietatea să valideze ceea ce sunt". Pot să mă laud că am o notorietate foarte mare. Am tot dreptul să- mi dau cu părerea despre ea... e comparabilă cu 3-MMC. Adică un drog foarte puternic fără urmă de spiritualitate. Avansează rapid,

intens, mobilizează toate celulele, te propulsează direct foarte sus. E extazul consumerist, pe cât e de neoprit, pe atât e de gol. Apoi vine prăbușirea. Nu mai rămâne nimic. în afară de nervi, nervi zdrobiți, pierderea simțului orientării, iritabil itate extremă, suferință. Și o singură obsesie: să iei din nou.

OSCAR

E adevărat recunoașterea funcționează asupra mea și în mine la fel ca drogul. E același fel de evidență ca atunci când am tras prima dată pe nas – și prima dată când am realizat că un roman avea să fie un mare succes – asta a însemnat să las să existe un alt eu, să permit să apară ceva din mine, ceva ce îmi e imposibil să proiectez fără să consum nimic – prima dată a fost o revelație plină de bucurie. Poate cumva mai neliniștit decât alcoolul – alcoolul a venit mereu însoțit de ideea „va fi suficient să beau", iar eu am crescut

într-o ţară unde alcoolul era peste tot, în timp ce recunoaşterea trebuia să mergi s-o cauţi, s-o găseşti, s-o întreţii era o flacără mai complicată, dar a ridicat imediat în mine o armată foarte decisă. Urma să o fac. Sau oricum voiam să mă conving de asta – şi nu eram genul ăla de tânăr burghez care crede că totul i se cuvine, că nu e nevoie să facă niciun efort, să plătească niciun preţ. Am dus acest război, în măsura posibilităţilor mele. Şi, timp de decenii, maşina de drogat producea efecte bune şi maşina de acumulat notorietate funcţiona şi ea foarte bine. După care a început să meargă în gol. Nu era niciodată de ajuns – să scriu ca să plac sa scriu ca să fiu recunoscut, ca să inventez o altă versiune a mea mai intensă mai dezinhibată mai masculină – mai puţin jalnică. Am aceeaşi reacţie când citesc cartea lui Moby, *T'hen it fell apart.* înţeleg că trebuie să renunţ. Şi mă gândesc la un prieten care tocmai

a fost operat la inimă şi medicul lui cardiolog i-a spus trebuie să opreşti totul ---------- alcoolul şi drogurile puternice – şi care zice: toţi cardiologii spun asta, ei nu înţeleg, eu lucrez noaptea, ei nu înţeleg, este singura mea supapă de siguranţă, clar singura mea plăcere, nu pot să mă opresc din tot, nu pot să trăiesc fără asta, e ceea ce-mi face mie bine – e o problemă de dreptate e copilul care urlă îmi lipseşte totul mai puţin asta de ce şi cum să mă lipsesc de asta. Şi îl ascult pe acest prieten al meu şi îmi spun nu faci faţă, tu ştii, dacă ai face faţă, n-ai avea când ieşi din blocul operator acest reflex de a-l suna pe dealeT şi de a scoate sticlele cu alcool tare. Dacă ai face faţă, ai şti că ai în tine atâtea resurse de a te distra altfel, ca să fii viu într-un alt fel. Nu faci faţă şi îi spun – dacă simţi nevoia să vorbeşti despre asta, nu se ştie niciodată, ştii că mă poţi suna oricând. Şi cumva ştiu că spunându-i

asta – încalc pactul nostru. La fel srrnt şi eu cu recunoaşterea – cineva în mine spune nu pot renunța la asta cu niciun chip. Asta-i tot ce am la dispoziție, ca să dovedesc că am dreptul să exist.

REBECCA

Sau e mai degrabă un raționament prostesc. Un raționament de laș, adică un fals raționament... o aliniere mecanică de argumente pe care le întorci pe toate părțile, ca să le împachetezi și să Le forțezi să coincidă cu ideea că ceea ce faci e pur și corect.

Recunoașterea socială nu e ceva corect. E creația unei prea mari discrepanțe. Nu mai e vorba ca altădată de a fi cunoscut în satul tău sau în mediul tău, n-am nicio idee ce însemna recunoașterea pentru meșterul artizan cazangiu la începutul secolului al XIX-lea, poate că asta avea semnificația virtuții în acea epocă... ceva în genul că

prestezi un efort și ai talent și că, dacă îți faci munca ta în cel mai moral mod posibil, vei primi drept recompensă respectul și afecțiunea celor care te înconjoară. Nu știu nimic legat de asta. Ceea ce cunosc e secolul XX – mediatizarea. Punerea în evidența a unui individ ales de către un mediu care dă dreptul de a fi mai important decât cei care îl privesc: spectatorul din fața ecranului uriaș care nu poate schimba absolut nimic din ceea ce se joacă în fața lui, statutul său e complet pasiv. Filmul se derulează așa cum e prevăzut să se deruleze, la fel cum emisiunea de televiziune se derulează și tu în sufrageria ta poți să faci ce vrei în fața ecranului... fiindcă asta oricum nu are niciun impact. Ni se pare, odată cu internetül, că regulile jocului se schimbă, că putem interveni. Și înțelegem, repede că modul cel mai eficient de a interveni este insulta.

Eram ființe umane mai mărețe decât natura, reproductibile la infinit,

statui vii luminate machiate pentru a fi sublimate, în gurile noastre erau puse vorbe impecabile şi gesturile noastre erau selecţionate şi eram eterni. Asta era cinemaul. Cred că astăzi ne întoarcem, ca într-o mişcare ciclică, La ideea că actriţa şi actorul sunt demni de dispreţ, un pic curve, fără caracter, cu un talent mereu denigrabil, accesibil.

Muzicianul e cel care a făcut din ideea de staruri ceea ce acestea au devenit la sfârşitul secolului XX. Posibilitatea reproducerii mecanice a acestui contact spiritual care este muzica.

Recunoaşterea socială face casă bună cu drogul puternic... A căuta alinarea în recunoaşterea socială înseamnă a căuta alinarea în ceea ce te distruge. Te vinzi. Nu m-am prostituat niciodată, în sensul că nu am făcut niciodată nimic fără dorinţă, fără dorinţă sinceră. Dar nu am avut niciodată un motiv ca să fac asta. N-am avut niciodată niciun motiv să-mi

pliez dorința după ceva, să o forțez să coincidă cu orice altceva. Notorietatea te fură ție înseți. E un privilegiu. Niciun privilegiu nu există fără prețul aferent, de cele mai multe ori exorbitant.

OSCAR

O depresie brutală. Simt că mi-a fost amputat ceva care nu a existat niciodată. Am pierdut o liniște pe seama căreia fantasmez. Am ascultat ce mi-ai spus și m-am hotărât să scriu despre alcool. Asta mă angoasează. în orice caz, n-o pot face sub formă de autoficțiune, cum prevăzusem inițial. Pentru că nu pot vorbi despre NA la persoana întâi. Am chef sa beau. Când spun asta cu voce tare, îmi trece imediat. Timp de cinci minute. După care îmi revine cheful. E o voce care îmi spune doar un pahar, a trecut deja multă vreme, tu te-ai schimbat, tu nu ești ca ceilalți, ei sunt niște puriști ai abstinenței, ei nu știu să bea așa cum știi tu s-o fad.

Această voce e un jucător de șah care ar avea zece mișcări în avans în fața conștiinței mele. Este răbdătoare, un fin strateg, mă știe pe de rost. Ea este tot ce e mai elaborat în mine.

Mă întâlnesc cu niște prieteni din Nancy și-i întreb dacă au mai auzit ceva despre fata aia despre care știu că încerca să se lase de băut, ea mi-a vorbit des despre asta, devenea tristă când bea. Ei îmi spun „terapeuta ei a întrebat-o dacă ea consideră că s-a pedepsit suficient și a sfătuit-o să se reapuce, dar să consume cu moderație". O parte din mine se scandalizează despre cum unii se pot numi terapeuți și pot crede că asta e o chestie de voință, că e suficient să te gândești să consumi cu moderație ca să nu mai fii alcoolic. Și partea din mine care vrea să bea preia această frază. „Să consume cu moderație." la să iau problema bine în mâini și să văd ce rămâne din ea. Și dacă aș fi în stare să fac asta? M- am oprit din băut ca

să mă pedepsesc? Am pactizat eu ca un trădător cu valul de ură care venea asupra mea și am crezut că merit o pedeapsă corespunzătoare? Ești un tip infect, un dezgustător – n-o să mai găsești plăcere. în nimic.

C3u moderație. Adică să beau ca toți ceilalți. Doar un pahar, din când în când. Să simt că sunt un pic amețit, să-mi zic mâine merg la lucru; s-o lași mai moale așa cum fac abstinenții, ca să-ți spui dezinvolt o dată pentru totdeauna: am băut destul. Gata, mă opresc aici.

Așa cum fac abstinenții sau cum fac fraierii. Amatorii. N- am chef să devin un nenorocit de enolog. N-am niciun chef să beau cu moderație.

Viața îmi trimite semne. Mereu e vorba de problema băutului. M-am regăsit cu un prieten scenarist împreună cu care am scris cu mult timp în urmă un scenariu care nu s-a filmat niciodată. Lucraserăm atunci pentru un producător tânăr, seducător și cultivat, dar complet

dus, care negocia la sânge fiecare contract, dar el nu plătea o centimă.

Scenaristul şi cu mine am rămas în relaţii bune, ne întâlnim din întâmplare şi intrăm într-o cafenea, ne aşezăm la bar. Vorbim. Comandăm cafele dună cafele. Ca nişte tini care beau. Şi deodată îmi amintesc. O fotografie alb-negru la el pe perete, e tânăr, înconjurat de prieteni, cu treizeci de kilograme în plus, de nerecunoscut, cu aerul lui de brută entuziastă. S-a oprit în mod surprinzător când era foarte tânăr. Bem cafea după cafea, suntem doi foşti alcoolici. Văduvi de neconsolat care perpetuăm, în gol, gesturi din petrecerile noastre de altădată.

Uneori chestia asta îmi explodează din nou în faţă. îmi vine să cedez, numai ca să înceteze tensiunea. La naiba, să se termine odată. Să sucombe. Doar cuvântul e frumos. Să cazi pe spate. Să-ţi pierzi cunoştinţa. Să cazi la pământ, să aluneci de-a lungul barului, să te

tăvălești în mocirlă, să vomiți. Să pierzi. Ge iubești când bei e ceea ce iubești când fumezi e ceea ce iubești când trăiești o pasiune amoroasă e ceea ce iubești la joburile bine plătite care te fac nefericit – înseamnă să iubești ceea ce e mal puternic decât tine.

Într-o altă zi, din nou. Ies în oraș să iau prânzul – împreună cu alți scriitori, e vorba de decernarea unui mic premiu literar de care nimeni n-a auzit vorbindu-se niciodată.

Fiecare pune în joc aici opinia lui definitivă – oamenii se prefac. Se prefac și că adoră literatura, și că știu despre ce vorbesc. Sfârșesc prin a da premiul cui se nimerește – nimeni nu ascultă pe nimeni în timpul deliberărilor, fiecare dintre noi aTe ideea lui despre chestia asta: unul votează pentru un prieten, altul votează pentru editorul lui, altul votează pentru o carte care i-a plăcut, altul împotriva unui autor care nu i-a plăcut.

în timpul mesei care urmează după deliberări, discuția se învârte în jurul lui Styron pe care nu l-am citit niciodată. Se vorbește despre traducere, despre *Alegerea Sofiei* care e sau nu o carte bună, în timp ce primele cărți, și toată lumea e de acord cu asta, sunt formidabile. Apoi vine rândul alcoolului „s-a lăsat de băut de pe o zi pe alta, a făcut o depresie care l-a ținut douăzeci de ani, apoi a murit. Dar nu a mai pus alcool în gură niciodată."

Pe drumul înapoi spre casă, m-am oprit la librărie. Mi-am cumpărat *Bezna vizibilă*—, scurta poveste a depresiei sale. Mă gândeam că va fi vorba și despre problema alcoolului. Ce are el de spus pe tema asta se rezumă la câteva rânduri. „Furtuna care s-a abătut asupra mea în decembrie 1985 și care m-a condus la spital s-a manifestat prima dată în iunie, ca un nor un pic mai mare decât un pahar cu vin. Și norul – simptomele manifeste – avea

legătură cu alcoolul, o substanţă de care am abuzat încontinuu timp de patruzeci de ani. La fel ca atâţia alţi scriitori americani a căror înclinaţie către alcool a devenit Legendară, aşa încât a dus la un val de studii şi cărţi, am recurs şi eu la alcool ca la calea magică care te conduce spre imaginar şi euforie şi spre exaltarea imaginaţiei. La ce bun să mă căiesc sau să mă scuz că am recurs la această substanţă consolatoare şi adesea sublimă care a contribuit mereu enorm la opera mea; chiar dacă n-am scris niciun rând sub imperiul alcoolului, îl foloseam la scris în alt fel – de multe ori în combinaţie cu muzică – ca pe un mijloc care să-i permită minţii mele să creeze viziuni la care creierul Lipsit de alcool nu ar fi avut acces. Alcoolul a fost întotdeauna un asociat nepreţuit şi privilegiat de către intelectul meu, ca să nu mai pun la socoteală şi că era un prieten căruia îi ceream mereu ajutorul – şi pe care

îl căutam, acum înțeleg, ca pe un mijloc de a-mi calma anxietatea și frica ce stăteau să înflorească, pe care de atâta vreme le ascunsesem în temnița minții mele. La începutul acelei veri, problema era că mă simțeam trădat. Era ceva ce m-a lovit neașteptat, aproape de pe o zi pe alta: nu mai puteam să beau. Era ca și cum corpul meu s-ar fi revoltat ca să protesteze, în același timp cu spiritul meu, și ar fi conspirat să respingă această baie cotidiană a sufletului meu, pe care o sărbătorise atâta vreme și de care, cine știe, ajunsese să aibă nevoie."

Și am dedus de aici că poate am vrut să mă las de băut prea devreme. Dacă aș fi așteptat să-mi spună stop corpul meu, nu aș fi dat atâta importanță fenomenului. Am nevoie să beau așa cum am nevoie să traversez un portal către o întreagă lume. Dar Styron scrie dintr-o epocă de mult apusă în care bărbaților nu li se cerea în niciun fel socoteală cu

privire la comportamentul lor. Renunţ la ideea de a mă reapuca de băut. Pe moment.

REBECCA

Mi-a împrumutat cineva la Barcelona un apartament cu camerele dispuse longitudinal în care nu pătrunde soarele. Sunt mulţumită c-am plecat din Paris. în fiecare zi mă intersectez în Raval cu acelaşi tânăr de culoare destul de frumos – cu părul lung, cu nişte ochelari negri stricaţi, în şort şi cu picioarele goale—, inexplicabil de elegant. Bicicleta lui n-are pneuri, lanţul atârnă pe lângă schimbătorul de viteze, nici şa nu are, se aşază direct pe cadru. De două luni îl văd pedalând pe aceeaşi bicicletă aflată în aceeaşi stare şi de fiecare dată îmi ia un pic de timp să-mi dau seama că nimic nu merge în tabloul ăsta. El e atât de hieratic şi sigur de el, încât e nevoie de timp ca asta să urce până la nivelul conştiinţei – acestei biciclete şi utilizatorului ei le

lipsesc nişte piese esenţiale.

Pe plajă, un tip brunet se plimba cu o geantă Gucci enormă, neagră – ca şi cum ar fi ieşit dintr-un magazin. De la depărtare avea aerul unui tânăr burghez oarecare – şi pe urmă l-am văzut scoţând un carton pe care să poată dormi la umbră şi m-am uitat mai bine la el. Era un puşti – avea maximum cincisprezece ani şi în realitate era un băiat tânăr fără casă, cu nişte bermude vechi portocalii prea mari pentru el. Mi-a luat timp şi să mă gândesc că pierdea vremea pe acolo, pe plaja aia gay, în căutarea unui potenţial client sau poate a unui tip pe care să-l tragă pe sfoara, cine ştie. E ceea ce detestăm la prostituţie, că-i evidentă.

Toată lumea poartă mască. De săptămâni întregi e o căldură înăbuşitoare – perie de sudoare pe buza superioară. E irespirabil. Şi probabil inutil. Toată lumea poartă mască şi totul se petrece la exterior – oamenii poartă mască la masă în timp

ce vorbesc, atât timp cât nu sunt serviți, vorbesc cu mască. Fac și ei ce pot. Nu-și mai pun problema dacă e util sau confortabil. Fac tot ce pot, ca să evite un nou lockdown.

Eu, la rândul meu, cred că viața îmi vorbește, îmi trimite semne. îmi arata o lume care seamănă cu ceea ce simt – e o lume în criză, afectată, fără direcție clara. în cădere liberă.

Să trecem la subiect: vrei să te reapuci. Nu sunt de acord cu asta. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici a fost să merg la o întâlnire. Nu înțeleg nimic din ce povestesc ei și, cum sunt toți cu masca pe față, nu știu nici măcar cine ia cuvântul. Și totuși îmi face bine să merg acolo. Mă liniștește să trec o frontieră, să schimb Limba – și că există același fel de întâlniri. Aici nimeni nu mă mai poate recunoaște. Asta nu-mi prea place. Din fericire m-a abordat la ieșire o franțuzoaică de vârsta mea, o să bem o cafea împreună. Sunt obișnuită sa mi se

dea atenție și să fiu răsfățată și oamenii să fie ca niște mici piranha entuziaști în jurul marii actrițe, fiecare încercând să ia bucățica lui din timpul meu, din atenția mea. Dar nu sunt obișnuită să mi se vorbească așa cum îmi vorbește ea. Așa de direct, despre lucruri esențiale.

Ar fi totuși naspa ca datorită ție să fi devenit adepta acestor întâlniri, deși eu n-am cerut nimic, și asta să meargă oentru mine. iar tu să recidivezi ca un orost. Renunță. caraghiosule, pe ce ton trebuie să ți-o spun? Nu mai ai douăzeci de ani. Gata. Asta-i tot. Nu te mai certa pe tema asta. Vremea ta a trecut- Ai trăit-o deja. Ce cauți tu n-o să mai găsești nici în alcool, nici în drog. E la fel ca atunci când te culci din nou cu o dragoste de demult, cineva pe care l-ai adorat și nu mai e ca înainte. Nici măcar o chestie reîncălzită. Numai bătăi de cap.

Pot și eu să încep să brodez pe marginea primelor mele băute, cu

emoție. Era soare, era primăvară. Beam țuică de mirabele dintr-un bidonaș de plastic. Repetam o piesă de teatru la MJC în Vandoeuvre. Jucam *Ondine.* Râdeam pe seama lucrătorilor sociali și a bunei lor dispoziții de fraieri care mergeau cu Renault 4L – asta nu însemna că nu ajungeam să ne petrecem timpul pe la MJC. Adoram teatrul, dar asta nu ma împiedica, în timpul repetițiilor, să sfârșesc întinsă pe jos, cu brațele încrucișate, și nimeni nu îndrăznea să bea cu mine. Fetele nu îndrăzneau nimic. Pe vremea mea, fetelor te era frică de tot. Aveam să devin acea adolescentă de paisprezece ani care bea whisky direct din sticlă. Modelul meu era fata cu părul albastru din *Albcitor,* ea are ochi galbeni, care par goi, și cântă la harpă. Ea și Chrîstianne F., evident. Eram bine. Uneori vorbesc despre adolescența mea cu adulți care nu au același fel de amintiri ca mine, e dificil să le explic că acelea erau niște vremuri

bune. Cumpăram soluție de scos pete și coboram complet singură până în capătul unei parcări, cu un mic magnetofon și ascultam *Flash Gordon* a lui Queen și Joy Di Vision, trăgând pe nas. Furam discuri din Elall du Livre. Tu mi-ai reamintit asta, uitasem. Intram cu o geantă Dorotennis, luam un teanc de discuri. le băgăm în geantă și ieșeam. Aveam tupeu, îmi plăcea să fur din magazinele mari, putem adăuga asta la lista de chestii pe care am regretat că nu le-am mai putut face când am ajuns celebră. Puteam s-o fac la New York sau Tokio, dar când poți plăti lucrurile și le furi deliberat pentru valul de adrenalină, te simți idioată, nu mai e aceeași plăcere ca atunci când ești mică și vii să-ți iei ce-ți dorești. E ca și cum ai recupera ceva.

înțeleg nostalgia ta pentru adolescență. Dar s-a terminat, n-o să mai avem niciodată paisprezece ani. Și nu există recidivă fericită. Nu e nevoie să mergi prin săli ca să afli

asta. Am frecventat mereu toxicomani şi n-am văzut niciodată vreunul care să declare „m-am reapucat, ce bucurie”. Aşa că gata cu circul ăsta al tău, coboară cu picioarele pe pământ... fă sport sau ia-ţi o vacanţă.

OSCAR

Am o planta în sufragerie. Tocmai înflorea din nou, avea flori mari vişinii, ca nişte ciorchini de struguri. în dimineaţa asta am văzut ca florile erau devorate, găurite sau ciugulite şi că de ele stau agăţaţi nişte coconi mari pufoşi înăuntrul cărora trăiesc mici omizi verzi. Am îndepărtat deja vreo treizeci, dar am senzaţia că se înmulţesc de la o oră la alta. De fiecare dată când curăţ planta, găsesc apoi oua noi. Frunzele se rulează de la sine, ca şi cum omida ar fi încolăcit frunza. Pot fi reperate după albul care apare, învelişul acela lipicios – atât timp cât omida nu a ieşit încă din cochilia aia a ei maronie şi se mişcă – ele au fix culoarea frunzelor – e

complicat să extragi parazitul ca să protejezi planta, să faci în aşa fel încât ea să supravieţuiască atacuLui omizilor. Exact aşa e când eşti în interiorul unei poveşti de dragoste: coconul, această chestie densa, se creează în câteva minute, lipicioasă, dulce, mătăsoasă, dar opacă. Din interior nu vezi nimic în afară: doar simţi, eşti lipit de carnea poveştii, vegetezi acolo înăuntru, planta vieţii noastre a fost degeaba devorată, devastată— te hrăneşti din dezastru, nu mai ieşi de acolo.

Am însoţit-o pe Clémentine pe jos, până în staţia de autobuz. Ne-am intersectat în trecere cu un câine negru, unul cu labele scurte, urechile ciulite, cu un aer vioi, L-am numit Volt. Şi-l vad pe stăpânul lui Volt aşezat la tejgheaua îngustă a unui bar, afară e soare, iar înăuntru e ca o cavernă confortabilă, el stă cu un pahar de ceva gen martini în faţă – un lichid roşu, dens. îl văd în treacăt şi ştiu ca asta e ceea ce-mi lipseşte

legat de alcool: să simt că barurile mai sunt încă pentru mine acasă. Că fiecare tejghea e o potențială oază în care sunt bine primit. Să rămân, după ora închiderii, când se trag obloanele, cu obișnuiții locului și să ies pe ușa de serviciu – și să caut apoi unde se vând croasante toata noaptea. în mod ciudat, cea mai precisă amintire nu e cea a beției, nici nostalgia cea mai apăsătoare – nu regTet în mod special că am vorbit tare și am repetat același lucru de zece ori. Văd oamenii cum se transformă după aperitiv, îi văd cum se curbează, cum se încălzesc apoi după cina, devin tactili și trec la confidențe. Am nostalgia impactului fizic —- gura de whisky, arsura aceea de-a lungul gâtului, pe interior, și felul acela în care se încălzesc articulațiile. Dar regret mai ales barurile. Senzația aia că ai barul tău. în care îi știi pe chelneri. în care ești primit. Confortul unui acasă care nu e casnic.

Alcoolul înseamnă stabilitate. Nu

am cunoscut nicio altă stabilitate, nici înainte, nici în timpul, nici după. Alcoolul e prietena, iubirea, părintele, pământul, aerul proaspăt şi dulceaţa.

în mod regulat, uneori fără convingere, mă gândesc la sinucidere. De când nu mai beau, termin întotdeauna cu acelaşi gând: înainte de a pleca, singurul lucru care mi-ar face plăcere ar fi un pahar de vin, un vin alb sec, şi un alt pahar de vin alb catifelat, şi apoi o cupă de şampanie, şi un pahar de vin roşu, un saint-joseph de exemplu. Şi un whisky. Fără gheaţă. Nu contează de care whisky.

Şi-atunci îmi spun: dacă aş bea un pahar şi încă unul, dacă aş recupera tot intervalul ăsta, toate paharele nebăute care nu rn-au însoţit, nici susţinut, nici nu mi-au distras atenţia de la ceea ce sunt, atunci aş fi beat şi n-aş mai avea chef să mor. Aş uita de ideea asta. Nu m-aş mai gândi decât la băut.

îmi lipseşte imprevizibilul. Chiar şi

berea îmi lipseşte. Nu mi-a plăcut berea niciodată şi totuşi am nostalgia ei. Rece. Pe o terasă. îmi lipseşte culoarea ei. îmi Lipseşte senzaţia aia a paharului pe care-l ţii în mână. Şi după aia te duci să te pişi- Numai când te ridici ca să te duci să-ţi goleşti vezica realizezi cât de beat eşti. De câte ori mi s-a întâmplat să descopăr că nu mai sunt în stare să ma ridic făTă să cad, în timp ce eram pe veceu.

Poate de aia nu mai scriu, fiindcă nu mai beau. Mă întreb dacă problema mea era că nu beam suficient. Malcolm Lowry, Scott Fitzgerald, Marguerite Duras, Chandler, Truman Capote, Stephen King, Hammett, Dorothy Parker, Stetnbeck, Jean Rhys, Patricia Plighsmith, Hemingway, Elizabeth Bishop, Raymond Carver, Georges Simen on... o manie specifică albilor. Există jazzmenii negri şi heroina, muzicienii negri şi toate drogurile la care te-ai putea gândi, există

sportivii, actorii negri și drogul – dar romancierii negri – fie ei americani haitieni francezi sau kenyeni – nu vin niciodată să te frece cu cât de greu le e să creeze. Nu există o tradiție a alcoolismului la marii autori negri. Reformulez – îmi spun că dacă Baldwin n-ar fi avut nevoie să bea e fiindcă asta nu e obligatoriu pentru a fi un mare autor.

REBECCA

îți faci singur filme. îți pregătești o cădere la fel cum ai construi o cabană – aducând tot felul de bucăți de lemn pe care le intercalezi între celelalte. Nu am construit niciodată o cabană, dar sunt sigură că așa se face. Așa cum faci tu. Strigi după ajutor având grijă să nu poată face nimeni nimic pentru tine. înțeleg, mi-am dorit atât de mult să reiau relația cu bărbați cu care nu mai era posibil nimic, am dus cu mine tristețile ca și cum aș fi fost o văduvă universală, duceam cu mine toate tristețile

tuturor îndrăgostiților despărțiți unii de alții și, de îndată ce puteam, intram într-o poveste tristă, una care putea sfârși rău și care mă putea distruge, de aia înțeleg ce faci tu acum. Dar nu suntem făcuți din același material. Eu supraviețuiesc la tot. îmi revin din orice. Nu sunt slabă.

Și nu pot face nimic ca să te salvez de ceea ce îți dorești. Acum că ești clean – ai ajuns ca un polițist plin de zel sau ca un gay la începutul secolului trecut, care trebuie să ghicească după cel mai mic semn dacă se poate adresa cuiva... dezvolți un fler, un al șaselea simț, o vigilență neașteptată. Eu ghicesc dacă cineva a consumat ceva chiar înainte de a-i vorbi, o știu după piele după miros după mers. Și te văd revenind la euforie – euforia îndrăgostitului, dar îndrăgostitul în gol, îndrăgostitul fără partener uman, îndrăgostitul naiv. Există o voluptate aparte de a arunca totul îr» aer și o voluptate aparte de a-ți regăsi vechii demoni. Există o

plăcere a prăbuşirii. Te pregăteşti pentru asta. O savurezi de dinainte.

Nu pot să te închid nu-ţi pot trăi viaţa în locul tău. Mă gândesc la fiica ta pe care nu o cunosc şi care aşteaptă cu siguranţă acest moment de mai bine de un an pentru că ea te cunoaşte mai bine decât mine şi ştie că nu poate avea încredere în tine. Sunt supărată pe tine. Sunt supărată pe mine. Ştiu că să spui „atenţie" nu foloseşte niciodată la nimic. Aş putea să te lipesc de un zid şi să-ţi car nişte pumni, să te sechestrez o lună întreagă într-o saună detoxifiindu-te cu vitamina C şi magneziu. Aş fi putut să debarc la tine însoţită de cinci nimfomane mai mici de douăzeci de ani care s-ar fi aruncat pe tine şi care nu te-ar fi lăsat să respiri aşa te-ai fi gândit la cu totul altceva aş fi putut să te hipnotizez cu forţa să te sedez şi să te duc în munţii din Uzbekistan sau să vedem templele din Cambodgia sau la Lourdes sau într-o clinică din Elveţia.

Şi toate astea n-ar folosi la nimic.

Ce poţi face pentru prietenul care vrea să se reapuce? Să-i ceri să preia din nou frâiele? Ce poţi face pentru o prietenă care întâlneşte persoana nepotrivită şi e clar că o să şi-o ia rău de tot şi ştii că nu va ieşi din asta nevătămată, doar că ea e posedată, magnetizată şi n-are nicio treaba cu avertismentele tale?

Ce poţi face pentru prietenul care a obosit sa facă iar şi iar aceleaşi greşeli, dar care îţi spune pe mine mă amuză chestia asta? Ce poţi face? Aştepţi. Răspunzi ia mesaje un pic prea repede. Spui tu prea des te iubesc. Sugerezi: şi dacă te-ai opri. Şi dacă ţi-ai schimba strategia. Atunci prietenul îţi cere să nu- ţi bagi nasul în treburile lui. Prietenul nu ţi-a cerut nimic. Ce poţi face pentru prietenul care e bine şi pe care-l vezi cum lucrează la propriul colaps?

Oamenii se distrug. Nu poţi fi decât de acord cu asta. Sau să eviţi să-ţi alegi prietenii dintre cei

perturbaţi. Nu doar oamenii singuri, de care nimănui nu-i pasă, se distrug în jurul meu. Dimpotrivă, e vorba de oameni care sunt iubiţi. E un fel de a le spune celor care-i înconjoară: voi nu folosiţi la nimic. Uite, nu-mi puteţi face niciun bine. îvfă solidarizez mereu cu cei nealiniaţi. Ce poţi face pentru prietenii pentru care te temi de tot ce-i mai rău? Nimic. Nu le poţi trimite mesaje ca să le zici hai să jucăm un ping-pong sau hai să ieşim la o terasă. Nu-ţi poţi spune decât să speram că va trece. Şi să fii alături. Rugându-te să mai rămână ceva din prietenul pe care l-ai avut. Şi-apoi s-aştepţi zilele mai bune. Te îmbrăţişez.

OSCAR

Prieteno, scrisoarea ta m-a emoţionat, n-o să mă reapuc. Trebuie să-mi schimb tutorele, fiindcă nu mai am chef să-i sun pe cel pe care-I am acum. Şi e tipul ăsta pe care-l văd mereu la întâlnirile de pe strada Charonne şi pe care îl admir – nu

ştiam ca urmează programul, știu foarte bine cine e.

S-a întâmplat ceva surprinzător. M-a sunat Léonore panicată. Era împreună cu Clémentine la niște prieteni pe care ea îi vede des, la marginea Lyonului. Asta mică a ieşit cu niște puşti. Au fost prinşi fumând iarbă. Se pare că, de când cu lockdownul, poliția ii cam hărțuiește pe adolescenţi. Că ar fi devenit o obişnuință. Am înțeles că Léonore a luat povestea mea cu clean-ul în serios. Şi că îi vorbește Clémentine despre asta. Nu realizasem că fiica mea ştia ce fac eu pe zoom, când e ea aici, mă închid în camera mea, îmi pun căştile şi nu zic nimic. Aşa că am avut această conversație stranie, pentru prima dată, cu mama fiicei mele, o conversație pe care n-am mai avut-o niciodată. De fiecare dată când mă conving că eram un alcoolic experimentat, realitatea vine să-mi spună că sunt singurul care vede lucrurile în felul ăsta. Léonore mi-a

vorbit de despărţirea noastră – credeam că era foarte furioasă pe mine, dar era mai ales furioasă pe droguri. Asta mi s-a părut simpatic din partea ei. Nu sunt sigur că m-aş fi comportat mult mai bine dacă n-aş fi consumat nimic. Am lăsat-o să vorbească. Şi am lăsat-o să mă felicite întruna pentru alegerile mele recente de viaţă şi să-mi spună că e o diferenţă admirabilă şi că poate conta pe mine. E adevărat că de când sunt clean nu am ratat niciodată ziua în care trebuie s-o iau la mine pe cea mică. O ascultam povesti ndu-mi toate astea şi mă gândeam la scrisoarea ta – îmi spuneam e totuşi foarte plăcut că femeile astea se preocupă de soarta mea.

Ea voia să stau de vorbă cu Clémentine. în calitatea mea de tip abstinent care cunoaşte viaţa. în calitate de tată, de fapt. Am mirosit complicaţia – rai-era greu să mă imaginez cu puştoaica în tren, explicându-i că iarba o s-o conducă

direct spre prostituția sordidă cu o seringă în braţ. Léonore nu-mi mai vorbise în felul ăsta de ani întregi. I-am zis ok trimite-o la mine o sa iau masa cu ea.

M-am dus apoi să cumpăr o tartă tatin de la Picard, fiindcă ştiam că-i place la nebunie. întâlnirea tête-à-tête cu ea a mers prost- I-am spus „O să-ţi vorbesc acum ca unui adult, fiindcă asta eşti pe cale să devii. Şi tu ştii că eu am fumat iarbă. Ştiu despre ce-i vorba. E un drog blând, dacă-l fumezi de două ori pe an, în mod excepţional. Dacă fumezi însă în fiecare săptămână, e un produs mult mai periculos decât s-ar putea crede. Luată frecvent, iarba o să-ţi afecteze concentrarea, creativitatea, umorul, bucuria de a trăi, inteligenţa, somnul, curiozitatea...” A oftat. O plictiseam deja. Am devenit fragil. Mă simţeam umilit. Nu eram în largul meu. Am început să mă gândesc că ar fi. trebuit s-o iau altfel – s-o fac să vorbească ea, ca să aflu care-i treaba

ei cu iarba. Dar n-ai cum să inventezi o relație agreabilă cu fiica ta așa deodată pe un colț de masă, fiindcă mama ei se bazează pe tine. M-am uitat foarte repede la ea ca la o idioată arogantă care o să și-o ia la greu de la viață, fiindcă o face pe dura și fiindcă nu e decât o cretină. Nu chiar cu cuvintele astea – dar cam asta era ideea.

S-a ridicat ca să plece, am urmat-o până la ușă, am prins-o de încheietura mâinii ca s-o fac să se întoarcă ea a urlat „nu mă lovi", nu ca cineva căruia i-ar fi frică, ci mai degrabă ca și cum ar fi vrut să-mi dea una. Am urlat și eu atunci. Am zguduit-o un pic, ea s-a năpustit pe scări. M-am dus după ea închizând ușa în urma mea ca un idiot fără să iau cheia am ajuns-o în stradă- Nu mai voia să-mi vorbească.

Pe scurt – totul a început foarte prost. Și acolo în stradă mi-a zis nu-mi face morală te știu o să începi să te droghezi din nou așa că tu ești

ultima persoană care mă poate ajuta. Asta m-a siderat. Ca şi cum asta mi-ar fi alungat complet furia. în loc sa spun o tâmpenie, am întrebat-o „De ce mă tratezi drept un drogat? M-ai văzut tu luând droguri?" Chipul ei s-a schimonosit, într-un rictus plin de dezgust şi neîncredere. Asta nu i se potrivea deloc. Deschid aici o paranteză ca să spun – enervarea îi iese foarte bine. Nu de la mine moşteneşte asta, eu sunt ridicol când mă enervez, devin galben la faţă şi vocea mea o ia razna, tatăl meu era coleric, dar era la fel – şi fiindcă ne bătea şi numai de asta nu ne păsa de el în mod vizibil când se enerva. Dar Clémentine nu moşteneşte asta nici de la maică-sa, Léonore e o catastrofă când se enervează, plânge se bâlbâie devine complet neputincioasă. Clémentine dimpotrivă – e foarte sălbatică, foarte stilată când îşi pierde cumpătul. Asta m-a făcut să mă gândesc că, dacă relaţiile noastre devin mai bune, ar

merita să vorbim un pic şi despre băieţi, fiindcă mă gândesc că a învăţat asta cu băieţii şi nu la noi acasă. încbei paranteza – grimasa aia de dezgust era în schimb hidoasă. Dar eram sincer surprins. Am repetat întrebarea „M-ai văzut fu cumva pe mine drogându-mă, Clémentine?" Ea a zis glumeşti şi ai timp sper fiindcă tot ce am de spus despre tine are legătură cu drogurile.

îmi spunea ceva important şi sincer pentru prima data de când devenise adolescenta. Ştii există momente ca ăsta – ca să vorbesc în limbajul cinematografic al lui Wachowski – în care totul îngheaţă în jurul personajului şi, în câteva secunde, el scapă dintr-o situaţie şi se deplasează într-un spaţiu care îi e familiar. Acesta e miracolul. Am simţit o răsuflare de gheaţă în ceafă, o mână care m-a apucat şi am înţeles simultan că era o decizie bună să mă reapuc şi în acelaşi timp că n-o s-o pot face. Comparaţia cu pasiunea

amoroasă e aici evidentă: m-am simţit ca atunci când te-ai hotărât să pleci pentru o altă fată şi soţia ta îţi spune ceva care te face să realizezi că nu o să pleci. Valizele sunt făcute, decizia e luată şi o mâna invizibila te înţepeneşte în loc. Nu voi bea paharul ăsta. Nu o să prizez această linie. Nu o să mă întorc de unde am plecat. Eram, în aceeaşi secundă, disperat că trebuie să renunţ şi uşurat ca un naufragiat când pune piciorul pe pământul ferm. Şi am găsit că sunt admirabil, eram orbit de propria splendoare. Ce sacrificiul Ce tată extraordinar! Eu, această stâncă în plină furtună, acest tată gata să facă orice ca să-şi liniştească fiica. Se întâmplă rar să mă iubesc aşa. Am profitat de moment.

I-am spus bem o cafea şi i-am povestit tipului de la bar cum mi-am uitat cheile în casă cu tot cu portofel, chestia asta a facut-o să râdă pe puştoaica mea, „Hai că te-ai scos, papa". Şi-a comandat o Fanta – nici

nu ştiam că mai există încă aşa ceva. Nu i-a fost uşor să înceapă să vorbească, dar a făcut-o. în final, am mers împreună la lăcătuş, după aia neam întors şi ne-am aşezat la mine, jos pe scări, ca să-l aşteptăm – asta ne-a luat toată după-amiaza. Eram siderat- îşi amintea lucruri pe care eu le uitasem, aş fi putut jura că era prea mică şi n-avea cum să fie conştientă de ele. îşi amintea toate dăţile când o lăsasem baltă, liniile de cocaină pe care le prizam discret în noaptea de Crăciun, certurile cu foste când beam prea mult, nopţile în care o duceam la culcare înainte să joc un poker cu prietenii şi când se trezea noi eram tot acolo şi puţeam a alcool a ţigară şi nu povesteam decât tâmpenii în timp ce ne jucam cu părul ei ca nişte tâmpiţi. îşi aminteşte sutele de promisiuni pe care nu mi le-am ţinut, certurile care plecau de la nimic după ce petrecusem în ajun, vocea aia cleioasă pe care o aveam când ajungea ea acasă, jointul fumat

în faţa televizorului şi că eram acolo, dar era ca şi cum ar fi fost singura, că o lăsam să mă aştepte într-un bar în timp ce eu mă duceam la toaletă cu prietenele, îşi aminteşte de toate substanţele pe care le lăsam la vedere în camera aia de bonă, fiindcă habar n-aveam că ea scotoceşte prin biroul meu. îşi aminteşte totul. O adevărată poliţistă. Lăcătuşul a fost corect, n-a încercat să schimbe uşa cu totul ca să mă factureze cu trei mii de euro, a scos un card şi a deschis-o în treizeci de secunde. Am intrat în casă şi-am terminat tarta tatin. Mi-am cerut iertare de la Clémentine că m-am enervat aşa tare şi ea a spus – „îmi cer scuze c-am spus că te vei droga iar. Văd ca te schimbi. Şi asta e cool. N-ai fost niciodată aşa cum eşti acum".

A rămas să doarmă la mine. Seara am sunat-o pe Corinne – era momentul să fac pace cu ea. Ea a ştiut întotdeauna cum să discute cu Clémentine. Eram în defensivă, dar

imediat ce i-am zis „fumează marijuana”, Corinne n-a izbucnit în râs și n-a zis „e normal, e vârsta”, ci a pus întrebarea corectă „zilnic?” Nici n-a dramatizat, nici n- a luat-o prea ușor. Ne-a invitat sa mergem câteva zile pe la ea.

— Am cheile de la vecini şi au piscină.

— Să văd dacă e de acord și maică-sa şi o să venim cu trenul amândoi. O să-mi facă şi mie bine asta. Tocmai am renunţat la ideea de a mă apuca din nou.

— Eşti întotdeauna un pic dobitoc, dar cu siguranţă acum eşti mai puțin dobitoc decât înainte.

Era cât pe ce s-o iau ca pe ceva foarte jignitor, dar am făcut exact pe dos. Am luat-o drept un compliment – și chiar cred că era unul.

REBECCA

Treaba asta cu a fi părinte nu e chiar punctul tău forte... E vorba de o persoană, fiica ta, nu e o cârjă.

Procesul tău de renunțare la droguri și alcool n-ar trebui să se bazeze pe ea. O sa-mi spui mi se fâlfâie: esențial e să te aduni. M-am bucurat să te citesc. Nu pot să stau să-ți scriu acum prea mult. Sunt la niște filmări, în curând or să vină să mă cheme. Ador să locuiesc în hotel. Să mi se aducă micul-dejun în cameră. Nu voiam să fac filmul ăsta. Dar aveam mare nevoie de bani. Scenariul mi s-a părut jalnic și castingul un dezastru. Doar că de fapt totul merge bine. Regizoarea știe ce face și de la o scenă la alta cred că iese o treabă bună. N-o să fie o mare apariție, dar la festivaluri va fi un hit. Directorul de imagine mă favorizează. Petrece ore întregi ca să mă pună în valoare. M-am văzut pe înregistrare. E bine. N-am mai avut alura asta de mult. Ce idee bună abstinența asta! Te las, îmbrățișează-ți fiica și sora din partea mea. Știu că o să mergi s-o vezi. Corinne mă sună mereu. Nu se mai poate lipsi de mine. Te îmbrățișez.

OSCAR

Le observ pe Corinne şi pe Clementine Împreună. Aia mică nu e mai prietenoasă decât de obicei. Când ajunge spune frumos bună ziua şi imediat după se retrage, îşi scoate telefonul şi se izolează, la fel cum face şi cu mine. E în cameră, dar nu e.

Corinne nu reacţionează aşa cum obişnuiesc eu s-o fac. Atitudinea ei e complet diferită. Ea nu se înciâncenează. Ea nu e intimidată. Ea nu e tatăl copilului – ea nu are o idee prealabilă despre ce ar trebui să fie această relaţie. Tot ce-am trăit cu tatăl nostru nu-i explodează în faţă ori de câte ori îi cad ochii pe Clementine. O lasă-n legea ei, dar nu are o problemă s-o includă, din când în când, în conversaţie sau în activităţile casei. „Ridică-te şi du-te să cumperi fructe vino să

mă »iiifi ia ratăm Ipmnp „ NJ11 nirîn urmă Hp agresivitate pasivă când îi cere să facă ceva – doar

când o văd pe ea cum se comportă îmi dau seama cum mă comport eu. Când Corinne spune ajută-mă să curăţăm cartofii ea nu subînţelege prin asta – lasă telefonul nu fi aşa cum eşti gândeşte-te la mine ţine cont de mine dă-mi ce am nevoie. Ea vrea cartofi curăţaţi şi atâta tot. Realizez că pun stres în orice situaţie. Stresul meu, durerea mea, negativitatea mea, vinovăţia mea. Eu, eu, eu. Realizez că-mi petrec timpul obligându-mi fiica să ia în calcul durerea mea. Şi niciodată direct.

Şi mai ales – Corinne are entuziasm. Ea spune „când vă văd pe voi, copiii de vârsta ta, îmi spun că fasciştii au de ce să-şi facă griji. Cu

noi au avut o viaţă uşoară, dar cu voi o să fie greu". Şi Clémentine zâmbeşte. Sunt incapabil să gândesc ceva similar. Cu atât mai puţin să formulez un asemenea gând aşa, pe colţul mesei- Când mă gândesc la viaţa lui Clémentine, nu cunosc decât angoasa – ţes pe deasupra capului ei un voal din tristeţe, asta şi nimic altceva.

Stau într-un fotoliu vechi portocaliu, fix lângă fereastra prin care văd grădina de fiecare dată când îmi ridic ochii din cartea pe care o citesc. Am găsit pe hol, în dezastrul pe care Corinne îl numeşte biblioteca ei, o ediţie veche din *Românce gitane* de Garcia Lorca. Recitesc fiecare pagină de mai multe ori. Şi mă uit la ele două cum stau împreună. Clémentine loveşte cu palma fundul unui borcan de sticlă ca să-l deschidă şi Corinne oftează: „Ce păcat că nu există nicio terapie de reconversie a heterosexualilor, ai fi o lesbiană de excepţie". Clémentine e în culmea

fericirii.

— Asta fiindcă am deschis fasolea verde din prima? Nu eşti normală...

— Spun asta fiindcă tot ce faci e impecabil, nu ai prostia jalnică a femeii heterosexuale.

Iar Clémentine străluceşte toată, e un compliment marfă. Se uită întruna pe Lesbian TikTok şi-i arată ceva lui Corinne care-i smulge telefonul din mâini.

— Cine-i bomba asta?

— Nu mai vorbi aşa de ea are vârsta mea!

— Nu ştiu ce altceva aş putea spune despre ea, sufleţel, e o bombă atomică.

Mă uit la ele, sunt la câţiva metri de scena asta. Am pieptul încordat din cauza unui amestec de furie şi tristeţe. E gelozie în asta, e furia de a fi exclus, e tristeţe din cauza neputinţei mele de a intra şi eu în conversaţia lor, fiindcă dacă aş face-o aş strica liniştea schimbului ăstuia

dintre eLe, sunt tatăl ăla prost actor care simulează lejeritatea. E un fel de magmă stranie în tot acest schimb, un fel de Linie clară – ca cerul în Bretagne când o fâșie de albastru anunță un sfert de oră de soare de care trebuie să profiți. E ceva nou care respiră aici, ceva care aproape ca se descompune astfel – sunt mulțumit pentru Clémentine fiindcă are parte de un adult care o face să ia o pauză de la angoasa adulților -— așa realizez și că nu ține de nu știu ce mare lucru sa te simți bine împreună cu ea.

Sa te lași traversat de un eveniment. Să te lași cuprins de o emoție. în loc să fugi. Vreau mult să fac asta. Dar cum să procedez? Cum să ajung la asta? Trebuie să merg? în ce fel? Cu muzică sau fără? Trebuie să stau așezat? Cu spatele foarte drept? Trebuie să respir din abdomen? Să mă întind pe jos? Să întind brațele sub formă de cruce și să casc? Să las gândurile parazite să-

şi sape galeria lor prin pieptul meu?

Bullshit. Emoţia e gaura din stratul de ozon schimbarea climatică e mereu lava vulcanului bombardamentul virusul. Emoţiile nu sunt nici uzina nici teatrul sunt ceva care nu se poate conţine. De aceea nu le putem primi. Ele te supun. Tu poţi strânge oricând din fese zâmbind. Dar emoţiile te întorc pe dos. Nu sunt o chestie fabricată artizanal, individuală, pe care ţi-o meştereşti după cum îţi imaginezi tu lumea. Ele nu sunt un bol din ceramică. Emoţia care se revarsă peste generaţia mea este disperarea. Ea e colectivă. Ea explodează adânc, în pământ. E aceeaşi care ne ridică pe toţi. Fiecare se poate precipita cu micul lui mesaj şi mica lui formulă, asta nu schimbă nimic. Fie ca eşti stăpânul lumii sau naufragiat pe o epavă în mijlocul oceanului, emoţia e la fel. îi aparţinem, e un acord implacabil al cărui sunet se va auzi orice s-ar întâmpla.

Singura tehnică ce îți permite să respiri în mijlocul disperării e speranța. Nimic mai simplu de atât. Speranța e singurul antidot pentru disperare. Or, fix speranța ne-a fost confiscată. Distopia a devenit unicul orizont rezonabil. Să crezi că lucrurile se pot îmbunătăți e o dovadă de idioțenie. Acesta e totalitarismul învingător. Imaginarul nostru acaparat de o convingere unică: nu există alternativă.
Speranța e bună pentru imbecili.

Și-atunci Clémentine îmi spune papa vii mâncăm și încetez să mai vreau cu orice preț să pun cuvinte precise peste această magmă de angoasă care-mi agită stomacul și mă ridic și mă așez la masa lor și nu mă forțez să zâmbesc și nu caut ceva inteligent de spus nici ceva enervant ca să înțeleagă că mă simt exclus – așa că mă așez împreună cu ele și spun ce bun e Garcia Lorca nu-l mai citisem de mult și Corinne răspunde de mult timp n-am mai deschis cartea

asta fata care mi-a dat-o trăiește în Australia mă întreb acum ce-o fi devenit ea între timp și Clémentine căreia nu-i pasă de asta îmi spune Corinne a făcut tarta ei cu căpșuni și simt că e mulțumită că a regăsit acest univers în care are punctele ei de reper și că totul e simplu – și vreme de câteva minute am avut această senzație bizară care de fapt mi-e foarte străină – sunt la locul meu, totul e bine. Nu-mi bat capul nu caut să spun ceva ce ar face din mine un tată mai bun un frate care oferă siguranță sau orice altceva special. Aparțin acestei scene. Nu am nimic special de făcut ca să fie bine. Și măcar în ziua asta de azi mă simt mai puțin idiot decât ieri.

REBECCA

Ești sigur că ești în regula, puișor? Nu ești oare un pic exaltat?

îți scriu seara, fiindcă ziua o păstrez ca să nu fac nimic. Barcelona e pustie. Ce e bun pentru suflet e

fatal pentru economie şi viceversa – antagonismul ăsta e totuşi o problemă.

De obicei în acest anotimp străzile sunt luate cu asalt.

În zece ani centrul oraşului a pierdut optzeci la sută din locuitorii lui. Locuinţele s-au transformat în Airbnb, iar în timpul Covidului au fost convertite în sere de marijuana. Majoritatea micilor afaceri au devenit buticuri turistice. Străzi întregi au obloanele trase. Nu mai există nici brutărie, nici librărie, nici coafor. Buticuri în care se vând suveniruri urâte. Totul e închis. Aşteptând revenirea. Prin comparaţie, Longwy la sfârşitul anilor '80 era prosper. Această frenezie de a lăsa totul să se ducă dracului îşi pune amprenta pe tot peisajul oraşului – e destabilizant să vezi o lume cum dispare.

Repeţi mereu că eşti îngrijorat pentru fiica ta. Dacă nu te- ai îngrijora, ai fi idiot. Există situaţii în care să te panicliezi e dovadă de bun-

simţ.

Suntem cu toţii pe cale să devenim nebuni. E o chestie colectivă. Ajungem să ne certăm cu oameni pe care îi ştim de zece ani fiindcă nu ne convine ce spun ei despre vaccin. Spun asta şi sunt prima căreia îi vine să-i prindă ca să-i vaccineze cu forţa şi să le spună să-şi ţină gurile lor slobode când vorbesc de ADN-ul lor de rahat. Ce credeţi voi că e nenorocita voastră de genetică? Un tablou de Picasso? Dar imediat după asta îmi spun: de fapt în ce mă transform eu aici? Cine-i individa asta care a preluat frâiele în capul meu? În ce moment din istorie m-am mai interesat eu de situaţia vaccinurilor făcute de prietenii mei?

Lumea îşi pierde cumpătul. Mă oboseşte. Aşa că tot ce am de spus e ţineţi-vă tari. Din fericire n-am copii, dar am impresia că tu eşti pe punctul de a deveni un tată pe bune. Mai bine mai târziu decât niciodată.

OSCAR

Spre finalul întâlnirii pe zoom, apare tipul ăsta pe care nu l-am văzut niciodată, dar care, după felul cum îl salută ceilalți, înțeleg că e în program de mult timp. Are covid, e închis într-o cameră fără lumină naturală, așa cum se vede pe ecran ai spune că-i într-o grotă, decorul din spatele lui e atât de aglomerat și repetă de nu știu câte ori „mama mea nu mă iubea, trebuie să trăiesc cu asta". E ca o litanie pe care o spune „mi-e imposibil să accept respingerea", parcă ar fi asfixiat de o idee pe care încearcă s-o regurgiteze, ascultându-l îmi spun „hai obișnuiește-te cu asta, ne resemnăm las-o în pace pe maică-ta două minute". E și el un băiat mare, cred că e de-o vârstă cu mine. Asta e, mama ta nu te iubea – nu ne putem petrece toată viața gândindu-ne întruna la copilăriile noastre ratate. Obișnuiește-te. Nu te enerva. Mă agasează omul. Nu mă identific cu el. Mă suprapun peste el, mă confund cu el, mă înec în el. Nu

vreau să fiu tipul ăsta, refuz categoric să-i ascult când îşi frământă întruna disţ>erarea, mă dezgustă, nu vreau să am de-a face deloc cu el. Identificarea e o treabă elegantă, e ca şi cum te-ai vedea cu cineva într-o oglindă, v-aţi recunoaşte şi v-aţi face un semn cu mâna în trecere. în treaba asta există o distanţă – o posibilitate de a gândi despre ceea ce se întâmplă. însă ceea ce mi se întâmplă cu el e organic, e dezgustător – e ca şi cum aş înota în propriul rahat.

Aşa că mă copleşeşte o angoasă. O angoasă cum n-am mai avut de luni bune. Corinne îşi dă seama de agitaţia mea, nu ştiu după ce semne exterioare, şi, din nou, nu profită de asta ca să-mi sară în cap. Lasă o cană cu cafea fierbinte lângă fotoliul meu şi observ că a avut grijă să aleagă cana care-mi place mie, aia mică neagră, cu marginile groase. De obicei o enervează că am genul ăsta de tabieturi, că am o cană preferată şi că din ea vreau să beau în fiecare

zi. Ei nu-i pasă de obiecte, de ritualuri, de micile reelaie imbecile – a sa că cel mai adesea pare că intenţionat nu-mi pune cafeaua în cana mea preferată şi trebuie să mă ridic eu ca s-o înlocuiesc, i se rupe de mine şi de „maniile mele de moş". Dar zilele astea Corinne nu se războieşte cu mine. Rămâne prin preajmă, nu se aşază imediat. îmi spune „Am auzit pur şi simplu, nu am făcut-o intenţionat, treceam în momentul ăla prin faţa geamului tău – şi l-am auzit pe tipul care vorbea despre mama lui". Nu am vreme să-i răspund, găsesc că e de o violenţă fără margini să asculţi ce spun oamenii în timpul unei întâlniri, n-am timp să-i spun du-te dracului, n-am timp să-i spun ce gândesc – se uită fix într-un punct undeva în spatele meu şi adaugă „Ştim la fel de bine amândoi că nu putem să-i învinovăţim. Dar e complicat să nu fii în pace cu propria copilărie când îmbătrâneşti". Sunt în defensivă,

încerc să vad ce i-aș putea răspunde ca s-o fac să înțeleagă că n-am de gând să port discuții psihologice cu ea. în loc de asta, spun „Putem ierta durerea, fiindcă ea se atenuează cu vremea, putem încerca să ne reabilităm, ne adaptăm. Dar să ne iertăm pentru răul care ne-a fost făcut, asta e imposibil". Se așază lângă mine. N-am vorbit așa de când am venit. E bine că facem asta azi, fiindcă mâine e plecarea. Corinne spune:

— Există convingerea asta. Dacă noi nu am fi fost niște copii răi, părinții noștri nu ar fi avut cum să fie niște părinți răi. Răul care ni s-a făcut e cel pentru care suntem cei mai responsabili. Dacă am fi fost luați drept altceva atunci. Dacă am fi fost copii buni – nu am fi trăit toate astea. Victima abuzului este mereu cea care a permis să se întâmple asta, dar mai ales cea caTe nu a știut să inventeze o altă cale, care a ratat ocazia de a-i permite celuilalt să înceteze să mai

fie un călău. Victima e cea care crede mereu că a ratat ceva.

Ridic din umeri:

— Să nu exagerăm. Formula e frumoasă. Daca ai face din asta un cântec, cine ştie, poate ar căpăta un oarecare sens – dar aşa nu înseamnă nimic. Mie nu mi s-a făcut niciodată rău. Şi nici ţie.

— îţi aminteşti ce bătăi îţi dădeam? Imediat ce-mi apăreai în cale, îmi ziceam la ce foloseşte chestia asta? Mi se părea că nu foloseşti la nimic. în alte familii, copilul mai mare îl urăşte pe cel mai mic fiindcă vine să-i fure locul lui unic de copil-rege. La noi era invers – nu erai mai capabil decât mine să trezeşti interesul în oricine ar fi fost. Nu erai mai capabil decât mine să alini angoasa care se infiltra peste tot – ai fi spus că la noi angoasa e o apă care alunecă înăuntru oe sub usi si e tot mai multă de la o zi ia alta.

— Erai de vreo trei-patru ori mai grea decât mine şi mă loveai

întruna.

— Pe bune, frateilo, ai uitat? Aveai şi tu două pasiuni şi nimic altceva: să mă ciupeşti şi să-mi furi lucrurile. Nu că furai din când în când câte un obiect ca să-l vinzi după aia la şcoală ---- furai tot ce găseai de îndată ce mă întorceam cu spatele şi după aia aruncai tot ce-ai furat. Nu în gunoiul din bucătărie, nemernic cum erai – ieşeai din casă şi alergai s- arunci totul în gunoiul din staţia de autobuz. Numai ca să mă enervezi. Parcă te văd, pe bicicleta ta mică, cred că aveai vreo opt ani te duceai te întorceai. Bineînţeles că ţi-o luai de la mine. Era un infern convieţuirea noastră.

— Nu-mi amintesc deloc de asta.

M-a tulburat. N-a inventat povestea cu jocul de-a furatul. Nu mă mai gândisem la toate astea niciodată. Am senzaţia că n-a durat totul decât o după-amiază şi n-am

reținut decât violența represaliilor ei. Diversitatea obiectelor mi-a reamintit că e posibil să fi durat mai mult. Mă jucam de-a furatul cu o piuneză, cu o furculiță, <ru un cui. Mă jucam de-a furatul cu prea multe obiecte pentru ca povestea asta sa se fi petrecut doar într-o miercuri.

— Crezi c-a durat mult mania asta cu ciupitul?

— Doi ani, lejer. Era de nesuportat. Era o teroare pentru mine să stau cu tine în casă. Tu nu erai un băiețel turbulent care face prostii din când în când – nu, tu nu mă lăsai niciodată în pace și îmi făceai rău. Mă ciupeai până la sânge. Dacă mă prefăceam că nu simt nimic numai ca să mă lași în pace, îți luai fața aia a ta de psihopat și mă ciupeai pri vin du-mă fix, până-mi smulgeai pielea.

— Mie mi se pare că eram blând ca un mieluțel.

— îți amintești de gogoși, dai ai uitat ce făceai ca sa le iei? Aveam cincisprezece ani, Oscar – îți jur că

dacă n-ai fi venit tu în camera mea în fiecare zi ca să mă enervezi, n-aș fi mers să te caut în camera ta.

— Eram mic. N-am uitat că mă maltratai. Și nu mi se pare că mi-am căutat-o.

îmi otrăveai viața. Nu sunt cuprinsă de vinovăție, dar
nici nu sunt în negare. Pentru tine era mai greu. Eu măcar îmi puteam spune – îmi plac fetele, așa că e normal să mă respingă părinții mei; fug tot timpul, așa că e normal să mă respingă părinții.

Eu măcar îmi pot spune nu mi-am făcut o familie nu mi- am găsit un loc de muncă stabil am fost o dezamăgire pe toate planurile e normal ca părinții mei să fie reci cu mine.

Tu n-ai nimic cu care să poți justifica ce ți s-a întâmplat. Tu nu „ți-ai căutat-o". Te-ai născut băiat, ai fost un elev bun, ți- ai găsit o meserie prestigioasă, le-ai dăruit nepoțica aia pe care și-o doreau ca să le demonstreze vecinilor că au o viață

de pensionari normali. Şi totuşi n-ai reuşit mai bine decât mine să le obţii afecţiunea. Aici voiam s-ajung: îţi aminteşti cum te băteam? Ce se întâmpla când erau şi părinţii noştri acasă? Mă certau la greu, dădeau buzna în camera mea şi mă torturau cu reproşurile şi ameninţările. Dar nu-mi amintesc să-i fi văzut o singură dată luându-te în braţe ca să te consoleze. Şi Dumnezeu ştie în ce hal puteai plânge. Şi n-am nici măcar o imagine cu tine în braţele unui adult care să-ţi spună şterge-ţi lacrimile sunt aici. Nu dau vina pe nimeni. Ştiu că ei nu aveau asta în dotare, pur şi simplu. Nu te uram fiindcă erai favoritul mezinul sau băiatul pe care-l aşteptau. Te uram fiindcă eşuai şi tu la fel de lamentabil ca mine. Şi ştiam că cineva ar fi trebuit să se aplece spre tine ca să te îmbrăţişeze, dar la noi în casă nu se făcea aşa ceva. Şi răul care ţi-a fost făcut – faptul că a fost pe nedrept nu schimbă
nimic e întotdeauna răul pe care l-

ai permis, ai meritat să-
ți fie făcut și nu știm cum putem ieși din această imbecilitate nefastă.

REBECCA

M-am întors la Paris. Barurile sunt închise din nou. Mă rănește masca asta în spatele urechilor.

Scrisorile tale sunt la fel de lungi și nu știu dacă nu cumva fiindcă sunt destabilizată în acest moment le găsesc tot mai emoționante. Trebuie să spun că mi-e frică de absolut tot. Mi-e frică să ascult radioul mi-e frică de ce aș putea auzi la televizor mi-e frică atunci când dau peste un tweet care-l citează pe Mengele mi-e frică atunci când văd cum ungurii însemnează refugiații pe cap cu un spray de vopsea roz mi-e frică atunci când văd polițiștii gazând protestatarii adunați în jurul Assei Traore mi-e frică atunci când văd un uigur într- o fotografie mi-e frică atunci când văd cât de mult au câștigat anul ăsta bogații pământului.

E o zi perfectă să xecazi, fiindcă nu-i o săptămână nici oarecare, nici ușoară. Voiam un rol într-un serial și tocmai i-a fost dat alteia. în plus e vorba de o actriță bună, nu pot spune că e nedrept sau complet idiot. E greu să te bucuri pentru alții când tu nu ești mulțumită cu ceea ce ai. E un sentiment pe care nu-l cunoșteam. Urase suferința asta pe care mi-o produce faptul că n-am fost aleasă, urăsc emoția mediocră pe care o provoacă în mine și urăsc poziția de slăbiciune la care mă condamnă. Nu i-am spus sincer agentului meu că asta m-a rănit. Am zis la naiba chiar am nevoie de bani și am schimbat subiectul.

Dar la prânz, după ce am înregistrat un scurt interviu cu o televiziune belgiană pentru un film pe care l-am făcut cu mult timp în urmă și care iese abia acum, am alergat să prind metroul, ca să nu ratez începutul întâlnirii la Charonne.

N-am mai luat metroul de când

aveam douăzeci de ani, treaba asta e o revoluție pentru mine. E simpatic oricum, sunt mereu oameni care mă recunosc și se poartă foarte frumos. Pe cât pot fi de enervanți oamenii când mă așteaptă undeva să facem un selfie, pe atât n-au timp în metrou să te enerveze, îți spun că te iubesc înainte să lasă din tren sau fac un pic de conversație cu tine pe peron, dar nu e un loc unde să aibă impresia că te pot acapara. Sunt foarte mulțumită de comportamentul publicului meu în metrou, dacă mi s-ar fi spus asta de dinainte, aș fi luat metroul mai demult. în același timp, ar trebui sa înțeleg că asta e semnul decăderii imperiului meu. în anii '80, dacă aș fi fost așa de nebună încât să mă gândesc să iau metroul, aș fi blocat circulația, nu exagerez. Deci da, asta înseamnă că azi toată lumea ignoră mai mult sau mai puțin prezența mea. Am o prietenă actriță și ea la fel ca mine care-mi povestea cu ceva timp în urmă că pe terasa unui restaurant

a observat că era fotografiată din stradă şi n-a zis nimic, dar s-a ridicat un puşti de la masa de- alaturi, nebun de furie, dând ordinul „şterge asta”. Şi-atrunci
ea a înţeles că băiatul credea că-l fotografiază pe el micuţa
care-l însoţea repeta întruna că el are peste un milion de foii o we rs şi prietenei mele scena i s-a părut aiurea, fiindcă bineînţeles că nimeni nu-l cunoştea pe puşti. în timp ce ea e pe coperta tuturor revistelor pe care ţi le-ai putea imagina şi apare la ştirile de la opt seara mai des decât duce gunoiul, tot pe puştiul ăia îl fotografiau. Băiatul şi milionul lui de followers erau vizaţi. Şi el avea dreptate. N-a reuşit să facă în aşa fel încât să fie ştearsă fotografia, dar nicio clipă femeia care-l fotografia nu s-a justificat dând ochii peste cap „dar nu mă interesaţi dumneavoastră”. Femeia care-l fotografia nici măcar nu a recunoscut-o pe prietena mea actriţă.

Așa că acum iau metroul și e mult mai rapid decât taxiul. Cred doar că ar trebui să fie organizat un metrou clasa întâi în care ai merge mult mai puțin și ar fi lifturi peste tot. Altfel, pierzi prea mult timp alergând pe coridoare, ăsta-i singurul dezavantaj pe care îl găsesc în treaba asta. Air» ajuns la timp la întâlnire, m-am așezat lângă prietena mea care se machia se pentru Halloween. Am citit cu voce tare unul dintre texte și i-am ascultat pe oameni vorbind, îmi doream să ridic mâna și-n același timp îmi spuneam că ar fi o schimbare să-mi țin un pic gura și să ascult.

Totuși îmi doream să vorbesc despre acea altă dată mai devreme în timpul săptămânii: o mai veche cunoștință a venit la mine și a spus am fumat niște iarbă și i-am răspuns fără să stau prea mult pe gânduri eu nu mai iau nimic iar ea a zis: „Pică bine, fumez prea mult de când a murit tata, încerc s-o las mai moale”.

Iar eu eram complet stupefiată

când vedeam că asta nu-i punea niciun fel de problemă. Anticipam o dezamăgire zdrobitoare. Se uita la mine, deci se aştepta să se drogheze. Am spus nu şi-am remarcat că asta a fost mai degrabă o uşurare pentru ea. Ce tâmpenie, eu mă simţeam cumva obligată să onorez parcă un fel de pact nescris care stipula că o să ne facem plinul împreună şi ea făcea acelaşi lucru, fiecare la fel numai ca să n-o dezamăgească pe cealaltă. Ar fi trebuit să vorbim mai demult despre asta, cine ştie, poate că de ani întregi sunăm dealerul ca să nu ne dezamăgim una pe alta.

Mi-am dat seama şi că nu o invidiam. Am fost surprinsă să constat că era la fel de uşor şi pentru ea să se lipsească de asta. Aş fi putut să-mi spun vreau sa fiu ca ea vreau sa fie uşor, vreau să fiu o persoană căreia îi place să se dTOgheze ocazional şi care nu face din asta o întreagă dramă. Dar sunt aşa cum sunt. Dacă trag dintr-un joint, o să

termin sticla de whisky o să prizez un gram şi-o să mă trezesc înconjurată de oameni care nu-mi plac, care se droghează şi ei şi nu o să mă distrez deloc, o să mă simt doar epuizată. Nu sunt cineva care iubeşte moderaţia. Şi e foarte bine aşa cum sunt.

Cel mai ciudat e că sunt sincera. De fiecare dată când merg la întâlnire, am un prieten care vine să mă aştepte la colţul străzii mele. Sunt bucuroasă să-l văd şi fiindcă discutăm diverse în timp ce mergem împreună. Fiindcă, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg deloc, cu el nu mă plictisesc aşa cum mă plictisesc cu alţi oameni.

Aveam chef să spun toate astea, dar m-am mulţumit să-i ascult pe ceilalţi. Asta şi fiindcă îmi plac mult oamenii pozitivi în timpul întâlnirilor, dar nu vreau să devin şi eu unul dintre ei, o naiva dată pe spate de orice, care spune ce fericită e să fie acolo la fiecare întâlnire. Nu e cazul să exaeerăm totuşi. Rămân o letrendă.

OSCAR

I-am spus unei fete pe care de-abia am cunoscut-o vino să iei masa La mine și te duc eu după aia cu mașina, dacă apar polițiștii o să încercăm să-i aburim o să spunem că suntem un cuplu într-un moment dificil și că te conduc la casa ta... Ea mi-a zis o să ne dea amendă fac la bani acum, curând or să poarte uniforme Gucci cu mici diamante pe șapcă. Și a mai adăugat oricum nu cred că va fi nevoie să mă conduci acasă după, am cbef să mă culc cu tine. Fata pe care o doresc în acest moment e mai tânără decât mine cu zece ani face voluntariat distribuie mâncare oamenilor străzii seara spune că poliția îi arestează dacă depășesc cu zece minute ora de la care e interzis să mai ieși și că sunt agresivi și idioți ea zice o să devin și eu o acab o întreb ce-i aia acab sunt cei care cred că *aii cops are bastards.* Fata cu care mă văd zice „e aiurea" cam pentru toate situațiile

stânjenitoare – și mai zice și „e nul” și cuvintele ei Intră în gura mea și pentru prima dată în viață am vârsta la care îmi pun întrebarea, când folosesc cuvintele astea la rândul meu, dacă e de modă veche să fii vulgar. Dar cuvintele ei sunt deja în gura mea. O cheamă Clara. Vreau să fiu tot timpul cu ea.

Dacă nu ar fii fost interdicția asta cu ieșitul noaptea, nu aș fi îndrăznit niciodată să o invit dându-i de înțeles că o să mă culc cu ea. Interdicția asta mai degrabă mi-a rezolvat viața sexuală, fiindcă eram și unul, și altul mai relaxați, dacă nu am fi avut această discuție pe WhatsApp mai devreme, în timpul zilei. Ea îmi spusese deja am chef să mă culc cu tine și asta nu mă panicase, pentru că, date fiind circumstanțele, nu era o declarație de gagică nebună care vine să se instaleze direct la tine acasă. Era doar pertinent.

Clara are un câine. Un câine e mult mai bun decât un copil –

niciodată niciun reproș. Dacă aș reîncepe totul de la capăt, mi-aș lua un câine. Cu atât mai mult cu cât, dacă un copil desparte un cuplu, pune capăt poveștii romantice, un câine, dimpotrivă, îi apropie pe parteneri. Nu e deloc complicat să-i arăți celuilalt că te comporți bine cu câinele lui. în timp ce copiii te arată în lumina ta cea mai proastă – tot ce e tarat în tine iese la suprafață. Câinele, dimpotrivă, îți scoate la lumină toată răbdarea și tandrețea. Datorită lui ne putem plimba pe o rază de un kilometru în jurul casei, chiar și când e foarte târziu, gen pe la nouă noi ne plimbăm, suntem niște nebuni. Mașinile de poliție patrulează și ne văd și nu încetinește nici una, dar dacă s-ar întâmpla asta și o mașină ar opri în dreptul nostru și ne-ar întreba de ce suntem doi răspunsul ar fi foarte simplu – fiindcă ea e o fată și își plimbă câinele iar eu nu-mi pot lăsa iubita singură. Și niciun polițist n-ar avea ce să comenteze în fața

unui asemenea argument.

Un curier de la Deliveroo a trecut pe Lângă noi pe bicicletă, mergea liniştit pe mijlocul străzii, ascultând Drake la maximum în boxă – eram singuri de zece minute pe trotuar şi continuam să purtăm măşti. Ne-am uitat cum se îndepărtează făcând zigzaguri cu bicicleta lui, m-am gândit că ai fi putut spune că înaintează pe apă şi m-am apropiat de fată, mi-am tras masca în jos şi ea a făcut la fel cu a ei ne-am sărutat acolo pentru prima dată apoi ne-am dat seama că tocmai făcuse caca câinele şi ea a glumit zicând e povestea vieţii mele mereu trebuie să mă fac de râs şi eu nu i-am spus ca era cel mai romantic prim sărut din toată viaţa mea. Cred că niciodată nu am sărutat o fata pe care nu o cunoşteam prea bine fără să fiu ţeapăn. Aşa că acum eram ca un puşti. Şi era teribil de bine.

Am participat la o întâlnire azi şi am spus că mă simt cu adevărat norocos că am devenit clean fix

înainte să deregleze Covidul totul. Interdicţia de a mai ieşi după ora zece? Ştiu că m-aş fi simţit complet îndreptăţit să-mi fac plinul în fiecare zi începând de la prânz. Vezi tu, schimb registrul. întorc spatele tentaţiei. Un tip spunea la întâlnirea de azi: „Tu-mi spui mâine eu înţeleg mâine şi alaltăieri şi poimâine e un haos în capul meu nu-ţi poţi imagina ce haos e şi după aia totul trece cum trece vântul". Iar un altul a vorbit de abuzul sexual la care a fost supus când avea paisprezece ani. Tipii vorbesc adesea despre genul ăsta de lucruri. Poveşti de când erau copii şi de când erau adolescenţi. La fete am înţeles că astea erau chestii frecvente. Dar dacă nu eşti la NA nu-i auzi niciodată pe tipi povestind despre aşa ceva.

Ieri ne-am pus un film de Wong Kar-wai, dar nu ne-am uitat prea mult nu mi-o mai trăsesem de mult – de când cu toate mizeriile mele nu m-am mai văzut având o poveste cu o tipă.

îmi imaginam că va fi dezamăgitor, nu-s mare fan al primelor dați – îmi place ideea de prima dată, îmi place momentul în care îți dai seama că totul se va petrece așa cum îți dorești, când mă culc cu o fată pe care nu o cunosc ce-mi place cel mai mult e chestia asta cu sărutul și atunci ajung ca o gagică, ce caut de fapt e tandrețea doar că nu mă simt în largul meu, sunt ca blocat. Drogurile serveau și la asta – să nu fii niciodată cu o necunoscută într-un pat, gol și lucid În timpul sexului.

REBECCA

Mi-am pus deja problema că sunt mulți tipi la întâlniri care vorbesc despre violuri la care au fost supuși. Sau despre incest. Sau despre pedofilie. Nu înțeleg de ce nu am auzit mai mult despre asta în timpul mișcării MeToo. M-ar surprinde foarte tare daca ar fi așa din rațiuni de decență sau pentru a lăsa spațiu de exprimare femeilor. Mai degrabă cred

că e fiindcă bărbaţii au înţeles că să vorbeşti te poate costa prea scump. Nu am explicaţii pentru ruşinea pe care o resimte victima. Cred că există – dar nu o înţeleg. Se spune ca ruşinea şi furia merg mână în mâna. E fals. Mie nu mi-a fost niciodată ruşine. îmi vine sa ucid oamenii. Dar asta e ceva diferit.

Nu mi-a fost ruşine la unşpe ani când taică-meu m-a pus să mă urc, aşa în fustă cum eram, pe o masă, şi a spus în faţa tuturor amicilor lui ai picioare frumoase, ăsta-i cel mai important lucru la o femeie. Cu o voce şi o privire pe care nu i le cunoşteam. Nu mi-a fost ruşine, nici măcar pentru el. Am înţeles că nu era ceva normal. Am înţeles că era ceva periculos. N-am mai mers vreodată să-l revăd şi el n-a insistat – având în vedere panta pe care a luat-o, ştia şi el la fel de bine ca mine că avea să se termine rău. Dar nu-mi era ruşine cu asta. îl găseam doar complet idiot, atâta tot. N-o pui pe fiică-ta să se

urce pe-o masă ca să-şi arate picioarele prietenilor tăi beţi. Şi n-am nevoie să-mi fac psihanaliza ca să ştiu asta. Taică-meu era ireal de frumos. Din categoria Alain Delon. N-a greşit maică-mea când l-a ales ca progenitor – dacă priveşti din punct de vedere eugenie, ce alegere inspiratăÎ Era frumos ca un zeu, dar uitase să aibă şi-un creier. în faţa amicilor lui, mi-a ridicat fusta ca să le arate picioarele mele zicând „asta-i cel mai important pentru o femeie, să fie frumoasă, iar tu ai picioare sublime”. Eram destul de mare să înţeleg ca era o chestie deplasată. Şi periculoasă. Dar nu-mi era ruşine cu mine însămi. Ştiam că idioţenia era specialitatea lui. Doar voiam să crape cu toţii.

Nu mi-a fost ruşine că am fost violată la paişpe ani. Ştiam că matahala culcată peste mine, care mă urmărise pe stradă şi care avea de două ori greutatea mea era un cretin. Nu mi-a fost ruşine. De atunci,

am întâlnit tipe care mi-au zis că ba da, obligatoriu mi-a fost rușine, doar că nu mi-am recunoscut asta. Urăsc să mi se explice ce-ar trebui să simt. Nu mi-a fost rușine. Doar am simțit dorința de a-l ucide și cu siguranță furia că sunt prea neputincioasă fizic ca s-o pot face. Dar să-mi fie mie rușine, nici gând! Lui trebuie să-i fie rușine. Și știam asta încă de atunci, când mi s-a întâmplat.

În ultima vreme mă gândesc la asta din când în când, de câte ori aud că nu-ți mai revii niciodată după un viol, și încerc să înțeleg. Am vorbit despre asta cu costumiera de la filmul cel mai recent la care am lucrat, o fată de vârsta mea, frumoasă, cu ochi mari albaștri, cu un cap de puștoaică. M-a întrebat dacă îmi place sexul și i-am zis că nu în mod special. Primele dați cu un tip care-mi produce o impresie puternică, da, îmi place. Sau atunci când te-ai ceTtat groaznic și ești sigur că nu, niciodată din nou, și se

reaprinde flama şi asta e ceva mai puternic decât tine şi iubitul tău te ia şi ţi-o trage în picioare lipită de perete şi sunteţi de cinci ani împreună şi simţi că aparţii acestei poveşti, atunci, da, categoric îmi place. Uneori îmi place mult sexul. în general, sincer, nu-mi pasă. Dar nici nu-l detest. Dar ideea asta pe care o au în cap tinerii – că trebuie să ai tehnică în pat, ca să fii bună, asta m-a siderat întotdeauna. E în regulă, eşti bună deja – e suficient. Caxe-î următoarea etapă? Să faci ordine prin casă îmbrăcată ca o prinţesă şi să cureţi bucătăria în corset? Iar costumiera mi-a răspuns – poate că din cauza violului nu prea îţi place sexul. Asta deşi nu spusesem că nu-mi place deloc – ci doar că nu e o chestie pe care aş face-o cât e ziua de lungă. în ce moment a devenit treaba asta obligatorie? N- am urmărit situaţia. M-am gândit un moment şi-apoi m-am enervat. „Viol" e deja un cuvânt care nu spune nimic

– există patruzeci şi cinci de nuanţe pentru a descrie culoarea albastră şi un singur cuvânt pentru a descrie violul. O să aştept ca gânditoarele să mai avanseze un pic, dar mai ales o să aştept să mă lase să simt ce vreau eu să simt înainte de a-i vorbi cuiva despre asta. Spui că ai fost violată şi toate brigăzile gândirii corecte îţi cad în cap ca să-ţi explice că după un viol nu-ţi mai revii deloc punct. O terapeută mi-a vorbit despre disociere, ca şi cum asta ar fi o chestie fizică, pe care ai putea-o observa. O femeie violată se disociază. Am ascultat-o revărsându-şi mizeriile. De când eram copil mi s-a tot repetat că privirilor altora le aparţine corpul meu, că el aparţine frumuseţii mele, puterii mele de seducţie. Seducţia, ea te face să te disociezi. Cum ai putea face altfel? Nu cunosc nicio fată care să mănânce fără să se întrebe dacă o să se îngraşe fiindcă mănâncă. Cum să te disociezi de propriul apetit şi să nu te

disociezi de tot ceea ce eşti tu? Bineînţeles că mă disociez. Sunt actrită. Teraoeuta m-a ascultat, eram la o cină importantă. Dar îmi era clar că ea ştia mai bine decât mine ce înseamnă să fii violată. Că aştepta de la mine confirmarea superstiţiilor ei. Şi că ce spuneam eu nu avea nicio importanţă. Nu aveam expertiza experienţei mele; o confiscase ea, de dinainte.

— OD este abrevierea pentru *overdose* (supradoză). *Co-fast* se numeşte metoda pentru transport ilegal de droguri, conducând în mare viteză pe autostradă, ca să eviţi controalele poliţiei. *DSM este abrevierea pentru Manualul de diagnostic şi statistica al tulburărilor mintale.*

***Must* {în engl.) „ceva ce trebuie să ai în mod obligatorîu". lâ- Willlam Styron, *Beznă vizibilă. Amintiri despre nebunie*, traducere de Mihnea Gafiţa, Art, 201 7.**

ZOE KATANA

Nu aştept mare lucru de la terapeuţi. Nu aştept mare lucru nici de la ceilalţi pacienţi din jurul meu.

Avem cu toţii un motiv întemeiat să fim aici. Cei mai mulţi dintre noi minţim când suntem întrebaţi ce ne aduce aici. E tot ce ne
rămâne de făcut, să vorbim --------- ar ----------fi imposibil să nu ne dăm seama de asta. Tipul superdraguţ de ia capătul culoarului care spune că e în depresie fiindcă soţia lui nu-l lasă să-şi vadă fiica. îl compătimeşti, îi asculţi povestea şi apoi devii mai atentă la ce spune şi-ţi dai seama că nu e decât un tip violent care a ameninţat-o că o omoară în faţa celei mici. E doar un bărbat violent care insultă mama în faţa fiicei. Doar un bărbat violent pe care ar trebui să-l detest din poziţia mea de feministă radicală doar că e prea târziu – l-am simpatizat deja şi odată ce înţeleg că minte şi că e doar un tip violent... e prea târziu pentru morală. Fata inteligentă cu ochi luminoşi care are camera vizavi de a mea şi care decretează că nu e bolnavă, că societatea e bolnavă şi că, până la

urmă, să te internezi e o dovadă că eşti perfect sănătos. Doar că are o problemă la mansardă şi, când e adusă aici, intră în deliruri paranoice absolut grotești – îşi revine cu tratament, dar tot e convinsă că staţii de radio publice se coalizează cu totul împotriva ei. Asta fiindcă ea publică lucruri importante pe Instagram. La început o asculţi şi apoi te prinzi repede – numai prostii. Sunt şanse foarte slabe ca pe culoarele de la Radio France să aibă loc aşa nişte conspiraţii legate de grila de programe încât s-o împingă la crize de depersonalizare. Domnul în vârstă foarte blând care-şi petrece toată ziua citind şi care îmi spune că e tratat pentru o melancolie veche – am aflat de la infirmiere că semna documente în numele copiilor lui ca să se îndatoreze şi mai mult, fiindcă de douăzeci de ani pasiunea lui e să piardă la cazinou. Iar când îl confruntă fiindcă sunt vizitaţi de executorii judecătoreşti care le cer să

returneze datoriile către firme-fantomă de care n-au auzit niciodată, el e cuprins de furii teribile, scoate carabina şi ameninţă că omoară pe toată lumea. Toţi cei care sunt aici au nevoie sa fie îngrijiţi. Iar cei care ne primesc nu au nicio idee despre ce ar putea face pentru noi. Ei sunt funcţionarii tipici ai vremurilor noastre – oameni buni, care te ascultă, care se descurcă şi ei cum pot. Din când în când şi câţiva psihopaţi agresivi sau dominatori – dar nu e asta norma nici pe departe. Infirmieri, medici, psihiatri – singurul lucru pe care ştiu că pot conta sunt somniferele. în afara de asta, ei cântă în gol pe o claviatură de molecule fără să aibă nici măcar un început de idee despre ceea ce ni se întâmpla şi mai ales – despre cum putem ieşi din râpa în care ne-am prăbuşit. Nu dorinţa le lipseşte. Nu timpul pe care sunt gata să ni-l consacre e problema. Mă gândesc la civilizaţiile care erau convinse că

demonii se strecurau printre cearşafuri noaptea ca să-şi abuzeze victimele şi-mi spun – premisele astea erau mai adecvate. Vorbesc cu oameni care nu înțeleg ce simt şi nu pentru că sunt un caz complex care îi derutează. Ei sunt derutați punct.

Nu detest ritualul de la terapeut – îmi place mult să vorbesc despre mine. Problema e când terapeuții îți răspund, îți dai seama imediat că nu înțeleg un cuvânt din tot ce spui. în cazul meu de exemplu, hărțuirea nu face parte din manualul lucrurilor grave. Dacă atunci când eram mică aș fi fost atinsă de vreun unchi, într-un mod nepotrivit, astăzi ar înțelege. Mi-ar explica că e ceva din care n-o să-mi revin niciodată şi astfel aș putea vorbi ore întregi. Dar să ai un cont feminist pe Instagram şi să ţi-o iei întruna, asta nu e de ajuns. Caută altundeva. Ceva din copilărie care să-ți poată justifica fragilitatea. Iar în cazul meu nu e prea mult de răscolit când vine vorba de copilărie. Ceea ce

trebuie răscolit e politic. A pretinde că ma vindeci, întrebându-ma dacă tatăl meu se ocupa de temele mele e ca şi cum l-ai întreba pe un deţinut politic trimis în gulag, care spune că îi e frig şi foame, dacă mama lui îi împletea fulare. Am luat-o razna şi raţiunea mea se clatină, fiindcă hărţuirea la care sunt supusă are drept scop suprimarea mea, iar instrumentele caTe stau la dispoziţia lor le permit să facă asta. Twitter e de vină. Facebook e de vină. YouTube e de vină. lnstagram e de vina. Nici tatăl meu nici mama mea nici străbunicii mei nu pot face nimic ca să mă protejeze. Masculiriiştii au declarat război feministelor pe reţele, ei ştiu că strategia lor funcţionează şi că pot conta pe complicitatea reţelelor deţinute de masculinişti. Ceea ce mi se întâmplă e politic. Da, pe ecranul telefonului meu, litania de mesaje care-mi urează sa mă sinucid sau să mor continuă fără oprire, sunt supusă unei torturi care nu exista

înainte şi care face ca dispozitivul meu cognitiv să o ia razna. Şi ăsta e şi scopul. Aş vrea să vorbesc cu un terapeut care să-mi dea şi alt sfat în afară de tăceti oentru totdeauna cedaţi disoăreti nu mai postaţi. Ascultaţi ce vi se spune: nu mai ocupaţi un loc în spaţiul social şi mai degrabă cultivaţi plante ca să le puneţi pe marginea ferestrei de la bucătărie.

Cred că psihanaliza are la bază ideea asta: să priveşti în altă parte. Bombardamente? Gândeşte-te la mama ta. Forţează-te să crezi că e posibil să existe ceva gen o educaţie familială sfântă şi protectoare. Acum, la începutul mileniului trei.

OSCAR

Cea de-a opta etapă presupune ca dependentul să facă o listă exhaustivă cu toate persoanele pe care le-a rănit. Oare numele lui Zoé ar trebui să figureze pe lista asta? Până săptămâna trecută, răspunsul

era clar pentru mine: în mod categoric, nu. într-o listă a resentimentelor mele, ea rămâne în frunte. Dar rău nu i-am făcut. îşi face ea filme în cap.

Eram invitat la Stuttgart pentru nişte lecturi alături de alţi scriitori. Nemţii plătesc pentru genul ăsta de lucruri, aşa că m-am dus. în tren am primit un mesaj de la organizator care mă întreba dacă aş fi de acord să înregistrez un podcast —- era vorba de o fată; Fanny, apropiată de Alianţa Franceză, care produce un podcast. Am zis nu. Nu o sa mă supun tribunalului intemetului. Tipul a insistat – e ca şi cum ar avea un fanzin, nimic important, îi place mult ceea ce face. M-am simţit agresat. Nu mai există fanzine. Astăzi, dacă răspund într-o bucătărie la trei întrebări puse de o puştoaică, totul se va viraliza pe reţele ca şi cum aş fi răspuns pentru *Paris Match.* E suficient să spun o singură fraza care poate fi interpretată aiurea şi gata

declanşez maşinăria – un scandal naţional, un strop de umor un pic deplasat şi e ca şi cum m- aş fi dus să mă piş pe mormântul lui Simone Weil. Eram agasat de insistenţa organizatorului şi pentru că i se cere autorului să-şi dedice o oră pentru un podcast, o oră pentru o universitate, o oră pentru un documentar, o ora pentru o şcoală... nu-i asta munca mea. Mi-e oricum greu să-mi fac munca aşa cum e ea, darămite să-mi mai şi petrec timpul dând interviuri cu care n-am nicio treabă.

Eram la locul evenimentului şi aşteptam împreună cu alţi autori să ne vină rândul să vorbim. Pe o măsuţă se aflau cafea, alune şi migdale. Aveau loc lecturi, îmi verificam pasajul pe care alesesem să-l citesc şi a venit la mine o fată, nu i-am dat atenţie, purta mască şi avea părul scurt, blond – mi-a dat un plic. Cum avea mască, n-am văzut că era bosumflată. în timp ce discutam cu un coleg, am deschis plicul şi era de

la Fanny, fata care voia să facă podcastuL îmi scrisese de mână o scrisoare lungă, spunea că era cea mai fervent cititoare a mea, că era o bucurie să mă întâlnească şi enumera întrebările pe care mi le-ar fi adresat, dacă aş fi acceptat. încheia scrisoarea zicându-mi că nu-mi purta pică. Dar îşi sublinia din nou dezamăgirea.

Am lăsat plicul să-mi alunece în geantă şi nu m-am mai gândit la el. în timpul lecturii, am recunoscut-o pe fată în public, mă fixa cu o intensitate ce mi s-a părut neliniştitoare. Iar când am luat cina cu toţii împreună, în subsol, am văzut că ne tot dădea târcoale. Mă privea cu dispreţ, se îndepărta, apoi revenea. I-am explicat colegului meu situaţia şi am plecat în grabă. Adevărul e că fata cam băgase frica-n mine. Mi se făcuse stomacul ghem pe drumul spre hotel. Ar fi fost banal, dacă nu era grav, şi asta m-a făcut să nu mă simt deloc confortabil.

în barul hotelului i-am citit

colegului meu scrisoarea de la ea. Am vorbit de *Misery*[12] şi ne-ain spus unul altuia anecdote cu cititoare duse cu pluta. Am urcat în camera mea, am vorbit cinci minute cu Clara şi după aia nu mă lua somnul. Am ascultat Prince în căşti, în timp ce fumam în pat.

Mă gândeam la fata cu podcastul. Era imposibil s-o alung din mintea mea. Dintr-odată mi-am dat seama. Fanny sunt eu. De aia mă angoasează în halul ăsta. Fanny sunt eu. Mi- am amintit de Zoé şi la cum dispărea ea înainte să se termine mesele la care eram şi eu prezent. Mi-am amintit cum se ţinea la distanţă de mine. Şi ştiam asta, fiindcă eram ca o busolă în ceea ce o priveşte – permanent capabil să spun unde e şi ce face. Ştiam că mă evită. Şi nu ţineam cont de asta. îi scriam scrisori. Ea nu răspundea. O luam de la capăt. Eu sunt Fanny. Dar o Fanny beată, drogată, îndreptăţită să insiste, fiindcă sunt bărbat şi fiindcă nu eram

pe cale să dau o mână de ajutor la bucătărie – eram acel autor un pic important care are dreptul sa insiste. Căruia nu poți să-i scapi.

Odată ce ai formulat aceste gânduri, te întrebi cum ai făcut să le ignori în tot acest timp. M-am dus să caut scrisoarea lui Fanny și am recitit-o. Chiar îmi crea un disconfort. Și o revedeam în sala unde citeam și apoi la masă, fâțâindu-se prin jurul meu fără să-mi vorbească. Și-atunci mi- a revenit în minte. Certitudinea mea. Certitudinea că puteam să-i impun lui Zoé dorința mea devoratoare. Că ea trebuia să cedeze. Și jena ei nu mă stânjenea deloc. Nu țineam cont de ea. Nu mă gândeam decât la nevoia mea imperativă de Zoé. La dorința imperativă pe care o trezea în mine.

Am rupt scrisoarea. Mă simțeam agresat. Eram fericit că plecam a doua zi și că nu aveam s-o mai văd vreodată pe fata asta.

în trenul cu care mă întorceam, m-

am uitat să văd ce a mai postat Zoé. Nu mai făcusem asta de multă vreme. Mă întreb dacă tu mai vorbești cu ea. îmi pare foarte rău de ceea ce am făcut. încep să accept asta. Mereu am ştiut-o, dar nu am recunoscut faţă de mine însumi. Sunt pe cale să renunţ la a considera apărarea mea mai importantă decât orice altceva. Fanny de la Stuttgart m-a făcut să întrezăresc un lucru despre care nu voiam să aud vorbindu-se. E insuportabil să fii dorit de cineva căruia nu l-ai cerut nimic. Şi e insuportabil să fii pus în faţa unei cereri pentru care nu există opţiunea de a spune nu.

REBECCA

Zoé e internată. De ceva timp. La cererea ei. Şi-a pierdut minţile. Se pare că asta li se întâmplă multor tineri. Vorbim una cu alta, pe Signal, fiindcă ea zice că pe celelalte site-uri nu poţi avea încredere, poliţia are acces acolo şi poliţia e pe felie cu

masculiniştii. Cred că delirează complet. Cum altfel, dacă a cerut să fie internată. Ea zice că nu a mai suportat hărţuirea online. Cred că a stat săptămâni la rând singură închisă în casă fără să se vadă cu nimeni şi că a citit tot ce se scria despre ea pe Net.

M-am dus s-o văd la spitalul de psihiatrie, în arondismentul 19. Un prieten apropiat şi-a petrecut acolo o vară întreagă, nu cu mult timp în urmă. Doamna de la recepţie m-a recunoscut, dai a trebuit să-i arăt documentele şi să aştept să mă însoţească un infirmier la lift.

Cunosc locul. Nu eram impresionată de holul comun, de ambianţa surprinzătoare care domneşte acolo. Ceva între o mare reuniune de familie şi o scenă de film grotesc. Mă uitam la ce se întâmpla în camerele cu uşile deschise, aliniate de-a lungul culoarelor. Un pensionar în pijama albastră citea, instalat confortabil în camera lui decorată. Un

alt tip m-a oprit, mi-a zis că ne cunoşteam, era zâmbitor. I-am spus că nu-mi amintesc de el şi mi-a vorbit despre oameni de care n- am auzit niciodată. Zoé purta hainele ei de oraş, ceea ce mi s- a părut un semn bun. Sau pur şi simplu semnul că duc lipsă de paturi şi nu au de gând s-o ţină mult. Nu are parte de un tratament prea dur. Era prezentă şi mulţumită să mă vadă.
De fapt, nu ne văzuserăm niciodată. Ne-a întrerupt o puştoaică, avea părul foarte lung şi o energie amuzantă. Vorbea despre nişte informaţii sensibile pe care le deţine în legătură cu fluorul pe care cei puternici îl pun în apă.

Cei mai mulţi dintre cei care locuiesc la etajul ei sunt liniştiţi – oameni ca ea, care nu mai fac faţă în exterior, dar care se liniştesc de îndată ce se ocupă cineva de ei. Cu Zoé vorbeam ca şi cum ne-am fi întâlnit într-o cafenea, mă întrebam ce căuta acolo. Mai puţin când

vedeam semnele tăieturilor de pe braţe. Se pare că tinerii de azi fac cbestia asta. Ne-a întrerupt o altă fată. A apărut vorbind engleză – dădea răspunsuri într-un interviu imaginar şi se comporta ca şi cum ar fi fost Beyoncé. Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, m- am prins că nu mă văzuse nicăieri şi mi-era greu să nu mă uit la ea ca s-o observ. Uneori oamenii au ceva în plus – ceva ce ne face să avem o dorinţă şi mai mare de a ne fixa atenţia asupra lor. Zoé a condus-o cu blândeţe în camera ei şi s-a întors râzând – „în mintea ei, ea e cineva ca tine". Şi m-am gândit că asta depinde de foarte puţin, cu faţa pe care o avea ar fi putut fi mai degrabă la Cannes decât în spitalul ăsta.

N-am stat prea mult acolo. N-aveam mare lucru să ne spunem. Am făcut-o să râdă. Am zis tâmpenii, aşa cum fac de obicei. Uneori îşi adâncea privirea în privirea mea, un amestec de îndrăzneală şi emoţie. Nu i-am pus

întrebări. Ea mi-a vorbit despre amenințări cu moartea și despre faptul că nimeni nu o protejează. Și timp de câteva zile a intrat în vrie. Senzația ca realitatea ei e făcută din bumbac. Asta e expresia ei. Mi-a zis că medicii numesc asta derealizare. Era convinsă că urmau să intre peste ea acasă și s-o omoare și că nimeni nu ar avea nimic de spus, fiindcă să omori o femeie e ceva relativ firesc și oricum să știm ce s-ar spune despre asta nu are prea mare importanță, fiindcă mai precis îi era frică să nu fie dezmembrată. Mi-a spus că primise tot felul de căcaturi prin poștă, la adresa ei de acasă și că nu le dăduse atenție, dar imediat ce a început să-î fie frică, toate astea au căpătat o importanță mai mare, pentru că ea e convinsă că poliția îi trimite așa ceva și a mai adăugat că adresa ei circulă pe internet. A văzut oameni la ea când nu era nimeni și urla singură în apartamentul ei și Zoé îmi spunea „mi-e greu să cred că nu era nimeni,

dar e un fapt. E ciudat, fiindcă îmi amintesc că erau bărbaţi în camera mea, i-am văzut, ştiu că deliram, dar i-am văzut. Asta e, să devii nebună înseamnă să auzi voci şi să vezi chestii şi să-ţi aminteşti totul clar ştiind în acelaşi timp că nu-i adevărat". Am întrebat-o dacă lua ceva în momentul crizei. Mi-a sous iau oastile ca să dorm si anxiolitice şi eu am spus cine ştie poate ca amestecul dintre astea două te-a luat de cap şi ea a râs „dacă e să mă gândesc la tot ce-mi dau aici, sper că nu e din cauza medicamentelor".

OSCAR

Se întâmplă să crezi că simulezi şi apoi să-ţi dai seama că erai sincer. Aveam impresia ca eram un pic ipocrit când spuneam că încep să înţeleg ce i-am făcut lui Zoé. îmi imaginam că jucam rolul băiatului bun, dar că în realitate nu credeam în asta. Şi totuşi spuneam adevărul.

Nimic spectaculos – nicio voce din

cer nu m-a convocat pe vârful unui munte, ca să-mi reveleze cine ştie ce. Dar perspectiva mea s-a lărgit. Admit anumite lucruri.

Ce furios sunt că nu-s un donjuan. Cum mi-am înghiţit eu durerea văzând că fete de care eram îndrăgostit alegeau, sub ochii mei, pe un altul şi nu pe mine. De câte ori am fost eu tipul căruia îi spui da fiindcă ai băut un pahar în plus sau pentru ca vrei să te răzbuni pe iubitul tău sau pentru că nu ştii să spui nu. îmi cunoşteam furia pe care o aveam, fiindcă fusesem tratat astfel, dar îmi subestimam furia pe care o simţeam faţă de ceilalţi băieţi. Cei care au ce vor. Fiindcă e mai simplu pentru ei. Fiindcă ei ştiu cum să se descurce şi eu nu. Fiindcă mă făceau să mă simt defect în timp ce ei îşi afişau talentele. îmi cunoşteam ruşinea, îmi cunoşteam furia – îmi ignoram teroarea resimţită faţă de alţi tipi. Faţă de judecata lor. Faţă de excluderea mea. Mi-e atât de frică de

ei --- preferam să mă concentrez asupra altor sentimente. Şi să ascult rap ziua întreagă cu speranţa că asta se va infuza în mine – că asta va sfârşi prin a mă dilua. Realizez că sunt incapabil să-l muşc pe cel care mă face să mă simt rău. Mă răzbun în altă parte. Mă defulez în altă parte.

N-am fost niciodată violent fizic, fiindcă forţa îmi lipseşte. Dar m-am folosit de violenţă, toată viaţa mea, şi am terorizat-o pe Zoé. Mă gândesc la ea. Are dreptate – aveam o violenţă de la care nu te puteai sustrage. Din tot ce era ea, nu am fost interesat decât de o parte infimă: partea aceea care îmi refuza avansurile.

Mi-a revenit acum chestia asta -— nu mințeam atunci când o uitam, era ocultată, aceste detalii ale poveştii fuseseră şterse. Mesageria ei plină. Sunam în fiecare zi, până când căsuţa ei vocală dădea pe dinafară. Am ales-o suficient de vulnerabilă ca să fie la îndemâna mea. Mă întorceam acasă

spart şi continuam să prizez cocaină trimiţându-i mesaj după mesaj. îndrăgostit, disperat, plin de insulte. Zeci de mesaje de la mine dimineaţa, la trezire. Şi de fapt ceea ce gândeam era că nu e chiar aşa de frumoasă nu e aşa de strălucită nu
e ea cea mai frumoasă femeie din Paris prin urmare ar trebui să primească dorinţa mea cu recunoştinţă, numai privirea mea asupra ei făcea din Zoé o persoană excepţională. Privirea mea şi nimic altceva. Aveam un telefon vechi, galben cu albastru, destul de rotund – care semăna cu o jucărie. Ca să
tastezi un mesaj trebuia să cauţi Litera apăsând de trei ori ----------
şi eu îi scriam romane. în funcţie de zi – ameninţări cu moartea sau cu sinuciderea sau subit glume ca şi cum am fi fost amici şi totul ar fi mers foarte bine. Mi se întâmpla să deraiez în mesajele pe care 1 le lăsam înregistrate sau pe care i le scriam – şi era o bucurie bizară în aceste

excese, era un fel de a mă distruge cu entuziasm, un fel de a căuta un punct slab la ea în care să înfig lama cuţitului şi sa o fac şi pe ea sa simtă ce simţeam eu. Cu o bucurie mizerabila. Bucuria violatorului, cred. Sau bucuria hărţuitorului la locul de muncă – superiorul care ştie ce face şi care ştie că celălalt nu are cum să-i scape. Ea mi-a spus nu. Trebuia şi ea să sufere aşa cum sufeream eu. Nu m-am întrebat niciodată cum se simţea din cauza asta. Mă simt terorizat de faptul că sunt o persoană infectă, cineva care nu merită nimic şi care n-ar trebui să fie aici. îmi spun nu sunt decât asta. Dar treptat realizez. Sunt şi asta. îmi amintesc că am făcut-o să plângă, îmi amintesc că am făcut-o să plângă de mai multe ori.

REBECCA

S-ar spune că faci progrese, Oscar. Ceea ce dovedeşte că orice e posibil. Nu sunt partizana existenţei

călduțe, dar moderația are uneori și o parte bună. Există o linie de mijloc între „sunt cel mai inocent dintre bărbați și un martir al feminismului” și „mă simt ca un violator”. Te-ai comportat ca un idiot, după modelul standard. Cineva care-și exercită puterea și care pretinde că există egalitate. Te las să-ți faci singur bilanțul, complet singur, ca un om mare. îți rămâne partea cea mai dificilă: să descoperi cum poți repara.

Am făcut o reclamă pentru nemți și-a plouat cu bani în contul meu. Am din nou card de credit. Bucurie. Am făcut fotografii cu un mare fotograf, un polonez destroy dat naibii, destul de în vârstă gen pe la cincizeci de ani cu care am avut chef să mă culc imediat ce l-am văzut intrând pe platou. E normal să vreau să mă culc cu fotograful. Asta nu înseamnă că o și fac, dar e un semn bun. Eram îmbrăcată complet în negru – nimeni n-a pronunțat cuvântul „greutate” în timpul pregătirii setului, dar aveau

toți brieful făcut și era pur și simplu elefantul din mijlocul camerei, tot conceptul chestiei se învârtea în jurul ideii de cum pui în valoare un corp ca al meu.

Ei bine, tocmai am văzut fotografiile și s-au descurcat remarcabil. Și eu la fel. Sunt extraordinară în fotografiile alea. Chestia asta cu renunțarea la droguri, ce idee genială – ai zice că am făcut trei liftinguri și cincisprezece ședințe de talasoterapie. Bombă. Tot ce reții în afară de fața mea superbă e că sânii mei sunt niște monumente. Ca niște catedrale gotice. E foarte posibil să se mai vorbească despre ei și peste o sută de ani. Ăsta nu e un decolteu, ci dovada că Dumnezeu există.

Am din nou un card de credit și-mi vine să cânt pe stradă. Chestia asta cu a fi clean e o idee hună și din punct de vedere economic. Nu datorez bani nimănui, am mers într-o librărie sa cumpăr căTți pentru

prietena ta Zoé. Doar nu era să-i cumpăr un pulover. în orice caz, nu înţeleg nimic din felul în care se îmbracă ea. Nici din mania asta a ei de a purta ruj în culori fluorescente. Şi-am cumpărat şi pentru mine o carte a ta. Audio – a trebuit să-mi sun agentul ca să-mi dea un CD player, că eu n-aveam. Am început să ascult. Am fost uluită de forţa textului. Pe cât eşti de prinţesă îndurerată din ce-mi dai impresia când îmi scrii, pe atât eşti de curajos ca romancier. Oamenii ar fi surprinşi dacă ar şti că de fapt eşti un fragil. Eşti ca Zoé. Ai două sinceităţi – una când scrii cărţi şi o alta când eşti cine eşti. Nu ţi-am detestat romanul. Chiar nu.

Noul proiect decadent pe care conducătorii noştri ar vrea să ni-l impună e Interdicţia de a mai ieşi în weekend. în timpul săptămânii munceşti şi în weekend te închizi în fortăreaţă şi îţi ţii gura. Nu eşti bun decât pentru asta – să faci să meargă maşina economică. Restul, viaţa ta,

echilibrul tău, apropiații tăi, cinemaul – ni se rupe de toate astea. E uimitor să trăiești. De fiecare dată simți că înghițitura de acum e mai greu de înghițit decât cea de dinainte. Dar o înghiți. Consolidarea represiunii. Care se exercită asupra oamenilor simpli. Controlarea săracilor. Să faci în așa fel încât periferiile să sufere un pic mai mult. Poliție închisoare – e singura comunicare pe care Statul o întreține cu clasele defavorizate. Impresia că suntem cobai care observă, uluiți de plasticitatea lor, de cât de puțin caz fac de demnitatea lor câțiva savanți plătiți de marile companii.

Din fericire, nu-mi pasă deloc de toate astea. Sunt frumoasă în fotografii. Am din nou un card de credit. E frumos afară. Un regizor belgian vrea să ne vedem pentru un film. Viața își reia treptat cursul.

OSCAR

Ascult Booba în timp ce adun

documente Word. Mă lupt sa scriu cinci minute fără întrerupere pe o temă. „Frate nu faci nimic când ai îndoieli” și visez să scriu o carte ca un text de rap francez – fără temă principală de atac în declarații – să fiu rând pe rând brutal și vulnerabil – în aceeași frază, fără să caut coerența.

Mă uit la Lil Nas X care e Invitat la *Saturday Night Lîve.* Auzisem de povestea asta cu picătura de sânge uman din adidași care i-a făcut pe cei de la Nike să se delimiteze. Nu știam cum. arată când am auzit vorbi rid u-se de toată afacerea asta a lui, îmi imaginasem un tip gen XXXTentacion – cu fața tatuată complet spart care face hip hop de puști cu cearcăne mari și super sweet și smooth codeină și distrus și deranjant și devastat cu un fel de seducție infantilă. Eram în urmă cu știrile – asta era acum cinci ani evident totul s-a schimbat din acel moment. Deci Lil Nas X e la *Saturday Nigfit Li va* – am avut vreme să-mi zic ce-i cu

micuțul ăsta bufon apoi m-am gândit la Eddy de Pretto care ma face să mă simt inconfortabil nu când îl aud ci când îl vad fiindcă îmi place mult cum se mișcă are niște picioare mici subțiri pot să mă identific cu el din punct de vedere fizic și de fapt nu mă deranjează că e homo dar cumva aș prefera să n-o știu și să- mi pot spune doar că îmi place aerul lui că-i apreciez modernitatea. Nu știu. Și cu Lil Nas X a fost o chestie, fiindcă am avut întâi doua secunde de liniște și apoi nu mai puteam decât să-mi dau seama că-l consideram frumos, rahat n-am mai văzut niciodată un bărbat așa de frumos, pe lângă el Prince era un ton sfrijit.

Așa că treaba asta cu Lil Nas X – cred că se datorează programului și amestecului ăstuia de onestitate și vulnerabilitate, fiindcă înveți să recunoști ce simți în Loc să blochezi totul instantaneu. Cred că acum un an aș fi zapat peste imaginea lui și poate că m-aș fi dus sa scriu un text

turbat despre această nouă generație de cântăreți decadenți care își folosesc orientarea sexuală ca să se vorbească de ei. Acum îl găsesc sex pur. Are douăzeci și doi de ani. M-am uitat la el cum își mișcă fundul și n-am mai văzut niciodată așa ceva înainte, m-am uitat cum e printre dansatorii lui ca o stripteuză, dar fără patosul stripteuzei nu mai rămâne din asta decât futaiul. Dacă aș avea șaisprezece ani azi, nu știu ce aș gândi despre toate astea. Dacă aș avea șaisprezece ani, o să spui, aș fi urât cum eram eu la șaisprezece ani și n-ar exista niciun motiv pentru ca un tip ca mine să se apropie de un tip ca ăsta, dar să zicem – mi-aș pune întrebarea cred, mi-aș pune întrebarea ca să știu dacă aș vrea sau nu să fiu homo.

Există o poveste despre care nu vorbesc niciodată. Ea e acolo, dar nu mă gândesc la ea.

Prima dată când l-am văzut nu era vorba de dragoste, chiar deloc. Dar

eram orbit. Era în alb din cap până-n picioare, era mai scund decât mine şi mai solid – bine făcut. De fapt avea acel gen de corp pe care mi-ar fi plăcut să-l am. Nu eram tulburat. Era frumos. Era un şmecheraş – avea simţul stilului. îşi ajuta un prieten să văruiască un spaţiu de repetiţie. Am stat cu ei vreo oră şi apoi am plecat – şi-mi amintesc privirea lui când i-am strâns mâna. Samir. La vremea aia, să fii homo nu era o opţiune – mai ales pentru un şmecheraş. De fapt pentru unii era, dar la fel ca pentru sora mea ------ am înţeles asta peste ani. Samir şi-a înfipt privirea-n ochii mei, zicându-mi pe curând şi pe moment m- am simţit destabilizat, dar n-am avut niciun gând special despre asta. Doar atât – tipul ăsta e tare. Şi frumos. La sfârşitul verii, ne-am întâlnit într-un bar, jucam biliard, Samir făcea graffiti şi l-am însoţit la locul unde desena. Rulam jointruri şi schimbam casetele. Se făcea zi. Am devenit prieteni. El

era musulman, analiza fiecare conservă înainte s- o deschidă. Nu mâneam porc când ieşeam cu el, fumam joînturi şi nu beam bere. Nu făceam ceva anume. Şi într-o zi Samir a băut. Nu ştiu de ce – cred că avea o problemă cu iubita Lui. A fost o nebunie să-l văd beat. Atât de liber, atâta râs. Şi dans. Nu-l văzusem niciodată dansând, era un superstar. Şi-n noaptea aia a venit la mine pe la trei dimineaţa. A aruncat cu pietricele în obloanele mele, încă stăteam cu părinţii mei. L-am lăsat să intre fără să facem zgomot. Am pus Notorius Big în surdină. Şi-a scos tricoul şi m-am comparat cu el – corpul meu grotesc faţă de al lui, atât de bine făcut. Talia lui fină, suplă, umerii largi, muşchii frumos conturaţi. Apoi a zis a trecut deja ceva timp de când am vise cu tine. A spus ştiu ce vrei şi cred că vreau şi eu. Şi adevărul e că nici măcar n-am înţeles ce voia să spună. M-a sărutat. Nu l-am respins, fiindcă m-am gândit că s-ar supăra

tare – era imposibil ca el să facă gestul ăsta şi eu să-l resping. M-a sărutat cum o fac fetele alea de care n-ai chef, dar care oleacă de la Ideea că tu n-asteoti decât asta. N-aveam chef sa mă atingă – îmi era jenă şi pentru el, şi pentru mine. Dar m- am obişnuit imediat cu pielea lui. M-am disociat, cum spun fetele azi. Făceam altceva decât gândea mintea mea că aş avea chef să fac, fiindcă mi-a plăcut imediat sa-i mângâi pielea. Mă derutau gesturile între doi băieţi şi faptul că el ştia
atât de bine ce era de făcut. A plecat imediat după sa se
întâlnească cu prietena lui şi să se împace cu ea cred. Eram derutat. Deloc amuzat. Derutat. Şi când ne-am reîntâlnit chiar în seara aia la un prieten, mă aşteptam să nu se simtă în largul lui. Dar el era doar un pic mai apropiat de mine decât înainte. Din exterior, nicio problemă. Avea un fel de a- mi căuta prezenţa, mai mult ca înainte, dar fără ca asta sa fie ceva

ușor de observat sau ciudat în raport cu grupul, îi ascultam cu toții pe cei de la Gang Starr și povesteam tot felul de tâmpenii. De-a lungul serii mi-am dat seama că îi căutam privirea. Felul acela instantaneu de a mă face să știu că în ochii lui eram unic. Nu fusesem niciodată dorit de un alt băiat și atenția lui îmi făcea plăcere. El avea tot ce-mi lipsea mie. Un fel viril și animalic de a fi într-o cameră, un
fel de a sta, de a răspunde, de a zâmbi și de a afirma ---------- purta haine șic, folosea un argou precis, avea capacitatea de a formula lucruri. N-a încercat să mă rețină în seara aia, a plecat pe drumul lui și mi-am dat seama că eram un pic dezamăgit. M-a sunat două zile mai târziu, desena un perete la Vandoeuvre, l-am însoțit. Totul revenise la normal, până spre sfârșitul după-amiezii când se uita la mine cum nu reușeam să desfac un spray de vopsea și a râs „ești adorabil" și nu era ceva zis cu

răutate, a deschis sprayul din prima şi a râs mai departe în timp ce-şi relua munca la peretele lui. Am început să ne-o tragem cu regularitate. M-am obişnuit foarte repede. Nu vorbeam despre asta. Nici între noi nici cu nimeni altcineva. N-a existat niciodată scena aia pe care o vedem în filme – în care el ameninţă că mă ucide dacă vorbesc cu cineva despre asta, fiindcă îi e frică pentru credibilitatea lui de şmecheraş. Treptat mi-am dat seama că pentru el toată treaba era ceva care se întâmpla uneori între prieteni. Atât timp cât nu spuneam nimic – asta nu exista chiar întru totul şi nu punea nicio problemă- Era ca şi cum am fi alunecat sub realitate. Era tandru – când ne-o trăgeam şi după, era tandru. E poate singura persoană care mi-a vorbit despre dragoste. Făcând din mine o persoană excepţională, atribuindu-mi calităţi uimitoare. îmi dezvăluia o lume îndrăzneaţă, o lume în care bărbaţii

fac ce vor, încep să se culce unii cu alţii când nimeni nu-i vede şi aşa am realizat că nu ştiam de faot nimic desore lumea bărbaţilor.
Doar suprafaţa, ceea ce îmi era arătat din ea. Aveam atunci impresia că sunt un iniţiat. Şi eram îndrăgostit de el. Am înţeles asta mai ales când totul s-a terminat. într-o zi a mers la un student dintr-o universitate religioasă islamistă care l-a dezvrăjit – l-a făcut să scuipe o bucăţică de pâine otrăvită pe care nişte vecini geloşi i-o strecuraseră în mâncare. Pe scurt – s-a terminat. Nu a existat nicio discuţie. Doar o pierdere a intensităţii. Nu mă evita. Dar nu mă mai suna în fiecare zi aşa cum obişnuia să facă de ceva timp.

Vremurile se schimbă. Uneori mă gândesc din nou la el şi poate că asta e cea mai romantică poveste dintre toate pe care le-am trăit. Nu ştiu ce face acum. Nu l-am mai revăzut.

REBECCA

Ştii, prietene, Booba ar fi

dezamăgit să ştie că-i asculţi discurile în timp ce ai fantezii cu Lil Nas. Oricum, nu cred că eşti singurul în situaţia asta. Ar trebui să-i spui povestea asta lui Corinne, i-ar încălzi inima să ştie că fratele ei e pe jumătate gay. De fapt te înţeleg. Şmecherii acelor vremuri aveau un farmec irezistibil. Cei care nu au gustat din aşa ceva nu ştiu despre ce-i vorba – universul le-a făcut un cadou femeilor inventându-l. Şi bărbaţilor, dacă înţeLeg bine de la tine. Vă fragilizează complet treaba asta cu bărbaţii – evident că nu te îndrăgosteşti de cineva fiindcă are un gen sau altul. Te îndrăgosteşti şi gata. Eu, una, n-am avut nicio poveste cu vreo fată numai fiindcă eram prea ocupată cu băieţii, n-aveam niciun minut pentru mine. Dar viaţa n-a avut încă ultimul cuvânt – sunt deschisă către toate posibilităţile.

Continui cu întâlnirile de la NA. Mi-am făcut o mulţime de prieteni.

Sunt surprinsă că nu te-am văzut niciodată. Dar nu stăm în acelaşi cartier. La început, când mi-au zis că trebuie să vin aproape zi de zi, m-am gândit că aşa ceva e exclus, fiindcă, odată lockdownul terminat, nu aveam nevoie să ascult zilnic nişte bla-bla de corectitudine a gândirii. Dar, dacă nu merg la întâlnire, am îndoieli. Aşa că mă duc. Şi mă gândesc la lucruri noi. E uimitor. Am impresia că ajung să călătoresc în ţări exotice, dar în capul meu.

De exemplu, mă văd cu amicul meu Fabrice şi remarc imediat că şi-a luat-o recent – nu eram un câine detector înainte, nu mă întrebam dacă te-ai bătut dacă ai fumat dacă te-ai drogat dacă ai vomitat – fiecare cu viaţa lui nu mă priveşte pe mine. Acum însă e ca un reflex. Ştiu. Văd pe faţa oamenilor. înţeleg chiar şi din vocea de la telefon. E. tulburător. Şi mi se pare deplorabil din punct de vedere estetic. Ca un voal mohorât, ca un strat de murdărie – nu suntem

aici în faza judecății morale, e pur și simplu vorba de estetic. Urâțește.

Am văzut două cazuri din astea azi. Cel care vine la întâlniri în fiecare Luni. Și e confuz – nu minte, o spune foarte repede, am consumat sâmbătă și direct fără niciun preambul, își răsucește cumva limba în gură înainte să anunțe asta, nu zice recădere, el nu spune sunt prăbușit, spune e bine prieteni noi dar nu mă sună niciodată așa că nevasta unui tip cu care consumam m-a sunat ca să mă invite și voiam să consum știam asta mergând acolo dar a fost foarte bine. Și e mai fericit decât de obicei – e exact ca unul care spune m-am văzut cu fostul o spune unui grup de oameni în fața cărora s-a plâns mult de relația cu fostul daT acum e fericit. Aștepta acest moment. Zice era plin de lume în autobuz, el vorbește de altceva, zice am fost stăpân pe situație, la final consideră că totul s-a petrecut bine n-a băut decât doua pahare și apoi s-a întors

acasă, vorbește despre furtuna care stătea să vină dar pe La unu dimineața s-a trezit și era bolnav, el zice uite ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc și se înțelege că are de gând să-l plătească și că-și spune că s-a schimbat și că va ține lucrurile sub control. Fața lui mai e încă marcată de alcool după atâtea luni de abstinență – e foarte agitat, știe că a luat-o de la capăt, dar a venit ia întâlnire.

Un altul zice am avut un acces de furie așa că oamenii îmi întorc spatele e dureros reproduc situațiile pe care le-am trăit în copilărie numai asta cunosc și Îți dai seama că nu-l interesează să știe că a făcut rău – că oamenii întorc spatele fiindcă el și-a pierdut mințile și i-a terorizat. Nu-l interesează decât atât, că asta îl poate face să se simtă rău. Nu-l interesează decât să nu fie cumva o strategie în care el să plătească.

Cei care recad.

Și mai e unul care vine de mult.

Solar. Fabulos. Cel care-i face pe toţi să plângă şi care zice îmi vomitam frica îmi vomitam ruşinea şi îmi vomitam furia acum îmi vomit bucuria şi merg prin asta sunt în viaţă la naiba sunt în viaţă.

Fata frumoasă cu o ţinută impecabilă pe care am văzut-o de atâtea ori şi pe care o aud pentru prima dată vorbind despre tatăl ei care a avut o relaţie incestuoasă cu sora ei.

Şi celălalt care are o logoree incredibilă, nu vorbeşte niciodată desore el însusi. ci numai desore oroeram. e clean de mai bine de douăzeci de ani şi are nişte glume implacabile. Se ia în gură cu toată lumea şi zice aşa mă recuperez eu.

Uite, ăştia sunt oamenii mei. Sunt emoţionată să-i văd cum o dau în bară la fel ca şi mine şi care, în această alunecare generală către marele nu ştiu ce, se reunesc şi fac exact contrariul a ceea ce fac oamenii pe la mese şi pe

rețelele de socializare ------- recunosc că sunt învinşi, slabi, se dezvăluie în ceea ce au ei mai dereglat.

M-am schimbat mult. Asta îmi intră bine în cap. îmi rămâne reflexul – chemam dealerul ca să sărbătoresc o veste bună, ca să mă recompensez pentru un efort, pentru a-mi alunga gândurile negre, ca să mă consolez în caz de lovitură puternică, ca să nu mă plictisesc, ca să-i fac plăcere unui prieten, chemam dealerul la fel cum apăs întrerupătorul când intri într-o cameră. Fără să decid. Şi mi-a rămas asta. Se întâmplă ceva şi simt cum se deschide vidul – înaintez ca să sun dealerul şi nu e nimic acolo, merg în vid de acum înainte.

Am prea mult orgoliu ca sa nu rezist. Niciodată în toată viaţa mea abstinenţa nu mi s-a părut vreo stare de graţie şi acum am făcut un shift. Am decis că asta e adevărata clasă. Am prea mult orgoliu ca să nu rezist. Şi tentaţia asta trece. E o muşcătură –

o ameţeală – şi apoi trece.

OS CAR

Trenul e arhiplin. Se pare că e o chestie legată de circulaţia aerului, dar asta nu pune nicio problemă. Ni se repetă de un an că e esenţial să respectăm regulile de distanţare şi după aia te trezeşti într-un vagon plin ochi. Conştientizez cum respiră lângă mine semenii mei. Ferestre închise, compartiment relativ mic. Măştile noastre ca nişte paveze. Am cumpărat o mască de la farmacie, un euro bucata – mai confortabilă decât măştile de unică folosinţă, îmi vine să mi-o smulg de pe faţă, dar aş fi. terorizat dacă n-aş purta-o.

Fata cu care mă întâlnesc taie legăturile din plastic ale măştilor ei înainte să le arunce. Derizoriul gesturilor noastre, într-un singur an, tocmai am poluat planeta cu miliarde de măşti cărora le smulgem elasticele ca să protejăm peştii sau păsările. O găsesc un pic prea cochetă pentru

gustul meu. O să plec iar în Germania pentru câteva zile, am nişte lecturi şi am întrebat-o dacă ar vrea să vină, a zis da. A ridicat din umeri a spus dacă rămân la Paris o să-mi petrec timpul cu ochii în telefon să văd dacă mi-ai scris. Simplitatea asta cu care mi-a răspuns m-a dezarmat.

Am cumpărat bilet pentru câine din gară. Dacă treci o graniţă, fie ea şi europeană, nu poţi cumpăra biletul de pe internet. Iau trenul cât de des pot. Şi văd cum se tot schimbă SNCF-ul. încă o chestie care chiar că mergea bine şi au futut- o şi pe asta cu un elan feroce.

De acum înainte, când ajungi la ghişeu – la SNCF la poştă sau în orice alt Loc care ţine de serviciul public, cineva e plătit să te aştepte la intrare – asta ca să se asigure că treaba aia pentru care vii tu să întrebi ceva nu poate fi făcută de o maşină- îi explic pentru ce am venit doamnei care mă însoţeşte până în faţa unui ecran. Am chef să-i spun că nu-s aşa de bătrân

încât să nu știu să utilizez internetül, dar mă conformez.

Nu găsim opțiunea bilet cu destinația Germania pentru câine. Așa că mă direcționează către un ghișeu uman. Am trecut de baraj, pot vorbi cu cineva, n-a durat zece minute, ma simt privilegiat. O altă doamnă – a cărei față nu o văd are mască, după ochi n-aș ști să spun dacă e zâmbitoare sau extenuată – îmi ascultă cererea, care nu e chiar așa de excentrică, dacă te gândești un pic. Nu suntem singurul cuplu care ia trenul împreună cu un câine. Ea nu găsește codul. Apelează la o altă doamnă care până atunci era în spate. Aceasta propune codul ChPO QHeS – sau ceva de genul, o înșiruire de litere ai căror sens e propriu limbajului mașinii. Dar nu e ce trebuie, mașina nu vrea s-audă de așa ceva. E chemată în ajutor și o a treia doamnă și ea își face apariția tot de undeva din spate. Din acel moment, mai bine de douăzeci de minute, cele

trei persoane caută codul pe care maşina îl va înţelege. Două dintre ele sunt pe telefon, cea de- a treia lucrează pe tastatura ei – propun cu amabilitate să scrie o hârtie care să justifice de ce voi cumpăra biletul pentru câine în tren, diTect de la controlor. Ele îmi răspund că e imposibil, că o să fiu nevoit să plătesc amendă. Sunt un pic mai tinere decât mine – le scapă complet absurditatea acestei situaţii în care o fiinţă umană de la ghişeu nu poate să comunice cu o fiinţă umană controlor prin intermediul unui mesaj scris pe o hârtie. încearcă diverse coduri zicând de fiecare dată „e aiurea". Sunt amabile, nu par surprinse -— maşina e exigentă, îşi petrec zilele încercând s-o îmbuneze – făcând eforturi să fie la înălţimea ei şi a nu reuşi asta face parte în mod evident din riscurile încercării. Nu sunt surprinse de faptul că am venit la gară cu o oră mai devreme.

Cred că-şi spun că pentru a cumpăra

un bilet pentru un câine e un timp minim.

Am senzația că particip la un ritual delirant – mai puțin precis decât o ședință de spiritism. E vorba despre a găsi termenul pe care mașina să-l accepte, de a traduce o cerere a unei ființe umane în inteligența specifică mașinii. E foarte complicat, fiindcă mașinii de la serviciul public nu i se poate explica ceva – un limbaj abstract, chiar mai complicat decât limbajul justiției sau al științei, fiindcă în acele cazuri mai există o șansă de a explica o cerere simplă într-un limbaj simplu. Aici – nu – ori e seria bună de litere, în ordinea bună de procedură, ori nimic. Aceste trei doamne nu par slab informate – și au o întreagă rețea în toată compania, fiindcă sună întruna la alte și alte numere, ca să ceară informații. Grupului de femei i se alătură un bărbat binevoitor și își dă cu părerea – masculinitatea lui nu impresionează însă mașina, care continuă să lase

zonele vizate colorate în gri. Patru salariaţi în căutarea unui cod, important e că rămânem cu toţii zâmbitori – toţi consimţind. Şi deodată una dintre ele găseşte formula magică. îmi dă biletul, sfătuindu-mă să am grijă de el ca de ochii din cap, fiindcă acolo sus pe bilet e scris codul cel bun. Şi asta poate fi de folos şi data viitoare.

Fata cu care călătoresc îmi spune când mă întorc la ea că are obiceiul să ia biletul până la ultima gară franceză şi că n-a avut nicio problemă cu asta. E mai tânără decât mine – nu i se pare deloc extravagant ca patru persoane să facă atâta efort împreună pentru o chestie aşa de simplă.

Ritualul la care am participat – păstrându-mi zâmbetul pe buze, fiindcă mă străduiesc să fiu în fiecare zi un pic mai puţin nemernic, fiindcă furia face parte dintre defectele mele şi fiindcă ştiu că, dacă urlu ca un bou sub pretextul că voi pierde trenul,

asta o să facă situația și mai dezastruoasă – m- a umilit. Pentru prima oară în istoria omenirii, orice telefon e mai inteligent decât cel mai inteligent dintre oameni. Orice telefon de căcat are mai multă memorie, cunoaștere, e mai rapid, calculează mai bine, vorbește mai multe limbi – e mai inteligent decât cel mai inteligent dintre noi toți. Sau mai degrabă aTe o inteligență diferită. Care face ca inteligența noastră să pară învechită. Nu mai suntem în drept să domnim peste această lume – și poate că e un lucru bun.

Pur și simplu nu ne mai rămâne decât zgomotul pe care îl emitem pe rețele și făcând asta consimțim că tot ceea ce contează, în tot acest zgomot, e aplicația grație căreia ne exprimăm. Emisiile noastre semantice sunt absolut secundare. Până acum. umanitatea noastră era redusă la valoarea ei economică – cum să fie create nevoi, cum să consumăm

stocuri inutile de marfă, cum să ne sacrificăm tot timpul nostru acestei spirale a profitului. El bine, etapa următoare e umilirea umanului în faţa maşinii. O etapă pe care economiştii nu riscă să ne-o explice, fiindcă ei nu gândesc în legătură cu nimic. Facem eforturi mai mari decât am făcut pentru orice alt limbaj ca să învăţăm să funcţionăm în raport cu maşina. Cu animalele am rezolvat-o de mult – nu mai căutăm să negociem, căutăm doar metode ca să le ucidem cât mai eficient posibil. Măcar La asta ne-am priceput mereu – cum să tragem maximum de profit din tot ce e viu, cum să privatizăm viul. între oameni la fel, asta s-a rezolvat repede – cine are arma cea mai mare, cine exercită cea mai mare violenţă asupra taberei adverse. Cât despre nebuni, am renunţat de mult timp să mai încercam să înţelegem ce se produce acolo, în interiorul lor, ei nu sunt folositori decât în calitatea lor de cobai pentru tratamente abrutizante.

Dar maşina. Codul de care are ea nevoie. Nu vorbim despre cunoaştere, despre înţelegere a regulamentului, de sinteză morală, de cultură, de raţionament matematic sau filosofic – nimic din ceea ce constituia viaţa noastră în comun pe timp de pace nu mai are importanţă. Puţina civilizaţie pe care reuşeam s-o instalăm între două războaie... de acum înainte e codul. Să găseşti codul care va face ca maşina să-ţi permită să obţii ce ai tu nevoie.

Ajungem din nou pe peron, dotaţi cu biletul pe care n-o să-l ceară nimeni- Un bărbat care are vreo zece ani în plus faţă de mine îşi scanează nervos rezervările – ajungând în dreptul lui, realizez că tremură. Probabil că şi-a petrecut toată viaţa în SNCF, trebuie să fi fost la un moment dat un muncitor la căile ferate, încrezător în abilităţile lui, ştiind să facă ce avea de făcut. Dar nu e sigur de laserul lui. Care refuză să citească toate biletele. Nu are

timp să-i fie frică la gândul că ar putea fi contaminat de mulţimea care defilează prin jurul lui. El tremură fiindcă unele bilete – care ochiului uman îi par întru totul corecte – nu se scanează. Şi de câte ori se întâmplă asta tipul se panichează – nu ştie cum să-i spună maşinii lui că e în regula, pasagerul trebuie să treacă, nu putem bloca acolo oamenii la nesfârşit din cauza unui scaner care dă eroare.

îmi pTezint telefonul şi codul funcţionează, caut privirea bărbatului – îi zâmbesc, dar aşa, cu mască, nu are cum să vadă asta. Suntem între noi, oamenii umiliţi de aceleaşi maşini. Pe peron privirea Lui nu se intersectează cu a mea – e în d rentată sure bilete, asteaotă următorul moment de chin – cel în care va sta ca un fraier, blocat între treaba pe care trebuie să o facă şi severitatea implacabilă a maşinii care îl va reduce din nou la incompetenţa lui umană.

[12] ***Misery*** **(*Tortura*) este un film horror psihologic regizat de Rob Reiner (1990) şi bazat pe romanul *Misery* (1 987) al lui Stephen King.**

ZOE KATANA

M-am externat. Au nevoie de paturi. Aşa e de la începutul lockciownului. Oamenii ca mine traversează o linie în capul lor, în cazul meu e cea care separă „nu mă simt prea bine" de „văd oameni în camera mea". O doctoriţă m-a anunţat ---------- tratamentul dă roade, puteţi să vă întoarceţi acasă şi să vă odihniţi. Nu o văzusem niciodată, nu am îndrăznit să spun că aş fi preferat să vorbesc cu cea care s-a ocupat de mine când m-am internat. Mi-am adunat lucrurile şi-am plecat.

M-a însoţit o prietenă. Ea a văzut cum priveam lucrurile la mine acasă, ca şi cum propria casă m-ar fi putut trăda în orice clipă. Ştiu de acum că pereţii pot să se răstoarne, podeaua

poate ceda, camera se poate umple de voci ostile. Nimic nu e stabil. Prietena mi-a propus să rămână cu mine în prima seară şi am acceptat. Ma simţeam străină în propriul cotidian, nu voiam să fiu lăsată cu mine însămi. Trebuia mai ales să nu deschid computerul, să nu-mi deschid conturile. Mi s-a părut ciudat că se numesc aşa, conturi. La fel ca un cont bancar, ca a da socoteală, ca suma rotundă[23].

Aşa că prietena mea a rămas la mine o vreme şi e ca şi cum aş Locui cu un antrenor de box, cineva care în orice moment al zilei, dacă mă vede KO la pământ, se aşază lângă mine şi îmi spune – va fi bine poţi sa te ridici poţi să o faci eşti o campioană hai sus. Şi funcţionează. Doctoriţa avea dreptate, tratamentul funcţionează. E gândirea mea, dar solidă. Până într-o zi când s-a instalat în mine un calm absolut. Am găsit un întrerupător. Fără să-l caut. Se terminase cu angoasa. Ştiam asta. l-am dat

prietenei mele parolele să verifice ea dacă nu mă aştepta vreo surpriză aiurea în mesajele mele de pe internet, a făcut un pic de curăţenie pe acolo şi m-a liniştit. Puteam să reintru. Mi-am reluat activităţile. Şi tura mea de supraveghere, adică permanenţa telefonică într-un grup de vigilenţă contra hărţuirii cibernetice.

M-a contactat o fată care era o victimă a hărţuirii pe internet. N-am avut timp să mi se facă frică şi să mi se trezească angoasa. Eram operaţională, stăpână pe situaţie şi concentrată. Ca să faci jobul ăsta trebuie să te disociezi, e normal ---------- să lasi deooarte emoţiile, să le vezi ca ne nişte elemente străine. Când am primit mesajul de la ea, mă uitam la un porumbel de pe balcon. E mereu acelaşi, mai delicat decât alţii, gri, cu o pată neagră pe gât – care vine să se aşeze pe marginea ferestrei şi în acea zi vântul îi ridica uşor penele şi

el îşi ciugulea nervos gâtul privind în direcţia mea – mă întrebam dacă îi place muzica pe care o ascult. Tina Turner. Şi aş zice că da – părea atent când îi auzea vocea. Avansa cu paşi mici prudenţi către interiorul casei.

Şi-atunci mi-a scris fata, am sunat-o înapoi imediat – era panicată, plângea. încă nu ştiam că avea să se întâmple ceva care mă va transforma. Nu era neapărat simpatică. Tiktokeriţă abia ajunsă la majorat, puţin vizibilă înainte de atac. Păr şaten, ochi deschişi la culoare, gotică, fără sare şi piper, copil bun, cu o audienţă alcătuită din cinci prieteni şi trei fani. Fără conţinut feminist, fără să fie supraponderală, fără păr pe braţe, nimic despTe negri sau arabi în conţinutul ei, niciun atac împotriva papei, nicio declaraţie în favoarea avortului: cea mai mare parte dintre semnalele pe care fascistul de pe web le interpretează ca provocări sunt absente din semnalare. Până într-o bună

dimineață când s-a declarat bisexuală. Nu are iubită. Nici iubit. S-a simțit bisexuală și a simțit nevoia să o spună. Ar fi făcut mai bine să vorbească despre migrația fluturilor monarh... Totul a început timid, cu câteva comentarii jignitoare și banale – ești bi fiindcă ești de nefutut mizerabilă grasă scroafă meriți să crăpi ești așa de urâtă c-ar trebui să te sinucizi etc. Clasic. Așa că are această inițiativă inocentă și declară: „Am ajuns în bula TikTok straight ajutați-mă". îmi explică la telefon, plângând, cum, din acel moment, a fost reperată și asaltată. A început cu o sută de mesaje pe oră. A crezut e-o să se oprească totul acolo, dar a doua zi au luat-o de la capăt. Și în ziua următoare la fel. în general raidurile durează douăzeci și patru de ore. O excludere punitivă. Și dacă fata nu postează un nou conținut cu care ei să nu fie de acord trec la o altă fată căreia vor sa-i aplice o corecție. în cazul ei – nu s-au oprit. Poate că

omitea ea să-mi spună că a încercat să se apere în privat şi că a vexat susceptibilitatea, să spunem fragilă, a vreunuia dintre atacatori. într-un final, unul dintre ei a găsit numărul de telefon al mamei ei pe care a contactat-o, ca să-i spună că fiîcă-sa e o cățea care se afișează fără ruşine pe reţelele de socializare şi mă-sa nu a încercat să înțeleagă, ci s-a întors împotriva puştoaicei.

N-ar trebui s-o fac, dar compar infernul pe care l-am trăit, infernul pe care-l îndurăm cu sutele —- o hărţuire regulata, constantă, care nu se ooreste niciodată – cu săotămâna nasoală prin care trece ea şi mă simt insensibilă la durere. Poate din cauza tratamentului sunt aşa. O susţin mecanic. Şi sunt conştientă că mă simt uşurată să fac asta fără să fiu invadată de un val de angoasă. îi spun să nu citească deloc comentariile, o să mă ocup eu să fac capturi de ecran să păstrez astfel dovezi, dacă va fi cumva nevoie sau

dacă vrea să le citească mai târziu, când furtuna va fi trecut. Oare poate să-i ceară unei prietene să-i șteargă apoi conținuturile jignitoare și să blocheze comentariile o vreme? îi spun închide-ți telefonul și ieși din casă, fă ceva ce îți place să faci, o întreb ți-e teamă să mergi afară, ți-e teamă pentru siguranța ta, ea răspunde că poate merge să se întâlnească cu prietena ei. îi repet – mai ales nu intrați pe rețelele de socializare împreună, chiar și seara târziu, faceți altceva, protejează-te; între timp, îmi poți da mie parolele, ai să le schimbi imediat după.

Și intru pe contul ei și sunt plictisită – de cât de repetitivă e situația, de absurditatea ei și mai ales de ideea că- mi pierd vremea cu cineva care nu are nicio miză politică, nu e feministă și cu care nu ajung să empatizez. Dar sunt în aceeași măsură foarte ușurată că pot face jobul ăsta. Mă simt mai bine. Nu îmi e greață, nu aud voci, nu vreau să mor.

Parcurg comentariile ca să verific dacă nu există conținut neliniștitor, de genul adresa școlii ei sau a mamei ei sau numărul de telefon al surorii sale mai mici și deschid un dosar cu numele ei; fac cu grija capturile de ecran – fiindcă așa e protocolul. Nu știu nimic din interiorul organizațiilor masculiniste, dar nu cred că au obiceiul să-și petreacă o săptămână răzbunând vreun „frățior”.

Și deodată realizez că nu sunt chiar pe cale să-mi refuz emoțiile. Nu sunt pe pilot automat. Simt milă. Și nu milă pentru noi, victimele vânate sistematic.

Pentru prima oară în viața mea – glorie tratamentului medicamentos – mi-e milă de ei. Cei care insultă, cei care amenință, cei care agresează. Au postat mii de comentarii pe pagina acestei fete. Ore și ore ca s-o vâneze, ca s-o atingă.

Au organigrame – care listează conturi de voluntari cărora le indică victima zilei. Voluntarii redistribuie și

ei ordinul către contactele lor şi tot aşa. Un lanţ eficient al urii anonime. Când a început treaba asta, în urmă cu vreo zece ani, era impresionant, fiindcă nu eram obişnuiţi şi eram surprinşi că sunt aşa de organizaţi şi de o violenţă extremă. Justiţia nu condamnase pe nimeni pentru mesaje pe internet şi nu exista nicio limită pentru brutalitatea lor.

Astăzi sunt mai prudenţi. Conturile lor există – sunt persoane reale care acţionează la vedere, putem descoperi repede cine sunt. Nu există un profil tip. Sunt virginele şi urâtele pe care ne aşteptăm să le găsim, dar şi numeroşi taţi de familie, domni în vârstă, sunt reprezentate toate categoriile socioprofesionale, trăiesc la oraş sau la ţară, sunt ori cvasianalfabeţi, ori profesori universitari. Ei ştiu că nu există niciodată represalii. Fac ce vor pe internet. N-am văzut niciodată un masculinist care cere să fie internat în urma hăTţuirii unei feministe. Dacă

primesc un mail cu amenințări, se plâng de asta luni în șir. Ei sunt Portocala Mecanică, atunci când e vorba să atace în grup, și Degeţica, dacă vreuna dintre noi își permite să dea replica. Nu suportă să fie supărați și își apără teritoriul: nu vor să găsească pe internet decât acel conținut care corespunde ideilor lor, nu suportă nicio contrazicere.

Cu toate astea suntem mai degrabă generoase. Nu o sa-i avortam pe bărbați, nu o să-i privăm de educație, nu o să-i ardem pe rug, nu o să-i ucidem în plină stradă, nu o sa-i ucidem în timp ce fac jogging, nu o să-i ucidem în păduri, nu o să-i ucidem în casele noastre, nu o să-i facem să le fie rușine că s-au născut cu sexul pe care îl au, nu o să-i lăsăm să flămânzească, nu o să-i violăm, nu o să-i pipăim pe sub mese, nu o să le interzicem spațiul public, nu o sa-i excludem din cercurile puterii, nu o să-i mutilăm, nu o să le interzicem să se îmbrace așa cum vor, nu o să-i

forțăm să nască, nu o să-i culpabilizăm când au o pasiune care îi ține departe de casă, nu o să-i declarăm nebuni când nu sunt soți buni, nu o să le confiscăm sexualitatea, nu o să le supraveghem faptele și gesturile și declarațiile ca și cum ele ne-ar aparține, nu o să le cerem să nu li se vadă părul, nu o să-i umplem de rușine pe cei care nu se supun. Când spunem egalitate, nu despre genul ăsta de egalitate vorbim. Altfel – am fi într-o poziție bună din care să înțelegem furia pe care dorințele noastre o trezesc. Dar ei sunt atât de fragili. Și obișnuiți să se apere. Puterea masculinistă albă are strategiile ei de rezistență.

Și îmi dau seama că nu-mi mai e frică de ei. E o epifanie scandaloasă. îi citesc. Ei s-a spus loviți, ei lovesc. Ei se bazează pe număr. Luate unul câte unul, mesajele lor par stângace, stupide, repetitive. încep să citesc cu atenție. Citesc de o sută de ori despre tipul care a sunat-o pe mama fetei,

„ăla care a făcut-o e un geniu”, și de alte o sută de ori „ele au nevoie să fie îndreptate” și de alte o sută de ori „nici măcar nu te-aș viola așa de nefutut ești curvă feministă ce ești tu”. Și mi-e milă de ei. Mizeria. Ei sunt mizeria. Sărăcia. Mediocritatea. Și o revendică. Imaginarul lor e inert. E o simulare grotescă a bucuriei și a prieteniei, a solidarității, dar mai înainte de orice e expresia celei mai sordide mizerii. „Ea are nevoie de o corecție – ele cred că le e totul permis sper ca mama ei să-i ceară socoteală – burgheza asta de căcat cu siguranță întreținută să i se taie subvenția să ajungă curvă – ești un geniu omule ești un geniu.” Rahat. Milițienii masculinității minuscule. Minusculi știi.

Nu-mi vine să vomit. Nu mi-e frică. Asta e suferință. Această etalare de vid, de nimic, de mici forțe anonime. Asta e suferință umană în formă brută. Ei sunt conștienți. Ei știu că sunt nimic. Că nu valorează

nimic. Că merită să crape ca niște gândaci. Sunt terorizați că sunt ceea ce sunt. Ei știu că nu servesc la nimic și mărșăluiesc prin întuneric lovindu-se de ziduri. O mică adunătură mizeră de rahat complet dezgustătoare și pentru prima dată citesc limpede ceea ce ei exprimă: ei știu că asta sunt și crapă din cauza asta.

OSCAR

Am primit în dimineața asta situația drepturilor mele de autor. E un fucking jackpot. Romanul s-a vândut de trei ori mai bine decât cărțile mele precedente. îmi spuseseși tu – orice publicitate e binevenită. Dar nu mă așteptam la așa ceva. Binecuvântată fie Zoé Katana: afurisita asta semiteroristă i-a unit pe cititorii mei. Măcar n-am suferit pentru nimic. După cât de binedispuși erau cei de la editură cu care am vorbit, înțeleg că n-a fost un an rău. Dar am fost prea copleșit ca să-i sun, îmi era

rușine. Și-n acest timp vânzările erau în creștere. în mod evident, să cumperi cartea mea a ajuns să fie un gest de rezistență la atacurile feministe, îmi dau seama că am primit multe mesaje de susținere. Care nu erau trimise doar de tipi solidari cu mine. Și femeile sunt de partea mea. E deprimant să fii susținut de proști. Dar mi-e imposibil să nu mă bucur când văd negru pe alb suma pe care trebuie s-o încasez din drepturile de autor.

Citesc textul lui Zoé Katana și simt o rușine trecătoare. Știu ce e. îmi imaginez cum își petrece zilele, evitând telefonul și primind cu dinții strânși semnele de simpatie care au întotdeauna un gust amar. Cunosc mesajul ăla milos al prietenului care de fapt se felicită că nu e în locul tău. Și înțeleg și obsesia de a spune că o să fie bine, că a trecut, că ești mai puternic decât asta.

Pentru prima dată de când mi-a aruncat în aer toată viața, realizez că

a fost și ea foarte atacată. Eram atât de preocupat de disperarea mea încât n-am încercat să înțeleg și ce i se întâmpla ei. Dar fata despre care vorbește în textul său mă face să mă gândesc la fiica mea și-mi dau seama că i s-ar putea întâmpla și ei, că asta i se poate întâmpla oricărei puștoaice pe rețele. Și că eu nu aș putea face nimic ca s-o protejez.

Citesc textul lui Katana și sunt atât de uşurat că nu mai vorbește despre mine încât încep să ascult ce spune. Și-mi spun că n-am inclus niciodată o femeie în lista de autori care m-au influențat. Și nu mi s-a atras atenția niciodată legat de asta. Nu includ niciodată femei pentru că știu că m-ar discredita. Nu se face. Aș putea foarte bine s-o includ pe Duras, *Durerea* e una dintre experiențele de lectură cele mal marcante ale tinereții mele. îmi place și megalomania ei. Aș putea s-o includ pe Anne Rice, i-am citit trilogia de mai multe ori. Și nu o fac – e

instinctiv. Nu evit să-l menţionez pe Steplien King, evit să menţionez *Interviu cu un vampir.* Pentru că ştiu că sunt supravegheat, în calitatea mea de bărbat, în ceea ce priveşte raportul meu cu fetele.

Nu trebuie să mergi să cauţi foarte departe, să pretinzi că e hormonal sau complex. E pur şi simplu o scenă de şcoală primară. Pe care am trăit-o toţi. Te joci cu fetele fiindcă sunt prietenele tale şi băiatul ăla rău te prinde pe culoar, te trage de urechi până când te ridică de la pământ şi când oboseşte te lasă să ca *zi* la loc „ia ui taţi-vă la fătălăul ăsta care joacă elasticul". Şi toată lumea râde. Şl băieţii, şi fetele. Toată lumea râde, ascultând prostiile băiatului ăluia răutăcios. Şi în toate şcolile există un băiat din ăsta rău care le explică celorlalţi cum trebuie să se petreacă lucrurile. Şi apropiaţii lui care aşteaptă ca el să brutalizeze pe cineva. Şi publicul lui – toţi copiii care privesc asta de la distanţă şi se

distrează. La asta se rezumă totul. După un asemenea episod, e de la sine înțeles că – dacă o fată îți propune să vă jucați împreună o trimiți la naiba. Prietenia ei te dezonorează. Dacă te duci să te joci cu ea, o faci pe ascuns. Nu mai vrei să fii cel care atrage atenția băiatului rău. Vrei să fii cu ceilalți copii, să râdeți împreună de cel martirizat. Văd cum, adulți fiind, cei dintre noi care erau slabi și pricăjiți și care nu înțelegeau regulile jocului din curtea școlii ajung acum să trezească aprobarea și entuziasmul celor răi prin intermediul unei cărți. Sub trăsăturile autorului adult care polemizează, dându-le celor răi ceea ce ei pretind acum că au descoperit, îl văd ne oustiul umilit la vârsta ioculuі cu bile. care ar face orice numai să fie în grupul lor. Aprobarea brutelor, asta e tot ceea ce căutăm.

Pe TikTok, niște foarte tineri columbreni mimează gestul de a trage pentru a denunța represiunea

manifestațiilor. Dupa aceea un american anunță astăzi am distrus visul cuiva, sunt angajat și jobul meu e să verific CV-urile înainte de angajare și fata asta avea un CV perfect pentru postul respectiv, perfect, și istoricul ei pe internet era țiplă, dar exista acel video care fusese șters – or, astăzi nimic nu e vreodată șters definitiv. Nu descrie videoul, dar e vorba de un video porno. Nu ea a postat acest video, dar nimic nu e șters complet și numele ei apare, așa că el spune îmi pare foarte rău – dar dacă nu fac eu treaba asta o va face altcineva toate companiile mari fac astăzi această muncă de urmărire. Și spune că e normal sa n-o angajeze compania, e un post important – videoul ăsta poate să iasă la suprafață în orice moment, nu-i trece prin cap să spună și care ar fi importanța lui. E un video cu sex. Nu e un video în care ea torturează un refugiat, în care îi dă foc unui om al străzii, nu amenință cu

moartea comunitatea asiatică, nu schițează salutul nazist râzând – doar suge o pulă, probabil. Sau se masturbează. Sau își face de cap consumând ecstasy, într-un hotel, cu patru tipi pe care tocmai i-a cunoscut. Sex consensual. Ceva e în neregulă în toată treaba asta – și mă simt bărbat și mă simt alb, adică incapabil să-mi imaginez cum aș putea înceta să mai fiu o parte a acestei probleme ca să trec de partea cealaltă unde e soluția.

REBECCA

Sunt consternată să văd că Zoé continuă ceea ce numește ea „activismul" pe internet. E o demență ca puștoaicele din generația ei să fie obligate să se exprime într-un spațiu care le este atât de ostil. La nivel structural ostil. Facebook Twitter Google Amazon Microsoft Apple – peste tot bărbați albi. Nu au niciun interes ca situația asta să se schimbe. Mă simt privilegiată ca am vârsta mea și că mi-am construit viața fără să fiu

obligată să-mi deschid un butic pe internet, fiindcă văd ce li se întâmplă tinerelor actrițe, cum și-o iau la fiecare apariție, nu aș fi suportat așa ceva.

De obicei poți conta pe mine dacă e nevoie să apreciez tot ce ține de un comportament urât, dar e copleșitor că editura te felicită pentru Tezultatele tale bune tocmai când Katana a ieșit din spital.

În continuare nu am chef să-l sun pe dea Ier. A devenit o problemă de onoare. Pe de o parte, prea mulți oameni în jurul meu sunt convinși că nu o să rezist mult timp. Asta mă lovește în orgoliu. O să rezist și asta numai ca să le arăt că nu mă cunosc deloc și ca ar face bine să-și țină gura. Pe de alta parte, alți prieteni încep să se plângă că nu mai sunt așa de amuzantă de când nu mă mai droghez. îmi dau seama că ei își imaginează că sunt cu ei ca să-i amuz. Și ghici ee? îi dau naibii.

Nu am chef să mă droghez, dar

uneori aş lua ceva ca să adorm. Aş vrea să am parte de liniște. Nu eu mă prostesc, ci lumea.

Nu mă costă mult să nu mă droghez, ceea ce a început să mă coste e recuperarea. Acest efort constant pentru a face lucrurile corect. Am chef să fac prostii. De exemplu, să-i dau una tipului care îmi propune să fac un film cu el. Poate fiindcă o să fiu şi eu în sfârşit bine plătită şi asta îi dă putere asupra mea, de aia îmi vine să-l îngrop în înjurături. Sau poate că el chiar e enervant, ca un copil răsfăţat, dar care cere să fie tratat ca un mare artist generos. Filmele lui sunt nule. E plin de bani, aşa că suntem toţi drăguţi cu el. Am chef să-i dau una – aşa, de fun.

E ceva care vine şi după aia trece. în momentul ăsta sunt agasată şi după aia am momente în care chiar sunt bine. Privesc Parisul în care au înflorit peste tot terase provizorii unde oamenii vin de îndată ce

strălucește soarele pentru cinci minute și beau și râd împreună și așa îmi dau seama cât de mult iubesc orașul ăsta. Parisul s-a umplut de trotinete, de scutere de la DeliveTOo, de biciclete de toate felurile, de frumoasele mașini negre de la VTC. Toate cartierele sunt desfigurate din cauza lucrărilor în curs. Și, când mă simt bine, merg. Merg de la un capăt la altul a] orașului – și am dezvoltat o chestie foarte specială cu el încă din primul lockdown. Mi-am amintit că îl iubesc, ca pe ceva pe care ai înțeles că l-ai putea pierde.

OSCAR

O să răspund ia scrisoarea ta și o să te sfătuiesc să nu iei prea ușor dorința ta de a înghiți medicamente ca sa ai liniște. Când am început să construiesc o recidivă, te-ai îngrijorat pentru mine și acum e rândul meu să mă întreb dacă ești bine. Voiam să-ți scriu despre asta și să-ți spun că am momente scurte de empatie față de

Zoé, din ce în ce mai frecvente, şi un fel de vinovăţie oarecum surdă care mă invadează... Dar Corinne s-a îmbolnăvit. A fost în spital. Nu ştiam că e în Paris. Nu mi-a spus. într-o seară a simţit că are furnicături în gambe şi a trezit-o, în toiul nopţii, pe fata la care dormea: nu mai putea mişca deloc piciorul diept şi simţea că îi amorţeşte braţul. A înţeles că e grav când au preluat-o imediat la urgenţe.

Logodnica ei, Marcelle, m-a sunat. Corinne fusese transferată la spitalul Franţois-Quesnay la Mantes-la-Jolies. Avusese un atac cerebral. E paralizată pe partea dreaptă. Marcelle e profesoară de sport la liceu şi mi-a spus că nu putea sta cu Corinne luni. Pe moment am fost un pic idiot, am pretextat că aveam o săptămână teribil de aglomerată şi am promis că fac tot ce pot ca să merg s-o văd cât mai repede. Dar după ce am închis mi-am dat seama că nu aveam de ales, că aveam să mă

duc s-o văd luni. Mă gândeam întruna la tot ce trehuia să anulez, dar, de fapt, îmi era mai ales frică să nu fie ceva grav cu Corinne. Şi frică să merg la spital. Şi s-o văd pe sora mea suferind.

De fapt, e enervant să mergi acolo fiindcă e departe, dar spitalul nu e deloc aşa cum ni l-am. putea Imagina. Clădirea e spaţioasă, foarte liniştită – mi-a amintit de când eram mic şi locuiam într-o ţară mai degrabă bogată, cu un serviciu public de care nu ne era frică. Am găsit uşor camera ei, la ultimul etaj; şi Corinne nu era de fapt aşa de rău cum mă temeam eu. Tocmai citea *Viencira le tet?ips du feu,* avea evident o expresie obosită şi un fel ciudat de a vorbi, fiindcă o parte din faţa ei era paralizată. Mai întâi mi-a spus „nu te aşteptam azi" şi a fost o relaţionare aşa ciudată, atunci nu m-am alertat, am răspuns „nu ştiam că eşti în Paris, am venit imediat ce am putut de fapt". Tocmai făcuse un atac

cerebral, nu mă aşteptam să facă aşa o faţă când mă vede, nu am realizat că îi e jenă. Marcelle mă prevenise că cel mai important era să o ajut să se aşeze în scaunul rulant, ca să poată coborî să fumeze o ţigară, aşa ca i-am propus să o scot să facem un tur. Am văzut că ezita să-mi spună ceva, credeam că oboseala ei era mai mare decât dorinţa de a ieşi sa ia aer. în patul de lângă ea era o doamna care juca Candy Crush cu sonorul la maximum, i-am cerut politicos să dea mai încet şi a fost drăguţă, dar confuză şi incapabilă să găsească butonul de unde să dea mai încet, am ajutat-o eu.

Şi când m-am întors din nou către sora mea, mulţumit de mine însumi şi de intervenţia mea, am văzut-o pe Zoé în cadrul uşii. Corinne a repetat „nu te aşteptam azi" şi eu care mă plâng că nu sunt în contact cu emoţiile mele, am primit atunci emoţie din olin. în câteva secunde s-a declanşat o sarabandă întreagă –

frică, ruşine, furie, angoasă, laşitate. Mi-am amintit ce înseamnă să fii un băieţel – când eşti asaltat de sentimente contradictorii şi violente şi nu eşti în stare să le domini.

Am avut totuşi vreme să mă gândesc că Zoé tot frumoasă a rămas. în tot acest timp în care mă gândisem la ea, nu ştiam cum a îmbătrânit şi am avut vreme să-mi spun -— îi stă bine cu zece ani în plus. Ea a rămas nemişcată mai multe clipe, foarte lungi, şi-a luat timp ca să mă urască până la saturaţie. Ani de resentimente acumulaţi, exprimaţi printr-o singură privire. Niciun cuvânt, totul doar prin pupile.

Atunci Corinne a ridicat mâna care rămăsese validă ca să ne atragă atenţia, s-a răsucit în patul ei zicând „ok, această situaţie e de rabat, dar sunt prea slăbită ca să mă ocup de o mediere" şi atunci Zoé, fără niciun cuvânt, a ieşit pe hol să ia un scaun cu rotile, l-a apropiat apoi de pat şi a ajutat-o pe soră-mea să alunece în el

şi văzându-le cum se descurcau cu asta mi-am dat seama că ea venise şi în ajun, că ştia cum s-o facă.

M-am ridicat. Mi se înmuiaseră picioarele. Ne-am regăsit apoi toţi trei în lift şi sora mea a decis să se poarte ca şi cum situaţia asta era suportabilă şi mi-a explicat: „Stăteam la Zoé când mi s-a întâmplat asta. De aia nu ţi-am spus că sunt la Paris. Nu i-am spus lui Marcelle la cine eram pentru că şi-ar fi făcut tot felul de gânduri şi...”

Marcelle şi Corinne sunt împreună de ani buni. Habar n- am dacă sora-mea îi e fidela. Cred că nu. Dar ea are nevoie să mintă. Aşa cum eu am pus drogurile zeci de ani între mine şi iubitele mele, Corinne îşi pune secretele. La fel de terorizaţi şi unul şi altul de intimitate, inventăm tot felul de metode ca s-o evităm.

Corinne fumează în continuare la fel de mult. A insistat ca Zoé să rămână şi mi-a cerut să mă duc să cumpăr apă şi gogoşi de la cantina

spitalului. S-au aşezat pe o bancă, la soare. Când m-am alăturat şi eu, ţinând în mâini sticlele mici de plastic şi punga cu produsele alea de patiserie pline de grăsime, mi-am zis că această întâlnire, pe care mi-am imaginat-o în atâtea feluri, de mii de ori – ori îi dau una, ori îi explic ce s-a întâmplat din punctul meu de vedere sau o fac sa plângă, povestindu-i tot calvarul prin care am trecut din cauza postării ei sau îi reamintesc că totuşi ne înţelegeam bine şi că ea m-a trădat sau îi cer iertare şi ea plânge după aia în braţele mele, zicându-mi că aştepta de atâta timp momentul ăsta – această întâlnire nu se desfăşura deloc aşa cum orc văzusem. Asa e viata întotdeauna, ne imaeinăm tot felul de scene şi când ele chiar se întâmplă nu sunt deloc în estetica scontată. Şi de asta îmi place să scriu cărţi.

Zoé nu părea perturbată. Mă ignora. Privirea ei nu o intersecta pe a mea. Vorbeau despre o mulţime de

lucruri. Mi-am rulat o țigară, nu m-am așezat. Și eu mă purtam ca și cum n-aș fi fost acolo. Ea vorbea despre feministele Terf, am înțeles ce însemna asta pe drumul de întoarcere, după ce am căutat pe internet.

Corinne, cu gura strâmbă, era complet însufleţită: „Asta e o chestie clasică a extremei drepte, să stigmatizezi un grup minoritar pe baza a ceea ce sunt acei oameni mai degrabă decât pe baza a ceea ce fac. Tot clasic e să faci din ei violatori. Negrul, arabul, țiganul, săracul – mai nou persoanele trans. Mereu violatori ai femeii albe respectabile, cea care trăiește după voia lui Dumnezeu". Zoé era de acord. Eram martorul felului în care se înțelegeau una cu alta, asta mi se părea ceva dureros. Și eu eram cel stoic, cu clasă, tipul bine, ce mai. Care înțelege că lumea nu se învârte în jurul lui. Care înțelege că personajul important aici e sora mea, nu eu. Corinne continua „și prezența

lor e o constantă istorică în istoria feminismului. Soujourner Truth, din nou și din nou, sunt eu o femeie?" după care Zoé reia ideea „dar hărțuirea ale căror victime sunt feministele Terf e la fel de inacceptabilă ca hărțuirea la care sunt supusă eu. E aceiași lucru. Nu putem folosi metodele dușmanului și să ne imaginăm că vom ajunge la rezultate diferite". Corinne dădea din cap „să crape". „Spui asta fiindcă nu ești pe rețelele de socializare. Tu nu înțelegi ce înseamnă asta, te aduc La nebunie" habar nu aveam că e așa de complicat cu toată salata asta a IOT feministă și așteptam un moment de liniște așa cum aștepți un autobuz care nu trece niciodată ca să mă ridic și să mă extrag din asta. Bun, deci tocmai făcusem o oră cu transportul în comun până acolo pentru nimic și urma să fac același lucru în sens invers. Nu era grav – vremea era frumoasă și sora mea se recupera foarte bine, într-un mediu confortabil.

M-am ridicat, i-am spus lui Corinne că aş vrea să mai vin, am adăugat „şi de data asta o să te anunţ înainte" şi am făcut o greşeală – am întors capul şi i-am zâmbit lui Zoé şi, cum ea nu se aştepta la asta, nu a avut timp să-mi evite privirea.

Am făcut un ocol pe la cantină, ca să iau o cafea. Nu mă gândisem că asta ar putea fi ceva rău, nu mi-am imaginat că ar fi putut fi perceput ca un gest de provocare atât timp cât ele erau aşezate pe o bancă departe de intrare, nu mi se putea reorosa că m-as fi fâtâit oe sub nasul lor. Mi-am comandat un espresso, vânzătorul a pus cafeaua pe tejghea şi atunci Katana a dat buzna pe neaşteptate. Era într-o stare de furie complet aiurea, dată fiind situaţia – n-ar trebui ca atitudinea ei să se schimbe atât de radical de la un om la altul: complet îngrijorător decalajul între fata liniştită şi simpatică care vorbea cu sora mea cu cinci minute înainte şi furia pe care o aveam în faţa mea. Nu

ţipa. Scrâşnea din dinţi. O adevărată mitralieră, imposibil de obţinut. „O luăm de la capăt? Zici că pleci şi când colo te văd pierzând vremea pe aici, la ce te aştepţi? Să avem o întâlnire în doi? Şi acum la zece ani distanţă mi se strânge stomacul, fiindcă mi-e frică de ce tâmpenii ai putea face când nu ne vede nimeni. Vreau să te cari, Oscar Jayack, nu mai vreau să te văd niciodată, mă auzi? Şi zâmbetul tău zeflemitor, o să te fac să-l înghiţi la loc."

Mi-am păstrat calmul. N-ar fi trebuit. M-am explicat: „Nu- ţi face griji, mi-am înghiţit de mult zâmbetul meu zeflemitor, cum spui tu..."

Ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar fiindcă ea rămânea în faţa mea, gata să mă desfigureze, am crezut că era bine sa adaug ceva şi că era momentul cel mai bun ca să-i spun: „îmi pare rău, Zoé. Am avut timp să reflectez la tot ce s-a întâmplat. Am avut parte de o perioadă teribilă după ce ai decis să spui versiunea ta

asupra poveştii şi am avut nevoie de timp ca să înţeleg. M-am purtat oribil cu tine. Şi nu m-am întrebat deloc ce efect ar putea avea asta asupra ta. Regret sincer. îmi cer iertare".

Cam astea au fost cuvintele pe care le-am rostit şi pe care pe măsură ce vorbeam regretam că le spun. Acest „îmi cer iertare" am putea spune că i-a interpretat ca şi cum mi-aş fi scos puia, ca s-o şterg de haina ei. A făcut un pas înapoi. Era Lividă, a îngăimat „n-am nevoie de scuzele tale de căcănar, crezi că o să ieşi din treaba asta cu conştiinţa curată? Cine o să-mi dea înapoi persoana care eram înainte ca tu să mă distrugi? Cine o să-mi dea înapoi toţi aceşti ani de depresie? Scuzele tale? Bagă-ţi-le în cur scuzele astea, bulangiuie!"

Şi atunci s-a apropiat de mine, i-am simţit parfumul, mai aveam un pic şi îi simţeam şi căldura corpului, şi acolo, lângă tejgheaua din cantina spitalului, m-a scuipat drept în faţă.

Ceva mai încolo, în plin soare,

sora mea era cu spatele la noi, în fotoliul ei cu rotile, vorbea la telefon.

Zoé s-a îndepărtat. Am luat un şerveţel de hârtie de pe tejghea. Vânzătorul tocmai trimitea un mesaj, mi-a zâmbit – nu ştiu ce-a înţeles el din toată scena asta, dar l-a amuzat. Mi-am olătit cafeaua si el mi-a zis că-i olac mult cărţile mele.
m-a enervat când mi-am dat seama că m-a recunoscut. Aş fi preferat să rămân anonim când eram scuipat drept în faţă.

REBECCA

Am revăzut-o pe Zoé. A fost pentru prima dată când am mers la ea de la primul lockdown. M-am oprit în drum la aceeaşi băcănie ca data trecută şi am cumpărat fructe, chipsuri şi Coca-Cola. Zoé mi-a deschis uşa şi Alicia Keys cânta *New York New York* cu Jay-Z. I-am descoperit micul apartament. Mi-a plăcut că era un haos total, la fel ca la mine. în sufragerie lumina era

frumoasă și m-am simțit bine la ea.

Era foarte agitată. M-am atașat de fata asta și mă tulbura să o văd așa, dar nu știam cum s-o Liniștesc. Eu nu știu decât cocaina ca soluție-miracol pentru genul ăsta de criză.

Nu am înțeles în detaliu ce s-a întâmplat. Am văzut că au fost publicate pe rețele fotografii cu tine și cu ea. Am înțeles că au fost făcute în timpul vizitei tale la spital. Sunteți văzuți de la distanță, fumând, și ai zice că stați de vorbă. Sunteți foarte aproape unul de altul, în cantina spitalului, și n-ai zice că tocmai vă certați. Ai spune mai degrabă că urmează să vă
sărutați cu limba. Totul asezonat cu comentarii asasine ----------
mincinoasa și nenorocitul, doi mitomani care au inventat de la zero tot circul ăsta ca să penetreze webul etc. etc.

Și Zoé și-a petrecut noaptea luptându-se pe Twitter. Și a reușit să se certe mai ales cu feministe din

alte curente decât al ei – şi îţi mărturisesc că am încetat să mai urmăresc cum evoluează situaţia. Prea multe mişcări feministe ucid mişcarea feministă, dacă vrei părerea mea. Că totul e un western, asta văd. Şi că am găsit-o pe Zoé distrusă. Când citeşti răspunsurile pe care le publica pe internet, zici ca e o zeiţă a războiului şi a distrugerii. Şi când o vezi în real life – e o fetiţă epuizată care riscă să se scufunde.

încerc să-i distrag atenţia, s-o liniştesc. Dar trebuie să fiu sinceră: eu sunt o divă. în mod normal, ceilalţi au grijă să mă răsfeţe, nu invers. Nu ştiam cum să mă comport. Am făcut un zoom cu sora ta. Era aşezată pe patul ei de spital, cu faţa pe jumătate deformată, nu o mai văzusem de mult şi m-am gândit că, până şi după un atac cerebral, se descurcă mai bine decât mulţi alţii, la cincizeci de ani.

Evident că am vorbit despre tine. Zoé spune că i-ai trimis un mesaj în privat, când au început să cheule

fotografiile cu voi doi, ca să-ți ceri iertare din nou.

Nu-ți mai cere iertare, prietene, gata. Nu e genul tău. La vârsta ei, i se rupe de poveștile noastre despre recuperare și iertare și seninătate. Și, în plus, în cel mai înalt grad... Ea spune chestii contradictorii. Zice că-i vine să-ți tragă un glonț în cap. Și după două minute spune că faptul că tu recunoști că totul s-a petrecut într-adevăr, că ea nu a mințit, că nu a inventat nimic, asta a calmat-o. Trebuie să vezi cât calm e... Apoi zice că tu ești ca un Windows 95, imposibil de updatat. Și recade, zicând că dacă ar avea coaie ar merge la tine și ți-ar găuri tot corpul cu lovituri de cuțit.

Prefer să te previn înainte să scrie pe blogul ei – dacă e să ținem cont că nu are niciun filtru și ai zice că-și ține jurnalul intim la vedere, îmi imaginez că o să scrie și despre scena de la spital... Personal, am sfătuit-o să-ți ceară bani. O vedeam cum se consumă, plină de furie, fiindcă ai

îndrăznit să-ţi ceri iertare. I-am spus:

— Joac-o în stil american. Ca Solanas, despre care vorbeşti tu tot timpul. Ea ar fi cerut bani. Tu îi ceri jumătate din drepturile de autor de la cartea lui. La urma urmei, tu eşti cea care a asigurat promovarea cărţii lui.

Corinne a fost categorică:

— îi ceri toată suma. E minimum.

Am zis:

— Cât câştigă un autor? Aşa de puţin? Asta numiţi voi succes de librărie? Corinne are dreptate: ceri sută la sută din câştigurile lui.

Mi s-a părut ok treaba cu banii. Asta e întotdeauna folositor ca să compari lucrurile, matematic. Trebuie doar să evaluezi cât face, ce-i datorezi ei, pe urmă n-ai decât să-ţi rezolvi datoria faţa de ea. Dar am văzut ca şi una, şi alta aveau un rapoTt ambiguu cu acest concept. Zoé face parte dintre fetele alea cărora le e frică la gândul că dacă sunt plătite vor trece drept femei uşuratice:

— îmi place ideea, fiindcă înseamnă să-l atac la jugulară. Bărbații nu se gândesc decât la bani. Numai asta contează pentru ei. Și am nevoie de bani. Doar că banii lui m-ar distruge, aș simți că put. Ca și cum m-ar cumpăra. El s-ar simți chit. Iar eu m-aș simți murdară.

Nu am insistat. Odată clarificată în legătură cu ceea ce numești tu „jackpot", am înțeles că nu putem să-ți purtăm pică pentru banii tăi, fiindcă nu ai prea muiți. Vă mulțumiți cu puțin voi, ăștia cu literatura... Are dreptate Zoé, la tariful ăsta, la ce să mai negociezi. Am propus altceva:

— Spune-i să-ți ceară scuze public. Scuzele publice sunt bune. îl umilesc.

— Nu mai pot eu de scuzele lui. O să se scuze și o s-o ia de la capăt a doua zi. E prea ușor...

Și atunci sora ta, care nu e în pană de prostie, a avut această idee surprinzătoare:

— Cere-i un deget. Să-și taie

un deget.

N-am ştiut ce să-i răspundem. Corinne a dezvoltat ideea:

— El a iuat ceva din integritatea ta. Tu iei ceva din a lui. Tu spui că te-a mutilat? Să se mutileze şi el. Se va gândi la asta ori de câte ori îşi va vedea mâna.

Soră-ta, dacă e să aleagă între dreptate şi mama ei, nu ezită nici măcar o singură clipă – cere capul mamei ei. Simt că acolo la voi legăturile sunt sfinte. Dar, pentru prima oară, Zoé a glumit. Ea a zis:

— Păi, în cazul ăsta îi cer un rinichi. Un rinichi va fi mereu de folos cuiva.

Iartă-mă că ţi-o spun aşa, mai ales că e vorba de corpul tău, dar povestea asta a destins atmosfera. Nu am avansat cine ştie ce, dar am trecut în revistă toate formele de automutilare care ţi-ar fi putut fi cerute. Nu, n-am vorbit de scuia ta. Trebuie să înţelegi că niciuna dintre noi nu avea chef să te imagineze tranşându-ţi sexul.

Toate celelalte posibilități au fost discutate.

în final, din tot ce i-am spus, cel mai mult i-a plăcut acest proverb așa-zis chinezesc „așază-te la marginea râului și așteaptă să vezi cadavrul lui trecând”. Asta a reconfortat-o un pic. A zis că va aștepta.

S-ar putea spune că nu sunt de partea ta în toată povestea asta, că nu-mi aleg o tabără a mea – și e adevărat. Sunt, cum se spune, cu fundul în două luntri. Detest să o văd în starea asta pe Zoé, pentru că e fermecătoare și mă face să râd. Și văd clar că pe tine e furioasă, dar ceea ce o face să sufere cel mai tare e să fie din nou obiectul atâtor discuții pe internet. E ceva inuman, atâtea voci care se exprimă în același timp și tu poți afla în detaliu ce spune fiecare. Creierul nu poate urmări toate astea. Dar fixația ei e pe tine. Și, pe de altă parte, nu mă încântă nici ideea că tu trebuie să renunți la unul dintre degetele tale, ca să plătești pentru

acțiunile tale trecute. Fiindcă țin la tine mult, trebuie să spun lucrurile exact așa cum sunt ele. Dar și pentru că, undeva într-un colț din mintea mea, calculez numărul de oameni care ar fi în drept să-mi ceară un deget și îți pot spune că nu sunt pregătită să-mi recunosc greșelile.

Am închis computerul și am mai rămas un pic. Am ascultat Cardi B și Rah Digg și Kae Tempest. Zoé mi-a spus: nu mai ascult decât ardiste femei și i-am răspuns că asta nu mă mirã deloc. N-am mai reluat discuția despre tine. De fapt, monopolizasem conversația fiindcă încercam să fac cumva încât să nu se mai gândească la tine, nici la fetele cu care se lua în gura pe internet, nici la bărbații aia bătrâni mucegăiți care o insultă pe web. Dar știu că, imediat ce a închis ușa în urma mea, s-a așezat din nou în fața tastaturii ca să-și alimenteze din nou focul furiei.

M-am întors pe jos și mi-a făcut plăcere sa văd terasele pline și

oameni pe stradă, să văd oraşul ieşind din tristeţea lui. Nu i-am spus lui Zoé că ceea ce mă şochează în povestea cu tine nu e neapărat violenţa a ceea ce ai făcut tu. Tu te-ai comportat ca un nenorocit banal care găseşte pe cineva fără strategie de apărare şi profită de ocazie ca să-şi reverse frustrarea. Ceea ce mă şochează e faptul că ea nu şi-a dat demisia pe loc. S-ar fi putut ca lucrurile să se petreacă şi aşa. Tu îi spui o dată că o placi, ea îţi spune că nu e reciproc. A doua zi tu o iei de la capăt. Şi ea îşi schimbă jobul. Şi dacă reapari în faţa uşii ei într-o seară, ţi-o iei. Mă simt atât de privilegiată fiindcă nu a trebuit niciodată să mă angajez. De câte ori aud vorbindu-se de asta mi se pare un dezastru. M- am enervat deja la o filmare. Dar sunt în aceeaşi situaţie ca tine: dacă nu-mi convine ceva, pleacă ceilalţi. Nu înlocuieşti actriţa principală. Înlocuieşti regizorul. Asta, da, e un privilegiu- Aşa că nu o să pot înţelege niciodată

pe deplin ce are în cap o fată de douăzeci de ani care pleacă la muncă cu dorința de a-și tăia venele. Aș vrea să-i spun doar atât – nu te mai duce acolo.

22 în franceză, joc de cuvinte care include cuvântul „compte” în trei expresii diferite: „compte bancaire” (cont în bancă), „rendre des comptes” (a da socoteală) și „compte rond” (sumă rotundă).

ZOE KATANA

Dacă Valerie Solanas ar reînvia, cred că ar renunța la proiectul ăsta cu eliminarea bărbaților. E o utopie. Relativ dificil de realizat (deși e suficient să fie avortați sistematic, să se instaureze o clauză de conștiință și să se transforme 1VG[11] în practică etică, așa cum ar trebui să fie deja) și greu de apărat. Căci, oricât de seducătoare e ideea unei lumi debarasate de bărbați, punerea ei în practică ne-ar transfera de facto în plină cultură patriarhala – cultura

morții, a autorității și a credinței în două umanități distincte: cea care are dreptul să ucidă și cea care agonizează.

Dacă Valerie Solanas ar reînvia, la șaizeci de ani de la apariția manifestului ei – cred că ar renunța la această iluzie a demnității umane. Dacă Solanas ar trăi din nou, cred că ar spune sa crăpați cu toții. Drogați-vă și unii și alții atomizați- vă judecați-vă mo lipsiți-vă cacați-vă pe voi odată pentru totdeauna și să terminăm cu tot rahatul ăsta. Crăpați toți.

Dacă Valerie Solanas ar reînvia, ar mai face totul ca să le ridice moralul prietenelor ei? E greu să ți-o imaginezi în adunările generale ale feminismului burghez, alăturându-se bătăilor din palme clap clap clap ale grotescului „trăiască femeile" urlat de cadrele superioare în timp ce-și fac planuri de carieră mirobolante. Nu știu ce ar crede ea despre acest tur de forță al unui feminism liberal

care uită să fie revoluționar. Și caTe direcționeaza esența agresivității sale – ce surpriză – împotriva propriei tabere.

Mi-am sacrificat liniștea pentru acest vis. Feminism. Și astăzi am decis să fiu sinceră. Iată cine sunt câștigătoarele acestei revoluții în care am crezut atât de mult: feministele vânzătoare de arme. Feministe hetero-mic-burgheze. Feministe convinse de importanța șefului, feministe avide de promovare, de recompense, de reușită, de recunoaștere socială. Feministe pro-poliție, pro-judecată, elitiste. Identitare. Așa-zisele virtuoase. Adică feminismul respectabilelor, aL celor prezentabile, al gardienelor și al celor care dau lecții.

Dragi surori, încă un mic efort și suntem deja aproape la fel de cretine ca bărbații. Având mai puțină putere. Maimuțărim aceleași adunări tembele. Aceleași indignări

prefăcute. Aceeaşi furie carceral㠍 aceeaşi dragoste pentru autoritate. Aceeaşi pasiune pentru tata care ne ascultă şi ne face dreptate. Să-i zicem mamă, dacă vreţi, şi vom fi chit. E acelaşi joc. Şi nu mai am intenţia să iert ceea ce tocmai mi- aţi făcut voi, aşa cum nu le-am iertat-o nici bărbaţilor. Ca să fiu mai exactă, să spunem: nici mai mult, nici mai puţin. E acelaşi rahat. Ştiu sa-l recunosc, îl mănânc de atâta vreme.

Unele dintre voi au început să mă atace de când cu textul masculiniştilor. Prea mult laxism după gustul vostru. Nu am tăiat micul text care se potrivea aşa bine cu poşeta voastră, aţi început să vă plângeţi şi să mă atacaţi. La fel ca bărbaţii. Nu aţi criticat, nu aţi început o dezbatere, n-aţi venit să vă adresaţi mie în planul ideilor. Aţi atacat. Metodele voastre sunt mai rudimentare, sunteţi mai puţin organizate, reţelele voastre sunt arhaice. Dar e aceeaşi agresivitate

care nu caută decât să anuleze, care nu vrea să audă nimic. Vocea celui mai puternic, cea care le va face să tacă pe toate celelalte. Nu ați căutat să aflați de ce acest text circula atât de mult, nici de ce era atât de comentat – nu v-ați îngrijorat, fiindcă textul vine dinspre extrema dreaptă. Ați prins trenul ăsta din mers, fiindcă trecea, și v-ați încrâncenat. Era sfertul meu de oră, sărbătoarea mea care începea.

Apoi am fost fotografiată împreună cu Oscar Jayack. De data asta, da, v-ați șters un pic mâinile înainte să dați – multe dintre voi s-au gândit să spună că se desolidarizează de cel care a făcut fotografiile și le-a publicat. Dar trebuia să vă dați cu părerea despre povestea asta. O poveste din care nu cunoașteți nimic.

Apropo, aș fi putut să mă bucur, fiindcă totul a fost mult mai violent pentru el decât pentru mine. Mai mult și-au bătut joc de el decât de mine. Cu toții mergeți în același loc:

în cel mai mizerabil. Extrema dreaptă care trăiește în rahat și adoră să dispreţuiască. Nu există tabuuri pentru oamenii ăştia – totul e pragmatic. Vor puterea. Nu se gândesc decât la asta. Un pic de putere. Puteţi să vă ştergeţi pe mâini, doamnelor, înainte să loviţi împreună cu ei: sunteţi pline din cap până-n picioare de căcatul lor.

Şi redescopăr zilele astea o senzaţie pe care o uitasem un pic: că sunt urmărită pe unde merg şi pericolul vine de peste tot. Mi-am căutat-o la greu: am scris despre ei. Au primit prost micul meu articol despre masculinişti. Sunt obişnuită cu susceptibilitatea lor. Am dezactivat comentariile. Nu deschid mesajele private. Aşa că au transferat totul – au insultat şi amenințat şi hărţuit orice persoană care a dat like si share textului meu. O muncă minuțioasă. Asa cum stiu ei să facă. Represaliile. Eficace, disciplinaţi, previzibili. Plictisitori ca

moartea.

Nu, surpriza de data asta – au fost feministele. Şi femeile care nu se declară feministe, dar care se simt vizate. Au dreptate. Suntem toate feministe. Chiar şi când asta nu ne place. Chiar şi când am prefera ca asta să nu ne vizeze. Feminitatea e o închisoare şi e una pe viaţă.

Aşa că ele voiau să spună ceva. Despre articol şi despre fotografie. Ele nu s-au gândit aşa – fata asta a ieşit din spital. E la capătul puterilor. Inima ei a fost afectată. A fost rănită în luptă şi e fragilă. Ele nu s-au gândit că avem aceiaşi inamici. Totuşi asta e tot ce avem în comun. Aceiaşi inamici. în rest, noi suntem ca omenirea, prea mulţi oameni încât să poată constitui un grup omogen. Dar noi avem aceiaşi inamici. Care ne privesc. Şi care ştiu. Care se bucură când ne întoarcem unele împotriva altora ca să ne atacăm, în cercuri de lunetiste cosangvine. Mă alătur azi acestui cerc – fiindcă sunt deja luni

întregi de când încasez atacurile voastre fără să spun nimic, în numele militantismului şi al respectului faţă de angajamentele noastre. Tăcerea n-a salvat pe nimeni niciodată. Tocmai v-am spus ce cred despre voi şi de acum înainte o să vă evit. La fel cum îi evit pe prietenii noştri bărbaţii.

Mesajele hărţuitorilor s-au amestecat cu ale voastre. Unele dintre voi îmi eraţi prietene, cunoştinţe apropiate sau fete cu care mă intersectam la manifestaţii; toate aveaţi ceva de spus despre presupusa mea prietenie cu Oscar Jayack. Puţine dintre voi s-au obosit să mi se adreseze în privat. Trebuia să vă etalaţi în piaţa publică opinia despre prezenţa mea în camera de spital a surorii lui Oscar Jayack, agresorul meu. Intimitatea mea cu el era evidentă în fotografie. Textele mele erau imbecile. Brusc formam un tot, eram silueta pe care vă exersaţi capacitatea de a trage. Nu v-aţi întrecut Ln originalitate- Cel mai

important era să vă pronunțați. Adică, de cele mai multe ori, să mă înfundați. Și unele îmi luau apărarea. O sa țin minte numele voastre, fiindcă a fost un gest curajos. Multe au găsit Lotul amuzant- în fine! Jos cu măștile și adevărul pe contul meu. Sa fiu ajustată, pe Loc. O giruetă pe care o bate vântul, o bleaga, o verigă slabă, una oportunistă. Și evident o mică târfă. Sfârșim întotdeauna prin a fi mici curve. S-a organizat sarabanda judecății. Ce sunt, ce făceam acolo, ce reprezint, ce scriu. Era un adevărat foc de tabără, surioarelor! Cu nuanțele lui, exact ca focul – de la ură la dispreț. Și amuzament, bineînțeles. Ce ocazie superbă pentru a chicoti. E fix genul ăla de amuzament al celui care ține camera în timp ce o fată e violată. Nu mă înțelegeți greșit – e același fel de amuzament. Era rizomic. Voi vă căutați în întunecimea pământului umed al subconștientului vostru – într-un pământ otrăvit. Voi știați prin

ce trecusem eu. Voi ştiaţi că fusese o capcană. Voi ştiaţi că era o minciună. Că nu l-am revăzut niciodată. Că nu sunt prietena lui. Ştiaţi asta şi nu era grav. Ceea ce m-a distrus, în tot acest circ, e faptul că aveam respect sau afecţiune, sau şi una şi alta faţă de multe dintre voi.

Şi mă aflu de atunci în această situaţie de rabat. În care mă sună Jayack ea să-mi zică: „am văzut în ce hal o încasezi, e abject". Şi profită de asta ca să mai insiste aiurea cu scuzele lui idioate, dacă tot avem acum în comun furtuna asta de căcat. N-am nevoie de scuzele lui. Şi, orice i-aş răspunde, sunt prinsă în capcană. Nu putem reveni asupra evenimentelor. Nu le putem smulge din corp. El îmi tot debitează o predică veche despre regret şi conştientizare. Şi-i spun „îmi vine să vomit când te aud". Nu-i o figură de stil. Se trezeşte în mine frica de el. Frică să nu înceapă din nou. Fiindcă totul a început aşa. Orice aş face –

hrănesc vălul care mă sufocă. Dacă vorbesc, declanşez ura. Dacă tac, mă sufoc. Şi astăzi, scriind ceea ce scriu, mă leg de el într-un mod şi mai intim. Ceea ce vreau e să-l uit. Şi să mă uite şi el. Şi mă gândesc, dragi surori feministe şi celelalte care nu sunt feministe, dar care sunt feminizate şi care vor avea chef să se exprime în legătură cu povestea asta – mă gândesc la ura voastră care se va abate asupra mea. Mă enervaţi, fiindcă aţi intrat în mintea mea şi fiindcă din acel moment, când scriu, ura asta mă terorizează. Mă izolează şi mă separă de vocea mea. Jocul ameninţării. Am ieşit dintr-o situaţie în caie era imposibil să vorbim şi să spunem ca să intrăm într-o altă situaţie în care era imposibil să vorbim şi să spunem. Rezultatul e mereu aceeaşi asfixiere din cauza căreia crăpăm. Pereţii şi-au schimbat natura, dar spaţiul e în continuare la fel de restrâns.

Când am decis să spun poveslea

hărțuirii mele, adică atunci când am decis să alătur vocea mea glasului altor mii de femei, gândeam așa – cel mai important e că putem crea spațiu. Și eram convinsă că vom învăța să ne ascultăm. Să ascultăm acele cuvinte care nu fuseseră pronunțate niciodată și să ne întrebăm ce facem cu aceste voci. Cu aceste povești pe care nu le-am povestit niciodată noi însene.

În cazul meu: ce este acest mecanism al hărțuirii? Ce a dat peste cap în mine? Pentru ce nu am fost pregătită niciodată, ceva pentru care nu există vocabular și ce e această frică crescândă pe care fiecare nouă zi o aduce când mă întreb în ce moment va veni peste mine atacul, insulta, complimentul pe care nu-l vreau, amenințarea voalată? În ce moment îmi va fi frica? În ce moment hărțuitorul va cuceri tot ceea ce sunt, când va contamina tot ceea ce sunt? În ce moment neputința celor din jurul meu de a-mi auzi disperarea mă

va lăsa inertă? Ce se putea face? în ce moment nepedepsirea agresorului mă va face să mă simt complet abandonată? în ce moment voi lua deciziile proaste. Ce e o viață de zi cu zi făcută din distrugere răbdătoare. Metodică. Care spune că e despre dorință, dar e acea dorință de a mă termina. XJn tentacul care îți răscolește viața de fiecare zi și care caută, pe bâjbâite, cu obstinație, punctul tău slab și îl găsește – și tu nu spui nimic, fiindcă hărțuirea se caracterizează prin această senzație – orice ai face va fi mai Tău. Ceea ce se dorește este ca tu să taci pentru totdeauna. Instinctiv tu o știi. Tu taci. Și asta durează de ani întregi.

Ei bine, când am vorbit am avut impresia că sunt ascultată. Am auzit „și eu la fel" și „e exact povestea mea" și- am auzit „nu ești singură" și am primit mesaje de genul „te cred" și atâtea vindecări și rădăcini autentice care se creau.

Dar în același timp și imediat ce

cuvintele mele, de care se foloseau detractorii mei, au început să aibă greutate, am simțit că aceste cuvinte erau confiscate, instrumentalizate. Cuvintele mele și ale altora. Și nu am spus nimic. Ar fi trebuit să facem front comun. Aveam aceiași inamici. Nu puteam să ne dăm în spectacol în public. Eu am terminat-o cu această tăcere. Așa că o să vă spun citând un bărbat – Nu ma iubiți? Nu vă iubesc nici eu.

Cu toate astea nu o să vă las numele feminism. Feminismul e o casă pentru noi toate. Noi toate care avem același inamic. Aceiași torționari, aceiași asasini, aceiași violatori. Aceiași hărțuitori protejați de-ai lor.

E și casa mea. Și nu înțeleg de ce aș ieși din ea, fiindcă voi încercați să confiscați cheile. Cheile sunt în ușă. Și acolo vor rămâne.

O să vă las să faceți ce mizerii vreți în aripa voastră feministă. Să vă recuperați părțile voastre – de

subvenţii, de responsabilităţi, de posturi glorioase. Fiecare în faţa standului ei, supraveghind metrajul ei de intersecţionalitate cu standul vecin. Politica voastră pragmatică managerială care n-are niciun tabu când e vorba să vă satisfacă ambiţiile pe care le numiţi dorinţe de dreptate. Vreţi sa rămâneţi în aceleaşi supermarketuri ca să vindeţi alte căcaturi şi să vă asumaţi acolo poziţii de putere? Faceţi cum doriţi, noroc şi mai scutiţi-mă.

O să caut acel colţ din casa feminismului unde există dorinţa de a învăţa să asculţi până când cuvântul celeilalte răstoarnă şi fisurează şi zguduie superstiţiile şi voi suporta prezenţa celorlalte. în orice stare ar fi ele. Nu o să caut să utilizez vulnerabilitatea lor ca să-mi servească pentru planurile mele legate de carieră. O să văd dacă pot vindeca şi în caz că e imposibil – o să mă simt inutilă şi o să suport şi asta. O să-l lubesc pe aproapele meu în cel

mai înalt grad şi o să-i rup gura, orice m-ar costa asta, acestui nenorocit. Ăsta va fi feminismul meu.

Părăsesc cercul vostru şi mă instalez în locul care îmi corespunde din casa feminismului: gunoiul, acolo o să stau, împreună cu şobolanii şi cu alte fete rele.

OSCAR

Furnicar strălucitor. Să te întorci la Paris la oră de vârf – noaptea vine în plină zi. Pe şoseaua de centură, o ghirlandă neîntreruptă de lumini albe în stânga mea, iar în faţă un şuvoi de lumini roşii căruia nu-i văd capătul – ascult Prin ce Rakeem. Fiecare în habitaclul lui, agăţat de volan şi visez să aud ce se întâmplă în interiorul fiecărei maşini, ce radio se ascultă, ce comentariu de meci de fotbal, ce se vorbeşte la telefon, ce flux de ştiri, ce operă, ce muzici vechi, să aud liniştea plină de angoasa sau vreun curs de la Collége de France, ce conversaţie de serviciu, *în căutarea*

timpului pierc/ut **în audiobook, ce discuții în contradictoriu despre passul vaccinai. Un mozaic al diversităților noastre înăuntrul uniformității noastre redate vizual – acest șuvoi de lumini. Toți la aceeași oră – reîntorcându-ne la casele noastre. Ceea ce credeam ca sunt viețile noastre a fost înăbușit pentru totdeauna, fără ca noi să scoatem nici măcar un singur geamăt. Ne conformăm. Nu e greu să ne convingem că nu avem de ales.**

în afară de asta, totul e în regulă. Mi-am luat iar un duș rece pe internet, fiindcă acel cretin de chelner a publicat fotografii cu mine și cu Zoé, de la spital. Și încă unul, imediat după, fiindcă cea din urmă a făcut public faptul că mi-am cerut iertare de la ea. Ce pedanți sunt bărbații ăștia... Solidaritatea masculină funcționează foarte bine atât timp cât te conformezi normelor. Faci un pas pe lângă și, gata, s-a dus solidaritatea. Mă desființează

bărbații complet. Sunt bine, asta e. Soră-mea plănuiește să mi se taie un deget. Cea mai bună prietenă a mea plănuiește să-mi fie confiscați toți banii. Sunt bine. Sunt susținut.

Și totuși chiar e adevărat. Sunt bine. Nici euforie, nici negare, de data asta știu că totul va trece. Important e să se recupereze Corinne. Să rămân clean. Să fii tu bine. Știu, prieteno, progresez. Mă plâng mai puțin decât înainte.

Am fost plecat în vacanță cu fiica mea pentru cinci zile. Am sindromul tatălui indignat. Nu sunt în largul meu cu ea şi mă plictisesc. înțelegerea din ziua cu lăcătușul a durat până când nu a mai fost. Nu e neplăcut să fim împreună – dar nu avem nimic să ne spunem. Şi-a petrecut tot weekendul stând pe telefon. Ea e un clișeu, clișeul unei fete de vârsta ei. Imediat ce dă cineva like la ceva trebuie să înliațe telefonul ca să fie la curent. îşi face întruna selfie- uri – singurul moment

în care am văzut-o animând u-se a fost când mi-a spus „facem un shooting” pe drumul vameșilor și chiar și acolo, nici n-am ajuns bine – voiam să-i povestesc niște amintiri amuzante de la ședințele foto pe care le-am făcut și ea s-a închis la loc ca o stridie când i-am zis să evite să i se vadă fața – m-am simțit ca un idiot bătrân și în același timp mă enerva, fiindcă nimic nu poate deveni interesant cu ea. Nu reușesc să fac asta – și nu-ți poți imagina cât mă învinovățesc, fiindcă nu mai am chef nici să încerc să reușesc.

Mi s-a alăturat și Clara, cu câinele ei. Mă simt bine cu ei doi. Ea întârzie. încep să o cunosc. .Are fixațiile ei. E în stare să dea buzna din metrou pe peron toată panicată și să se întoarcă acasă ca să verifice dacă a scos din priză placa de îndreptat părul. Are în telefonul ei un foider cu videouri în care se filmează cum închide ușa. Ca să-și demonstreze că într-adevăr a închis-o. Muncă în zadar: când se uită

pe filmulețele astea ca să se asigure că a închis ușa, se întreabă dacă nu cumva a făcut cale întoarsă între timp ca s-o deschidă din nou și atunci a uitat s-o închidă la loc. în alte videouri scoate din priza diverse aparate sau închide ferestre. Ea spune e ceva mai puternic decât mine. Știu ca e absurd zice. Plec cu o oră mai devreme decât e necesar, fiindcă țin cont de tulburarea mea obsesiv-compulsivă. Și trei stații mai târziu, când crește în mine nevoia irepresibilă de a face cale întoarsă ca să verific, fiindcă fiimulețul nu e de ajuns, încep să mă îndoiesc, mă întreb dacă nu cumva după aceea am deschis din nou ușa, ca să iau ceva sau ca să fac ceva. Ceilalți călători din metrou nu se eândesc la asta totuși unii dintre ei au uitat să închidă un aparat și-n cele mai multe dintre cazuri asta nu o să aibă nicio consecință. Știu asta. Trebuie s- o fac, trebuie s-o fac totuși. Și am pierdut deja joburi din cauza asta,

din cauza întârzierilor, dar și a stării de angoasă în care mă aruncă toată treaba asta, dacă nu mă întorc să verific. E greu de suportat. îmi place mult. îmi place, fiindcă îmi spun că ea știe ce înseamnă să n-ai controlul rațional al gândurilor tale. Și-mi mai place fiindcă mă văd însoțind-o în chinurile ei și înțeleg că e enervant și pentru ea, și pentru mine, dar nu o judec de fapt pentru asta. Știu și că ea nu e doar atât. Așa cum nu cred că eu sunt doar deficiențele mele. Ea e fata aia un pic țăcănită cu care e greu să pleci în weekend. Și e și fata aia genială care mă surprinde mereu când ne uităm împreună la un film sau la un documentar, fiindcă inteligența ei e la antipodul obsesiilor ei compulsive. Analiza ei se bazează pe o solidă cultură politică pe care eu nu o am și pe care sunt incapabil să o exersez fără ea. Nu-mi amintesc să mă fi simțit așa de liniștit cu altcineva.

Clara te adoră în toate filmele

tale. Chestia asta că te cunosc face parte din farmecul meu. A citit undeva că începi o nouă filmare curând, cu un mare regizor. Mă întreb dacă e vorba de tipul cu care aveai chef să te cerți. Și mă întreb dacă voiai sa-i insulți, fiindcă te temeai ca filmul lui sa nu fie unui dintre acelea care nu se filmează. Sunt multe lucruri despre care vreau să vorbesc cu tine, încep un pic să simt că nu îmi mal sunt de ajuns scrisorile noastre.

Clara adoră toate filmele tale și adoră și postările lui Zoé Katana. Trebuie să trăiești potrivit vremurilor tale. înainte, fetele citeau reviste de femei în care se scria despre fashion week și regimuri de slăbit, astăzi ele stau pe conturi feministe.

REBECCA

Am sunat-o pe Corinne. E bine. S-a dat la mine, calmă, directă. Are simțul formulării, mi-a făcut niște complimente frumoase. Am lăsat-o sa le facă. De mai multe săptămâni îmi

tot spune că e într-o relație „deschisă". Deschisă la toate tâmpeniile, m-am gândit. I-am propus să trec pe la spital să o văd și ea a răspuns „sigur, mi-ar face plăcere". Și trei zile mai târziu eram în acel cătun, la trei ore de Paris. E departe. Era cu iubita ei, Marcelle. Dar ce e cu această bombă? Am văzut- o și chiar înainte să ne vorbim am înțeles că încetasem să fiu heterosexuală. La acest nivel de sexiness nu mai există nici hetero nici gay nici nimic care să țină: ea e dincolo de orice categorie- Corinne trona ca o regină în fotoliul ei, strălucea. IVli s-a spus adesea că lesbienele ar îmbătrâni mai bine decât heterosexualele, fiindcă sunt mai puțin nefericite. Și Corinne îmbătrânește frumos. în fine, să nu ne mințim în ceea ce o privește pe Marcelle, mai vorbim noi despre ea. Nu cred ca-i cel mai bun moment să o taxez pe gagica surorii tale, dar mă gândesc la asta.

Zoé nu-mi mai vorbește despre

tine. Cred că e mai bine. Creează un ziar online cu alte fete de vârsta ei și plănuiesc să se stabilească în provincie. îmi scrie mai rar și nu mai merge s-o vadă pe sora ta. Foarte bine. îi amintim de chestii nasoale.

M-am uitat într-o seară la *The Crown.* Toată noaptea, am văzut atâtea episoade cât s-a putut până s-a dus întunericul și am plâns. Am plâns gândindu-mă că nu o să mai joc niciodată roluri de prințesă.

Eram al naibii de tristă, dar nu am avut reflexul de a căuta numărul unui dealex.

E ca un vagon care s-a desprins de mine. Mașina de drogat e trasă pe dreapta. Și am rămas cu această emoție penibilă: nu am luat nimic.

Am cincizeci de ani și e pentru prima dată de la treisprezece ani când am experiența asta – sunt luni de zile de când nu m-am mai drogat. les dintr-o ceață și tot ce se dezvăluie nu-mi face plăcere. Știu cine sunt – nu sunt luată prin surprindere. Totuși

fragilitățile mele, amplitudinea pe care o au fluctuațiile stărilor mele, singurătatea, teama de a îmbătrâni și teama de a muri fac să nu-mi placă nimic și nu văd nicio soluție pentru fiecare problemă. Mă gândesc la rugăciunea de la NA – seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le poți schimba. Și înțeleg fiecare cuvânt din această frază. Sunt prezentă. La această chemare.

Lockdownurile m-au ajutat să rezist. Acest lucru care a aruncat în aer întreaga planetă pe noi ne-a ajutat. Așa m-am putut obișnui cu lipsa drogurilor. Fără cina în oraș pe care nu o poți rata și fără alcoolul care curge în valuri, fără oamenii care vorbesc din ce în ce mai tare, fără paharele care sunt umplute cu vin roșu sau cu bule aurii de șampanie și ei se amuză din te miri ce vorbesc cu pasiune, sunt intenși, petrecerea e în toi și aroma ierbii se simte într-un colț și vine rândul unei mici beri la sfârșit de după-amiază, apoi dopurile

sar până-n tavan şi urmează ţipetele entuziasmate de după primul dop, clinchetul paharelor care sunt ciocnite între ele – şi dealerii care se învârt prin preajmă, pe care îi cunoşti sau pe care îi reperezi, care de multe ori arată bine, care te-ar putea depana, care ţi-ar putea lăsa un O6[22], fără filmări ---------- tipul care închiriază rulotele pentru artişti şi echipă şi care are întotdeauna ceva la el fiindcă totul durează, fără machieuza serviabilă al cărei iubit e toxicoman, fără producătorul care vrea să se împrietenească şi te întreabă dacă ai nevoie de ceva, fără concert, fără prietenii tăi care cântă şi tu eşti în culise şi acolo totul e un vârtej şi e uşor să fii în mijlocul petrecerii, e suficient să te droghezi. Am fost scutiţi de toate astea în lockdownuri. Nu mai erau baruri deschise, toalete la care să stai la coadă, rulote, momente de aşteptare, angoase pe care să le gestionezi, repetiţii,

exerciții de seducție rapida. Și am trăit asta împreună, tu și cu mine. Viața are simțul umorului. Când mă gândesc la primele noastre scrisori, îmi dau seama că era puțin probabil ca tu să- mi schimbi viața. Și ca eu s-o schimb pe a ta.

Am înțeles asta nu de foarte mult timp – viața mea nu mi-o poate lua nimeni. Numai amnezia poate veni să tulbure asta. A fost o revelație – ceva care se petrece în tine și nu mai există întoarcere. Așezată în acel avion, priveam prin hublou norii, lumina portocalie, radioasă, toată acea liniște și mi-a revenit în minte ca și cum m-aș fi aflat într-un punct precis al conștiinței mele – mi-au revenit în minte sutele de ori în care m-am simțit bine într-un avion – mereu am adorat să zbor. Și totul era acolo simultan – o viață magnifică, din toate punctele de vedere, făcută din dorințe împlinite și din pasiuni care o pulverizează și care mă umplu și ma creează, de întâlniri care sunt

nişte dulci coliziuni şi de curiozităţi şi toate astea există În mine. E real şi e realizat, atât timp cât rezistă memoria mea totul e aici, gravat în mintea mea la fel de sigur ca tristeţea. E opusul nostalgiei, lucrurile care s-au întâmplat deja aici rămân pe vecie ---------- şi asta nu-mi poate fi luat înapoi – eu sunt acest trecut şi îl preţuiesc nespus.

Sunt la mine acasă, Parisul a redevenit zgomotos, dar nu şi-a regăsit aroganţa. Oraşul se va recupera, e puternic. Sunt clean. Zoé mă poate suna dacă are nevoie. Corinne mă poate suna. Marcelle mă poate suna şi ea, dar încă nu îndrăzneşte. Şi tu mă poţi suna. Te poţi baza pe mine. Da, ne-am putea vedea într-o zi. Ai dreptate, scrisorile astea încep să nu ne mai fie de ajuns.

JVC este abrevierea pentru „Interruption volontaire de grossesse" (întrerupere voluntară de sarcină).

22 Sensul e „ţi-ar putea lăsa un număr de telefon".

Acest tip de formulare se datorează faptului că în Franța, cu mult timp în urmă, toate numerele de telefon începeau cu „06”..